

Educational Purpose Only !!!

If you like the book, pls. buy it.

NTP

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
❖ အမျှတအခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောင်ယုက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နောင်ယုက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ❖ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ စစ်ချုပ်ကွပ်စီးပွားရေးစနစ် ဖိုဖြင့်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

ရလဒ်ရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

www.foreverspace.com.mm

အကြည်တော်

တစ်ခါက
ငယ်ငယ်လေးတွေ

တော်ဝင်မြို့ မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(က)၊ ဒုတိယ(ညာ)၊ ၃၈-လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

ဖုန်း-၃၇၉၅၇၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၃၇၀၆၀၁
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၃၁၀၆၀၂

အဖုံးဒီဇိုင်း	- ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြဲ - ၀၃၇၀၀) ၈၈၊ ဒုတိယ (ညာ)၊ ၃၈လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက်) ၈၀/၁၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။
အတွင်းဖလင်	- ကိုဦးနှင့် ညီများ
စာအုပ်ချုပ်	- ကြူကြူမွှေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ယထာမအကြိမ် ၂၀၀၆ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
အုပ်ရေ	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀၀ ကျပ်

ကိုဇော်

ဆိုတာ ကလေးငါးလ...။
အတန်းကင်းတန်းရှိပြီ...။ အမှန်ဆိုဒီအရွယ်ဟာ
လူကြီးဖြစ်နေမယ်...။ ဒါပေမယ့်...။ သူကလူကြီးဖြစ်မလာ
ဘူး...။ ကလေးတွေကိုသာ ဗိုလ်လုပ်ရတဲ့ ကလေးငါးလဖြစ်လာ
တယ်...။ သူ့လက်အောက်မှာ သူ့လက်ထောက်ကျော်ကျော်၊
မင်းမင်းဆိုတဲ့ အမြွှာနှစ်ယောက်ရှိသေးတယ်...။ ကျော်ကျော်၊
မင်းမင်း ဆိုတာ လည်း အသက်သာနည်းနည်းလေးကြီးတာ လူတွေ
က'ဂျပစ်'တွေ...။ (ကျွန်တော်တို့ အခေါ်အဝေါ်နဲ့ သေးသေးလေး
တွေလို့ပြောတာပါ...။) ဘယ်လောက်ထိ အကောင်သေးသလဲ
ဆိုရင်အားလုံးက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုလူနမူနာ ညီအစ်ကို
လို့ခေါ်တယ်...။

“လူနမူနာဆိုတာရောသိလား... မသိရင်ရှင်းပြမယ်”

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်တိုက်

တခြားကမ္ဘာတစ်ခုနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာအဆက်သွယ်ရ တဲ့အခါ ဘဲဒီတခြားကမ္ဘာကလူဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲလို့မေးလာ ခဲ့သော် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ပါဆယ်ထုပ်ပြီး...

“လူနမူနာလူဆိုတာ ဒီလိုအကောင်မျိုးပါ။ . . ဒါပေမယ့် ဒီထက်တော့အကောင်အများကြီး ကြီးပါတယ် ဆိုပြီးနမူနာပို့လို့ရတဲ့ ပုံမျိုးတွေ. . .”

နှစ်ယောက်လုံးက လူပီသတဲ့အချိုးအဆက် အပြည့်အစုံပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ပုံမှန်ဆိုင်တစ်ခုမှမပါဘူး။ အားလုံးဆိုင်သေး တွေ။ ဒါကြောင့် သူတို့ညီအစ်ကိုကို လူနမူနာလို့ခေါ်ကြတာ။

အဲ. . . နောက်ပြီး အေးသောင်း၊ အေးစမ်းဆိုတဲ့ ညီအစ် ကိုနှစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူတို့အဖေက ဦးမောင်သောင်း။ အားလုံးက အဲဒီဦးမောင်သောင်းကို မောင်းကွဲမောင်သောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ အသံကျယ်လို့မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဆီသတင်းတစ်ပုဒ်ရောက် သွားရင် မောင်းထုတာထက်တောင်လူသိများလို့။ ဒါကြောင့် သူ့သား နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အေးသောင်းနဲ့ အေးစမ်းလည်းအော်တိုလင်း ကွင်းနဲ့ ကြေးစည်လို့ခေါ်ကြတယ်။

သူတို့အဖွဲ့မှာ ကိုဇော်ဆိုတဲ့ ငါးတန်းကျောင်းသား ကလေး ဗိုလ်ကစပြီး ဦးခွေးကောင်သား ကြက်ပုဆိုတဲ့ လေးနှစ်သားအထိ ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ရှိတယ်။ အားလုံးလူစုံလို့ကတော့ ကားတား ကားတားနေတာ။

နောက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အဖွဲ့မှာ လည်း အရွယ်စုံဆယ့်ငါးယောက်လောက်ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ထက် ကြီးတဲ့ ဆိတ်ပုဆိုတာ တစ်ယောက်ပါတယ်။ သူကငါးတန်းနှစ်နှစ် ကျပြီးသား။ ဒီဆိတ်ပုနဲ့ ကိုဇော်တို့အဖွဲ့က ကြက်ပုနဲ့ဆိုရင်ညီအစ်ကို အရင်းတွေ။

တစ်ခုဖြတ်ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်တို့ရွာက နာမည်မှည့်ပုံ

ပြောပါတယ်။

ကလေးတွေရဲ့နာမည်ကို ရွာကလူတွေကပဲ ပေးကြပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင်ဗျာ။ ခုနဦးခွေးကောင် သားတွေကိုပဲကြည့်။ အဖေနာမည် ကခွေးကောင်တဲ့။ သူ့သားတွေကျတော့ သူတောင် နာမည်ပေးစရာမလိုဘူး။ ခွေးပု၊ ဝက်ပု၊ ဆိတ်ပု၊ လိပ်ပု၊ ကြက်ပု စသည်ဖြင့် ရွာကပဲ နာမည်ပေးကြတယ်။

မှတ်ရတော့အလွယ်သား...။ ရွာမှာတိရစ္ဆာန်မျိုးရိုးဆို ပြီးပြီ။ သူတို့ပဲ။

နောက်... ရှိသေးတယ်။ ပိုက်ဆံမျိုးရိုး။ အဲဒီလူကြီး နာမည်ကတော့ ဘာရယ်မမှတ်မိတော့ဘူး။ ရွာကတော့ သူ့ကို ဦးကုဋေကြွယ်ဆိုပြီး ခေါ်ကြတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့သား အကြီးကောင် ကိုသိန်းတန်လို့ နာမည်ပေးရာကစပြီး သူတို့မျိုးရိုးက ပိုက်ဆံမျိုးဆိုပြီး နာမည်ကြီးလာလို့လေ။ သိန်းတန်ရဲ့ နောက် ကလေးတွေနာမည်ကို ရွာကပဲဆက်ပေးကြတယ်။ သိန်းတန် ညီ ကိုသောင်းတန်၊ သောင်းတန်အောက်ကကောင် ကိုထောင်တန်၊ ထောင်တန်အောက်ကရာတန်၊ ရာတန်အောက်က ကောင်က ကျပ်တန်တဲ့။ အဲ... ထူးထူးခြားခြားနောက်ဆုံးကလေးကျမှ သမီးလေးမွေးချလာရော။ ဒါပေမယ့် ရတယ်၊ မပူနဲ့။ အဲဒီ ကောင်မလေးကို ရွာကပဲနာမည်ပေးကြတယ်။

‘အကြွေ’ တဲ့...။ မလှလား။ လူကလည်းလှတယ်။ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ သွားကျိုးကျိုးလေး။ ရယ်လိုက်ရင်များ နှုတ်ခမ်း ကိုလန်လန်တက် သွားတာ။ ဂျီးပေလေး။

ထားဦး...။ ကလေးတွေ အကြောင်းဆက်ပြောရ အောင်။ ကျွန်တော်ကပါအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တော့ ကျွန်တော့်ညီ မောင်မောင်ကလည်း ဘယ်နေလိမ့်မလဲ။ သူလည်း အားကျ မခံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ထတည်ထောင်တယ်။

သူကအဲဒီတုန်းကဘာရှိဦးမှာလဲ၊ နှစ်တန်းတောင်ဖျစ်ဖျစ် မြည်အောင်တက်နေရတုန်း။ အသက်က(၇)နှစ်။ သူ့အဖွဲ့မှာလည်း ကလေး လူကြီး (သူ့ထက်ကြီးတာပေါ့) ဆယ့်ငါးယောက်လောက် ပါတာပဲ။ သူ့အဖွဲ့မှာက အမာခံအနေနဲ့ ဦးခြောက်ဆယ်သား ကရင်ပါတယ်။ ကရင် ဆိုတာက သက်ကြီးပု။ ဆိုဒ်က ကလေးဆိုဒ်။ စိတ်ကလည်း ကလေးစိတ်။ ဒါပေမယ့်... အသက်က ဆယ့်ခြောက် နှစ်လောက်ရှိနေပြီ။ အဲဒီ အရွယ်ထိကို ပုဆိုးကွင်းသိုင်းပြီး လျှောက် ပြေးနေတုန်း။ နောက်ပြီးသူက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား။ ဟင်းပေါင်း တွေတုတ်ပြီးဝမ်းနေတာ။ အားကျစရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ကလေး တွေဆိုရင် သူ့ကိုသိပ်ပြီး အားကျတာ။

နောက်... အဲဒီကရင်ကသိပ်လျှို့ဝှက်တာ။ နှုတ်ကလည်း ရှယ် လုံတယ်။ ဘယ်လောက်ထိလုံသလဲဆိုပြောပြမယ်။

အဲဒီကရင်ဆိုတဲ့ အကောင်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ယောက်ျားတွေဖြစ်တတ်တဲ့ အူကျရောဂါရှိတယ်။ အဲဒီအတွက် လည်း သူက အမြဲစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီးမှိုင်းနေတာ။ သူထိုင်မှိုင်းနေ တတ်တဲ့နေရာက ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝရံတွေ ဘီလူးရုပ်ကြီးရှေ့မှာ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများက အဲဒီ ဘီလူးဆောင့်ကြောင့်ရုပ်ရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်မှိုင်းနေတဲ့ သူ့ကိုတွေ့ရင်...

“ဟေ့... ကရင်... မင်းဘာဖြစ်လို့ထိုင်မှိုင်းနေလဲ...”

သူကခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါပြီး...

“မပြောချင်ပါဘူးအရီးလေးရာ... ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း ပါဦး...”

ဆိုပြီး... သူဖြစ်နေတဲ့ရောဂါကိုပြတယ်။ ဒါကို လူတွေ က...

“နင်ဆရာဝန်မပြဘူးလားဆိုရင်...”

“ဆရာဝန်ပြရမှာကြောက်လို့” ... တဲ့ ... ကဲ ...

နောက်တစ်ယောက်လာရင်အဲဒီလိုပဲ။

“ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ . . .”

ဆိုပြီးထုတ်ထုတ်ပြတာ။ အဲဒီလူက . .

“ဟဲ့ . . . ဆရာဝန်သွားပြပါလား” ဆိုရင်သူ့အဖြေကတစ်မျိုး
တည်းပဲ . . .

“ဆရာဝန်ပြရမှာရှက်လို့”

နောက်တစ်ယောက်ပြောရင်လည်း အဖြေကမပြောင်းဘူး။

“ဆရာဝန်ပြရမှာရှက်လို့ပဲ . . .”

ဒါကြောင့် သူ့ရောဂါကိုတစ်ရွာလုံးသိတယ်။ တစ်ရွာလုံး
လူစေ့ သူက ပြထားဖူးတာကိုး။ အဲ . . မသိတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ရွာလုံး
မှာတစ်ယောက်ပဲကျန်တယ်။ အဲဒီလူက ဆရာဝန်ပဲလေ။

အဲဒီလောက်ထိနှုတ်လုံတာ အခုတော့အဆင်ပြေသွား
ပါပြီ။ ဒါကလည်း ရွာကပဲကူညီလိုက်တာ။

ခက်ခက်ခဲခဲလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ရွာလုံးစုပြီး သူ့ကို
ဆရာဝန်ဆီခေါ်သွားပေးကြတာ။ အဲ . . . ဆရာဝန်ကုလိုက်လို့
ကောင်းသွား တာတော့မဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်နဲ့မတွေ့ခင် ခုံမှာ
ထိုင်နေတုန်း ဆေးထိုးအပ်မြင်တာနဲ့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့
ရုတ်တရက်ထလိုက်တာ ခုံညှပ်ပြီး ပြုတ်ကျသွားလို့။ အဲဒီတည်းက
ဘာရောဂါမှမရှိတော့ဘူး။ ကောင်းသွားရော။

အဲဒီတည်းက ကရင်ဖင်ပေါ်သွားတော့တာ။ အဲဒါနဲ့ပဲ
ကျွန်တော့် ညီမောင်မောင်ရဲ့ လက်စွဲဖြစ်နေတာပေါ့။

နောက်ပြီး . . . ဒီလိုကလေးအဖွဲ့တွေကွဲရခြင်း အဓိက
တရားခံထဲမှာ အဲဒီကရင်ဆိုတဲ့ကောင်လည်းပါတယ်။

ဖြစ်ပုံကဒီလိုဗျ။ အဲဒီကရင်နဲ့ ကလေးငိုလ်ကိုဇော်အဖွဲ့က
လူနမူနာအမြှာညီအစ်ကိုနှစ်ကောင် တခြားဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်
ကျောင်းက ငှက်ပျောသီးတစ်ခိုင် သွားဝင်ခိုးလာတာကစပြီး

ပြဿနာတက်တော့တာပါပဲ။

ဘရင်နဲ့လူနမူနာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ငှက်ပျောသီးတစ်ခိုင် ခိုးလာသည့်သတင်းက ကလေးလောကကို ပျံ့နှံ့သွားစေ၏။ ကြားရသည့်သတင်းက သွားရည် ကျစရာ။ အခိုင်မှာ ငှက်ပျောသီးအဖီးပေါင်း ဆယ့်နှစ်ဖီးလောက် ပါတဲ့အပြင်၊ တစ်ဖီးမှာ အသီးဆယ့်ရှစ်လုံးနဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးလုံး ကြားပါသတဲ့။ နောက်... ငှက်ပျောသီးကရခိုင်ငှက်ပျော။ ငှက်ပျောခိုင်ကစိမ်းနေသေးလို့ စားလို့မရသေးဘူးတဲ့။ ဒါ့ကြောင့် လုံခြုံစိတ်ချရသည့် နေရာမှာ ဖွက်ထားကြသည်တဲ့။ နောက်... သုံးဦးသဘောတူဗွတ်အိုင်တစ်ခုက ရေတစ်ခွက် အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ ခပ်ပြီး သစ္စာရေသောက်ပြီး ဖွက်ထားသည့်နေရာကို ဖွင့်မပြောရဲအောင် ကျိန်ဆိုခဲ့ကြသည်ဆိုပဲ။

ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ လူနမူနာညီအစ်ကိုက ကိုဇော်နဲ့ပေါင်းပြီး ထိုငှက်ပျောခိုင်ကိုဖော်ပြီး တခြားနေရာ ပြောင်းပြီးဖွက်လိုက်တော့တာပဲ။

လူနမူနာ

ညီအစ်ကိုသစ္စာဖောက်ပြီ. . .”
လူနမူနာညီအစ်ကို၏လုပ်ရပ်က မူလအပေါင်း
အသင်းဖြစ်သောကရင်၏အသည်းကို တဆတ်ဆတ်နာကျင်သွား
စေသည်။ မှန်၏။ အသည်းနာမည်ဆိုလည်း နာစရာပ . . . ။

အမှန်ဆို ထိုငှက်ပျောခိုင်ဝင်ခိုးတုန်းက ဒီငတိနှစ်
ယောက်ဆရာတော်လေးသီးကြောက်ပြီး ကျောင်းအပြင်ကနေ
ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ စောင့်နေကြတာ။ အခုငှက်ပျောခိုင်လည်း
ရရော သူတို့လက်ရင်းဆရာကလေး ဗိုလ်ကိုဇော်အားကိုးနဲ့ ကရင်
တစ်ယောက်တည်းကိုပဲပြီး သုံးယောက်ပေါင်းပြန် ခိုးသွားသည်
မဟုတ်ပါလား။ ဒါကို ကရင်က အသည်းနာ၏။

“တောက်. . . အရေးတော်ပုံပေါ်ပေါက်တုန်းက တက်ညီ
လက်ညီနဲ့သေအတူရှင်မကွာဆင်နွဲ့ခဲ့ရင် ငါဒီလောက် အသည်း
မနာပါဘူးကွာ. . . အခုတွေ့. . . တောက်. . . စားရခါနီးမှသစ္စာဖောက်

သွားတာတွေ ဒီကောင်တွေလွန်လွန်းတယ်... တစ်ဖက် သတ်ကြီး
ကျောသွားတာ... ငါ့အသည်းကို ငှက်ပျောသီးနဲ့ဖိထိုး နေ
သလို... အိမ်အိမ်နဲ့ ပိနေတာ...”

ကရင်က ကျိတ်မနိုင်ခဲမရနှင့် သူတို့၏အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
မောင် မောင်ကို တိုင်၏။ မောင်မောင်က သူ၏ခြေမျက်စိလောက်ထိ
ဖုံးနေသော လူကြီးဝတ်မြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ်ကို မတင်ရင်း...။

“ဒီလူနမူနာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အစကတည်းက
ကလယ် မှန်းသိပါရဲ့ကရင်ရယ်...”

“ကလယ်ချင်းကလယ်ရင်လည်း တခြားသူကလယ်ပေါ့ကွ။
ငါ လိုဟင်းပေါင်းတုတ်ပြီး ဝမ်းနေတဲ့သူမျိုးကိုတော့ မကလယ်
သင့်ဘူး။ တောက်... ဒီညီအစ်ကို ဟင်းပေါင်းလက်သီးမြည်းချင်နေ
ပြီနဲ့တူတယ်”

သူ့စကားက ဘာမှမဆိုင်ပေမယ့် အားလုံးနားလည်ကြသည်။

“တော်ပါကရင်ရာ... အခုဟာကလက်ရုံးချင်းယှဉ်စရာ
မလိုပါဘူးကွာ... အဓိကဒီငှက်ပျောခိုင်ကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်
စိမ်ပြေနပြေထိုင် စားရေးကိုပဲ ဦးတည်ရမယ်... ဒါမှ ကရင်ရင်မှာ
စိုက်နေတဲ့ ငှက်ပျောသီး ဒီကောင်တွေရင်ဘတ်ထဲပြန်ဝင်သွား
မှာ... ရင်ကိုမှန်သောငှက်ပျောသီးများပေါ့ကွာ...”

“အဲဒီတော့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

ကရင်က စောင်အထူနှင့်ချုပ်ထားသော လုံချည်ကို
ခါးတောင်း ကျိုက်ရင်းမေးသည်။ ဒါကိုမောင်မောင်က အပြင်သို့
ကောက်ထွက်နေသော သူ့မေးစေ့ကို လက်ညှိုးနှင့်လက်မဖြင့်
ဖိကိုင်လိုက်ပြီး...

“မလောစမ်းပါနဲ့... ငါကြံပါ့မယ်ကွာ...”

ကရင်ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ပြောစရာလည်း မလိုဘူးလေ။
မောင်မောင်ကြံရင်ဟန်ပြီဆိုတာ သူသိတာကိုး။

www.foreverspace.com.mm

“ဒီငှက်ပျော့ခိုင်ငါတို့အဖွဲ့သားတွေပဲစားရမယ်. . . ”
သူတို့ရဲ့သန္နိဋ္ဌာန်. . . ။

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်တိုက်

လူနမူနာ

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ထဲက အငယ်ကောင် ဖြစ်တဲ့ မင်းမင်း တစ်ယောက်တည်း ရွာလယ် ကုက္ကိုပင် အောက်မှာထိုင်နေတယ်။ သူ့ပါး စောင်ထဲမှာလည်း ထမင်းစားတုန်းက စားမပစ်ဘဲ ငုံထားတဲ့ ကြက် ခြေထောက်ရိုးတစ်ခုရှိနေတယ်။ ဒါက သူ့အထာနဲ့သူ။ လာသမျှ လူကို သူတို့အိမ်မှာကြက်သားချက်ကြောင်း အဲဒီ ခြေထောက်ရိုး ပြပြီးကြားမလို့။

ဒါကြောင့်စားမပစ်ဘဲငုံထားတာ။ သူက လူတွေသူ့ကို သူဌေးသားလို့ထင်သွားရင် သိပ်သဘောကျတာ။ ဒါကြောင့်ကြား စရာရှိရင် အကုန်မခံဘူး။ ထောင့်စေ့အောင်ကြားပြီးမှကိုစားတာ။ ခုနတော့ ဒေါ်မြ မြေး ညီညီနဲ့ ချင်းလူမျိုးဦးနိုင်ဘူး သား နိုင်ဘု (နိုင်ကျ)တို့နှစ်ယောက် ကိုကြားပြီးပြီ။ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ သူ့ကို

လေးစားအားကျတဲ့ မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေနဲ့ဒဲ့နှိုးသွားကြတာ။ သူက အဲဒီအကြည့်မျိုး အကြည့်ခံရရင်သိပ်ပျော်တာ။ အခုလည်း အဲဒီကြက်ခြေထောက်ရိုးကို စားမပစ်သေးဘဲ ပွဲသိမ်းကြွားလေး တစ်ယောက်လောက်အစာပိတ်ကြွားပြီးမှ အားရပါး ရစားတော့ မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ။ ဟုတ်တယ်။ မစားလို့လည်းမရတော့ဘူး။ ကြက်ခြေထောက်က သူလျှာနဲ့သပ်ထားလို့ ဘာအရသာမှကို မရှိ တော့ဘူး။ အရည်တောင်ပျော်ကျလုလုဖြစ်နေပြီ။ ဒါ့ကြောင့် သူနောက် ဆုံးပိတ်အိတ်နဲ့လွယ် ကြွားလို့ရအောင် မျက်လုံးကို အလျင်အမြန်ကစားလိုက်တယ်။

ဟော...တွေ့ပြီ...တွေ့တာမှ ပေါ်သေးသေးကောင် မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကောင်။

“မောင်မောင်...”

ကရင်ရဲ့လက်ရင်းဆရာ မောင်မောင်။

မောင်မောင်က သူ့ကိုမကြည့်ဘူး။ လမ်းလျှောက်လာ တာကိုက ဘယ်ဘက်ကိုင်းလိုက် ညာဘက်ကိုင်းလိုက်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာတယ်။ မောင်မောင်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ခုနုကြွားဖို့ငုံ့ထားတဲ့ ကြက်ခြေထောက်ကိုတောင် ဝါးမိ မလိုဖြစ်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒါ မောင်မောင် ပစ္စည်းအသစ် အဆန်းတစ်ခုခုရတိုင်း လုပ်တတ်တဲ့အိုက်တင်။ အသေအချာကြည့် မှ၊ ဟုတ်တယ်။ သူ့လက်ထဲတစ်ခုခုပွေလှတယ် အဝေးကဆိုတော့ သိပ်သဲကွဲဘူး။ အသီးတစ်ခုခုဖြစ်နိုင်တယ်။ ဝင်းပြောင်ပြီး ရဲတောက်နေတာ။ လူနမူနာမင်းမင်းသိချင်ပေမယ့် ဆက်မကြည့် တော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ... သူ့မှာလည်းကြွားစရာ ကြက်ခြေ ထောက်ရိုး ပိုင်ပိုင်ကြီးရှိနေတာကိုး။

မောင်မောင်ရဲ့ခြေလှမ်းကလည်း ပြောင်းမသွားဘူး။ သူ့ရှိရာ ကုက္ကိုပင်တည့်တည့်ပဲလှမ်းလာတယ်။ မောင်မောင်က

သူ့ကိုမကြည့်သေးဘူး။ သူကလည်းမောင်မောင့်ကိုမကြည့်ဘူး။
မောင်မောင်ကုက္ကိုပင် အောက်ရောက်တာနဲ့သူ့ခြေမျက်စိထိ ဖုံးနေ
တဲ့ သူ့ရဲ့ထာဝရအထိမ်းအမှတ်ဖြစ်တဲ့ လူကြီးမြင်းခေါင်း စွပ်ကျယ်ကို
ပန်းပေါ်ဆွဲတင်ရင်း...

“ဟူး... ရာသီဥတုက ပူတယ်လို့ပဲဆိုရမှာပဲ...”

မင်းမင်းကသူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကြက်ရိုးကိုသာဆက်မြုံနေ
သည်။

“ဒီလို ပူပြင်းတဲ့ရာသီဥတုမှာ ရေခဲစိမ်းပန်းသီးလေးစား
လိုက်ရရင်သိပ်ရင်အေးတာပဲလို့ မင်းတို့အဖေအရက်သမား
အရက်မူးတုန်း ပြောတာငါကြားဖူးတယ်...”

ဆိုပြီးမင်းမင်းကိုမကြည့်ဘဲ သူ့လက်ထဲကိုင်လာတဲ့
အသီးကို ဆကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်... မောင်မောင်လက်ထဲ
က မှည့်ဝင်းနေတဲ့ပန်းသီးကြီး။ မင်းမင်းပန်းသီးကြီးကိုကြည့်ပြီး
သူငိုထားတဲ့ ကြက်ရိုးကြီးကိုတောင် ပန်းသီးအမှတ်နဲ့ဂလုခနဲ မျိုချမိ
မတတ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့်သိတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်မောင်
ကို ဂရုမစိုက်သလို ဟန်မျိုးနဲ့ချက်ချင်းမှန်သတ်ပြီး...

“ငါတို့အိမ်မှာကြက်သားချက်တယ်ကွ... အိနေတာပဲ...”

သူ့ပါးစပ်ထဲငိုထားတဲ့ ကြက်ခြေထောက်ရိုးကို ခြေထောက်
ကကိုက်ပြီး ခြေထောက်ငါးချောင်းထုတ်ပြတယ်။ ဒါ သူလုပ်နေကျ
အပြုအမူ။ သူ့ရဲ့ပွဲသိမ်းတိုက်ကွက်။ သူ့စကားကိုမောင်မောင်က
ဂရုမစိုက်သလိုဟန်မျိုးနှင့် ပါးစပ်ကိုအကျယ်ကြီးဟပြီးပန်းသီး
ကို‘ဝွပ်’ခနဲကိုက်ချလိုက်တယ်။ ပါးစပ်သာအကျယ်ကြီးဟတာ။
ကိုက်လိုက်တာက သေးသေးကလေးရယ်။ နောက်... ပန်းသီးကို
မြုံ၊ မျက်လုံးကလေးစင်းပြီး...

“တောက်... ရင်ကိုအေးသွားတာပဲဗျာ... အေးလေ
ရှမ်းပြည်နယ်ကလာတဲ့ပန်းသီးကိုး၊ ဟိုနားဒီနားပေါပေါ လောလော

ရတတ်တဲ့ မွန်ကြက်တွေထက်တော့ သာကိုသာနေတော့တာပဲ... ”

မောင်မောင့်ကိုကြည့်ပြီး မင်းမင်းငုံထားတဲ့ကြက်ရိုး နှင်မဟုတ် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်ကြက်ခြေထောက်မှာရှိတဲ့ အသားတွေ ကိုခွာစားပြီး ခါတိုင်းစိမ်ပြေနပြေဝါးနေကျ အရိုးကိုမဝါးတော့ဘဲ ခပ်ဝေးဝေး ထွေးထုတ်လိုက်တယ်။ နောက်... လျှာကိုသပ်ပြီး မောင်မောင့်ကို လေးစားအားကျတဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ကြည့်တယ်။ မောင်မောင်ကတော့ ဟန်မပျက်ဘဲ နှာခေါင်းအပြင်ဘက်တွဲကျလာတဲ့ နှပ်ကိုရှုခနဲရှုသွင်းရင်း...

“ပန်းသီးဆိုတဲ့အရသာဟာ ဘာငှက်ပျောသီးအရသာနဲ့မှ မတူဘူးကွ... စားလိုက်ရင်ချို့... မျိုလိုက်ရင်အေးသွားတာပဲ... သွားကို လည်း ပိုးစားစေတယ်... ဗိုက်ကိုလည်းရွံ့စေတယ်...”

မောင်မောင့်ခန္ဓာကိုယ်ထက် အနည်းငယ်ရှေ့ရောက်နေ တဲ့ သူ့ ဗိုက်ကိုပုတ်ပြရင်းပြောတယ်... နောက်... မင်းမင်းကို စောင်းငဲ့ကြည့် ရင်း...

“ငါသာဆိုဒီပန်းသီးမျိုးကို ဘယ်ငှက်ပျောသီးနဲ့မှ မလဲနိုင် ပါဘူးကွာ...”

ဆိုပြီးပန်းသီးကို ဝှမ်းခနဲကိုက်ချလိုက်တယ်။ မောင်မောင့် ကို ကြည့်ပြီး မင်းမင်းခေါင်းထောင်တက်သွားတယ်။ ပန်းသီးစားချင် စိတ်နဲ့ မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဟန်မဆောင်နိုင် ဘဲ...

“ငှက်ပျောသီးတစ်ခိုင်လောက်နဲ့ဆိုရင်တော့ ပန်းသီး တစ်လုံးလဲသင့်ပါတယ်ကွာ...”

“ဘာလဲ... မင်းမှာခူးပြီးနှပ်ပြီးတဲ့ငှက်ပျောသီးတစ်ခိုင်ရှိ တယ် ဆိုပါတော့...”

မောင်မောင်က မသိသလိုနဲ့ အစ်မေးမေးတယ်။ မင်းမင်း က ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ...

“အစစ်ပေါ့ကွ... အစစ်ပေါ့...”

မင်းမင်းစကားကြောင့် မောင်မောင်ပန်းသီးကို ကိုက်ဖို့ ပါးစပ်အ ကျယ်ကြီးဟထားပြီးမှ ပန်းသီးကိုမကိုက်ဘဲ သူ့လျှာ ကြမ်းကြီးနှင့်‘ပလပ်’ဆို လှမ်းလျက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲ က ပန်းသီးကို ကိုက်ထားပြီးသားဘက်ကနေ မင်းမင်းမျက်နှာရှေ့ ဖြည်းဖြည်းလေး ထိုးပေးလိုက်တယ်။ ပန်းသီးကို အနီးကပ်မြင်တော့ မင်းမင်းတံတွေးကို ‘ဂလု’ ခနဲမျိုချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပန်းသီးကို ကိုက်ဖို့ပါးစပ်အကျယ်ကြီး ဟတယ်။ ဒါကို မောင်မောင်က ပန်းသီးကိုနောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး...

ပန်း သီး ဆိုတဲ့အ ရသာဟာ
ဘာ ငှက်ပျော သီး
အ ရသာ နှိမ့်
မတူဘူး ကွ..
စား လိုက်ရင်ချို..
မျိုလိုက်ရင်အေး သွား တာပဲ..
သွား ကိုလည်း ဖြို စားစေတယ်..
မိုက်ကိုလည်း ရှူစေတယ်...

“အကိုက်ပတေးလေး(သေးသေးလေး)ပဲကိုက်ရမယ်. . .”

သူ့စကားကို မင်းမင်းက စားချင်ဖောနဲ့ခေါင်းကို ခပ်မြန်မြန်ညိတ်တယ်. . . ဒါကိုမောင်မောင်က ပန်းသီးကို ပါးစပ် နားတွေ ပေးပြီးမှ ရုတ်တရက်လက်ပြန်ရုပ်ပြီး. . .

“ငှက်ပျောသီး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာအရင်ပြော. . .”

မောင်မောင်အမေးကို မင်းမင်းကတံတွေးမျိုးပြီး. . .

“မြင်းမိုရ်တောင်ခြေရင်းမှာ. . .”

“မြင်းမိုရ်တောင်ကအကျယ်ကြီး ဘယ်ခြေရင်းလဲရှင်းရှင်း ပြော. . .”

“မြင်းမိုရ်တောင် အနောက်ဘက် နာနတ်တောမှာ. . .”

“ဘယ်နာနတ်တောလဲ. . .”

“ဦးလေးဂေါ်ဇီလာရဲ့ နာနတ်မြောင်းသုံးမြောင်းမြောက် အလယ်လောက်မှာ. . .”

ဒီတော့မှမောင်မောင်က ကျေနပ်သွားသလိုရှိပြီး ပန်းသီး ကို မင်းမင်းဘက်ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ပတေလေးပဲကိုက်နော်. . .”

“ဝပ်. . .”

ပြောတာကနောက်ကျဦးမယ်၊ မင်းမင်းကပန်းသီးကိုလှမ်း ကိုက်လိုက်တာ မောင်မောင်လက်ညှိုးပါ ကိုက်မိမတတ်ပဲ။ ပန်းသီးက ထက်ဝက်လောက်မင်းမင်းပါးစပ်ထဲပါသွားတယ်။ ပြီးတော့ ပန်းသီးကို ပလုတ်ပလောင်းဝါးပြီး. . .

“ငါပြောတယ်လို့ မင်းဘယ်သူ့ကိုမှမပြောနဲ့နော်. . . မင်း ကိုယ်မင်းတောင်မပြောမိစေနဲ့. . .”

မောင်မောင်က လူကြီးပြုံးပြုံးလိုက်တယ်။

“ငါ့အမေငါ့ကို မွေးတာတောင် ငါက ငါ့အဖေကို အကြောင်းကြားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး. . .”

မင်းမင်းကျေနပ်သွားတယ်။ မောင်မောင်က ကရင့်ဆရာ
လို့မပြောချဘူး။ နှုတ်သိပ်လို့တာ။
ဒီလိုနဲ့အဲဒီငှက်ပျောသီးဟာ. . .

www.foreverspace.com.mm

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်တိုက်

မြင်းပိုက်

တောင်ဆိုတာရွာရဲ့ တောင်ဖျားမှာရှိတာပါ။ သူက မြင်းမိုရ်ဘုရားကိုအမှီပြုပြီး အမည်တွင်လာပုံရပါတယ်။ဘုရားကိုလည်းမြင်းမိုရ်ဘုရားလို့ခေါ်ပြီး အဲဒီတောင်ကိုလည်း မြင်းမိုရ်တောင်လို့ပဲ အလွယ်တကူခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီတောင်ရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ တခြားစေတီငယ်တွေ ဝန်းရံထားတဲ့အပြင် ဒီစေတီငယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေနဲ့တခြား စိုက်ပျိုးရေးဥယျာဉ်ခြံတွေ အမြောက်အမြားရှိပါတယ်။ များသော အားဖြင့်တော့ ရော်ဘာခြံတွေ နာနတ်၊ ဒူးရင်းစတဲ့ သီးပင် စားပင် တွေ စိုက်ကြတာများပါတယ်။

အဓိကကတော့ ဒူးရင်းနဲ့ နာနတ်ကို စိုက်ကြပါတယ်။ တချို့တော့ကျွဲကောနဲ့ မင်းကွတ်သီးကိုစိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဦးလေး ဂေါ်ဒီလာရဲ့နာနတ်တောက ခြံဝင်းအကြီးဆုံးနဲ့ သီးပင်

အစုံဆုံးပဲ။ သူ့ အဓိကစိုက်တာကတော့ နာနတ်ပါပဲ။ သူ့ခြံကို ဘာပဲစိုက်စိုက် ဖြစ်လို့ ကိုစွာသယံခြံလို့ပြောကြတယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူ့ခြံမှာငရုတ်ပင်က အစ ကျွဲကောသီးအထိရှိတယ်။ အခြားဒူးရင်း၊ မင်းကွက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ၊ ကနစိုနဲ့ကြက်မောက်သီး တွေအစုံရှိ တယ်။ သူ့ရဲ့ခြံကို စည်းရိုးခတ်တာတောင် သံပရာပင်တွေ စိတန်း စိုက်ပြီး စည်းရိုးခတ်ထားတာ။ ဒါ့ကြောင့် ဦးလေးဂေါ်ဇီလာ ခြံဟာ ကလေးတွေအတွက်ဆိုဝက်ပါလို့ပါပဲ။ မဝင်တတ်ရင်တော့ မျက်စိ လည်ပြီသာမှတ်။

မျက်စိလည်လို့ကတော့ ဦးဂေါ်ဇီလာနဲ့တွေ့ပြီမှတ်။ ဦးဂေါ်ဇီလာနဲ့တွေ့လို့ကတော့ ဟင်း...ဟင်းဘဲ...။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကိုကျွမ်းတဲ့မောင်မောင်တို့အတွက်တော့ အထူးအဆန်းမဟုတ်ဘူး။ ခြံထဲတိတ်တိတ်လေးဝင်သွားပြီး ဘယ် ကနေ ဘယ်လိုကွေ့သွားရင်ဘယ်ကိုရောက်တယ်ဆိုတာ သူတို့ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် လူနမူနာမင်းမင်းပြောတဲ့ ဦးလေးဂေါ်ဇီလာရဲ့ နာနတ် မြောင်းသုံးမြောင်းမြောက်ကို အလွယ် တကူပဲ ရောက်လာတယ် ။ ဖြစ်ချင်တော့ နာနတ်မြောင်းက တစ်မြောင်းတစ်မြောင်းကိုအရှည်ကြီးဆိုတော့ ငှက်ပျောသီး ဘယ် နားမြှုပ်လို့မြှုပ်ထားမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူတပည့် ကျော်ကရင်က တူရွင်းပြားအကျိုးကြီးကိုပစ်ချပြီး...

“နာနတ်မြောင်းကအရှည်ကြီးကွ... ဘယ်နားက စရှာ ရမှာလဲ...”

မောင်မောင်က ပခုံးပေါ်လျှောကျနေတဲ့ စွပ်ကျယ်ကို ပခုံး ပေါ် ပြန်ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“လွယ်ပါတယ်ကွာ...”

ဆိုပြီး နာနတ်မြောင်းအလယ်တည့်တည့်ကိုသွားတယ်။ မောင်မောင်တို့က သိတယ်မဟုတ်လား ။ ဉာဏ်ကောင်း

တယ်။ နာနတ်မြောင်းအလယ်တည့်တည့်ရောက်တော့ သူ့ညာလက်ဝါးပေါ် တံတွေးထွေးပြီး ဘယ်လက်ဝါးစောင်းနဲ့ခုတ်လိုက်တယ်။

‘ဖတ်’ ဆိုတံတွေးကနာနတ်မြောင်းမြောက်ဘက်ကို ကျသွားတော့တယ်။

“ဟိုဘက်မှာ . . .”

မောင်မောင်ညွန့်ပြရာ ကရင်အပါအဝင် သူ့အဖွဲ့သားအားလုံး နာနတ်မြောင်းမြောက်ဘက်ထိပ်ဆက် ကုန်းကုန်းလေးတွေပုန်းပြီး ချီတက်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ သိပ်ရှာစရာမလိုပါဘူး။ နာနတ်ပင်သုံး ပင်မြောက်လောက်မှာပဲ တစ်ခုခု မြှုပ်ထားလို့ မြေကြီးပွနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ အပေါ်ကလည်း သစ်ရွက်တွေဖုံးထားတာဖရိုဖရဲဖြစ်လို့။

“ကဲ . . . ဒီနေရာပဲ တူးကြမယ် . . .”

မောင်မောင်အမိန့်ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူတပည့်ကရင်တို့ ပါလာတဲ့သံတူရွင်းတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေထုတ်ပြီး စတုန်းဖို့ပြင်ဆင်တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့တူးတောင်မတူးရပါဘူး။ ဖုံးထားတဲ့သစ်ရွက်တွေဖယ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ငှက်ပျောခိုင်ရဲ့အရိုးကြီးကို စတွေ့ရတော့တာပါပဲ။

“ဟော . . . ဒီမှာတွေ့ပြီဟေ့ . . .”

ကရင်ကအားရဝမ်းသာထအော်တယ်။ ပြီးတော့ အရိုးကနေစမထုတ်ဖို့လုပ်တယ်။ ဒါကိုမောင်မောင်က . . .

“ဟေ့ဟေ့ . . . ဒီအတိုင်းဆွဲမထုတ်နဲ့ . . . ငှက်ပျောသီးတွေကြွေကျကုန်လို့ ကိုယ့်အောင်မြင်မှုကို အကုန်မစားရဘဲ နေမယ် . . .”

မောင်မောင်ရဲ့အော်သံကြောင့် အားလုံးပြန်ငြိမ်ကြသွားကြပြန်တယ်။ မောင်မောင်ကို ကြည့်ကြတယ်။ မောင်မောင်က

ခပ်တည်တည်ပဲ။

“ဒီအတိုင်းဆွဲထုတ်ရင် ငှက်ပျောသီးတွေက မြေကြီးနဲ့ငြိပြီး ကျွတ်ကျန်ခဲ့မှာပေါ့။ . . လူကြီးလိုတွေးစမ်းပါ။ . .”

မောင်မောင်ရဲ့စကားကို သူတို့နဲ့အတူပါလာတဲ့ ခြောက်နှစ်သား ဘိုတိုက. . .

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ . .”

ဘိုတိုရဲ့အမေးကိုမောင်မောင်ကခါးထောက်လိုက်ပြီး. . .

“ဘေးနားကမြေကိုအရင်တူး. . . ငှက်ပျောသီး တစ်ခိုင် လုံးပေါ်လာမှ ငှက်ပျောခိုင်ကိုအသာလေးမထုတ်လိုက်. . .”

မောင်မောင်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ဘိုတိုရဲ့အစ်ကိုဘိုရှည်က. . .

“အေး. . . အဲဒါဟုတ်တယ်. . .”

ဆိုပြီး ငှက်ပျောခိုင်မြှုပ်ထားတာရဲ့ လူကြီးတစ်လံပတ်လည်ကို စတုရန်းတော့တာပဲ။ သူ့စတုရန်းကရင်ကလည်းအားကျမခံ ဂေါ်ပြားတစ် လက်ယူပြီးစတုရန်းတော့တာ။

အမှန်တော့ငှက်ပျောခိုင်နဲ့ အဲဒီလောက်ခွာတူးနေစရာ မလိုပါဘူး။ ငှက်ပျောတစ်ခိုင်ရဲ့ဗျက်က ဘယ်လောက်ကြီးတာမှတ်လို့။ အလွန်ဆုံး ရှိလှတစ်တောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့သိတယ်မဟုတ်လား။ မောင်မောင်က စနစ်သမား။ သိပ်တိကျတယ်။ အခုလည်းသူ အတိကျကောင်းလို့ ဦးလေးဂေါ်ဇီလာရဲ့ နာနတ်ပင်လေးပင် မြေလှန်ကုန်ပြီ။ ဒါတောင်သူတို့ တူးတဲ့ပတ်လည်မှာ သံပရာပင် တစ်ပင်ခံနေလို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ် နေတယ်။မောင်မောင် ကိုအကြံဉာဏ်တောင်းတော့ မောင်မောင်က. . .

“ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေရင် ဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်. . .”တဲ့. . . ။

သိတယ်မဟုတ်လား မောင်မောင်တို့က ဒါမျိုးဆိုပြတ်သား

တယ်။ ငှက်ပျောစက်ကွင်းနဲ့ မလွတ်တဲ့အပင်မှန်သမျှသေဒဏ်ပဲ။ ဒါနဲ့ခြံ တစ်ကျောကလည်း သူတို့တူးထုတ်ပစ်တာနဲ့ မြေကြီးတွေ မွစာကြကုန်ပြီ။ နှုတ်ခံမထိတဲ့အပင်တွေအားလုံးလည်း မြေကျစ် စာခဲတွေပိတာနဲ့ သေမှာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဒါတွေကသိပ်အရေးမကြီးဘူး။ အရေးကြီးတာက သူတို့လိုချင်တဲ့ငှက်ပျောခိုင်ကြီးရဖို့။

သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ ငါးပေပတ်လည်လောက်ကျယ်ပြီး၊ လေးပေလောက်နက်တဲ့ ကျင်းကြီးထဲမှာသူတို့လိုချင်တဲ့ ငှက်ပျော ခိုင်ကို တစ်ခိုင်လုံးအရှင်းတွေ့လိုက်ရတယ်။ ငှက်ပျောခိုင်ကိုအရှင်း ကြီး မြင်လိုက်ရတော့ သူတို့ရဲ့မျက်လုံးအစုံဝင်းလက်သွားကြတယ်။

ဟုတ်တယ်ငှက်ပျောခိုင်က ငှက်ပျောဖီးဆယ်ဖီးကျော်ပါ တယ်။ နောက်ငှက်ပျောသီးတွေက အစိမ်းကြီးတွေရှိသေး။ မြေကြီး ထဲ မြှုပ်ထားတာကြာတော့ ငှက်ပျောခိုင်က ပုရွက်ဆိတ်တွေ ပိုင်း တွယ်ထားတာ ရစရာမရှိဘူး။ တချို့ငှက်ပျောသီးတွေဆို ပိုးပေါက် တွေတောင်ဖြစ်နေပြီ။ ရတယ်။ အဓိက ကသူတို့လိုချင်တဲ့ ငှက်ပျောခိုင်ကိုရဖို့မဟုတ်လား။ သိတယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ စိတ်ထဲ မှာစားလို့ကောင်းတာ မကောင်းတာကနောက်။ ငှက်ပျောခိုင်ရဖို့က အဓိကပဲလေ။

“ကဲ... ငှက်ပျောခိုင်ကိုဖြည်းဖြည်း မတင်ပေး...”

မောင်မောင်ကအမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကျင်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ကရင်နဲ့ဘိုရှည်တို့ ငှက်ပျောခိုင်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ မပြီး တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သာသာယာယာလှမ်းတင်လိုက်တယ်။ အမှန် တော့ငှက်ပျောသီးက အစေ့များ အသီးသေးတဲ့ ရခိုင်ငှက်ပျော တွေစားလို့က ဘယ်လိုမှကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ...

“ဟေ့... ဘယ်ကောင်တွေလဲကွ၊ ငါ့ခြံထဲဝင်တူးနေတာ”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ဆိုတဲ့အသံကြားရတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံး
မျက်လုံးပြူးသွားကြတယ်။

“ဟာ... ဦးလေးဂေါ်ဇီလာ...”

ဟုတ်တယ်၊ သူတို့မြင်လိုက်ရတာက နာနတ်ခြံရဲ့ ခြံပိုင်ရှင်
ဦးလေးဂေါ်ဇီလာ...

“ဟေ့ကောင်တွေ... မပြေးနဲ့...”

အော်သံနှင့်အတူဦးလေးဂေါ်ဇီလာ ဒေါသတကြီးနဲ့သူတို့
ဘက်ပြေးလာပြီ...

ဦးလေးဂေါ်ဇီလာကိုလည်းမြင်ရော အားလုံးခြေမကိုင်မိ
လက်မ ကိုင်မိဖြစ်ပြီး...

“ဟ... ဟ... ဦးလေးဂေါ်ဇီလာ ဒီဘက်လာပြီ... ပြေး
ပြေး... ပြေးကြ... ပြေးကြ...”

မောင်မောင်ရဲ့အော်သံနှင့်အတူ အားလုံးငှက်ပျောခိုက်ကို
မနိုင်တနိုင်မပြီး ခြေဦးတည့်ရာထွက်ပြေးကြတယ်။ တွင်းထဲမှာရှိနေ
တဲ့ ကရင်ကလည်းတွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ဖျတ်ခနဲခုန်တက်ပြီး လိုက်
ပြေးတယ်။ ပြဿနာက ဘိုတိုရဲ့အစ်ကိုဘိုရည်။ သူ့အဖေဘိုကြီးဖြစ်
လို့သာ သူတို့နာမည် ဘိုတို၊ဘိုရည်ဖြစ်နေပေမယ့် လူကပတ်စ်
ကလေးရယ်။ (အညာအခေါ် ဆိုပီစီညောင်တောက်ပေါ့) ဒါ့ကြောင့်
တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်ကို ရုတ်တရက် ဘယ်လိုမှ ခုန်တက်လို့မရဘူး။

“ဟေ့... ဟေ့... ငါ့ကိုခေါ်ကြပါဦး... ငါ့ကိုစောင့်ကြ
ပါဦး... ငါ့ကိုစောင့်ကြပါဦး...”

ဆိုတဲ့အော်သံနဲ့ပဲ တွင်းထဲ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ကျန်
ခဲ့တယ်။ ဦးလေးဂေါ်ဇီလာက...

“ဟေ့ကောင်တွေမပြေးနဲ့...”

ဆိုပြီး ဘိုရည်ကို မိတာတောင် ပိုပြီးသေချာအောင်ဘိုရည်
ခေါင်းလေးဖော်ပြီး မြေအရင်ဖို့လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ

မောင်မောင်တို့ နောက်ဆက်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ
ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်တဲ့ မောင်မောင်တို့အဖွဲ့ ပျောက်ခြင်း
မလှပျောက်သွားပြီလေ။ ဘိုရှည်ကတော့ တွင်းထဲမြေဖို့ခံရလို့
ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ကျန်ခဲ့ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့... အဲဒီငှက်ပျောခိုင်းတာ..

မြင်းမြင်း တောင်ရဲ့ခြေရင်း တောင်ဘက်ဖျားမှာ အင်မတန် ကြီးတဲ့ ညောင်ပင်နဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးရှိတယ်။ ညောင်ပင်က ညောင်ရေသွန်းပွဲတို့ ဘာတို့ရှိရင်ရေလာသွန်းလောင်း ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအပင်ကြီးကို အုတ်တွေကာပြီး နံရံတွေ ခတ်ထားတာ။ ကုက္ကိုပင်ကျတော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ သိပ်အသုံးမလို လို့လားမသိဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲထားတယ်။ အပင်ကတော့ ကြီး သလားမမေးနဲ့မောင်။ လူကြီးသုံးဖက်စာအနည်းဆုံးရှိမယ်။ အရွက်တွေများ နေပြောက်တောင်ထိုး မပေါက်ဘူး။ အဲဒီလောက် ကြီးတာ။

ကျွန်တော်နဲ့ နိုင်ကျရောက်သွားတဲ့အချိန်က နေ့ခင်း ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ကြီး။ နေက ကျဲကျဲတောက်ပူနေပေမယ့် အဲဒီ ကုက္ကိုပင် ခြေရင်းရောက်တော့ အေးမြသွားတာပဲ။ အေးသမှ

တစ်ရေးလောက် တောင်ခြေပစ်လက်ပစ်အိပ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အိပ်လို့မဖြစ်ပါဘူး။ အလုပ်ကရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ အလုပ်ဆိုလို့ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ မောင်မောင်တို့ ထက်ချည်ထားတဲ့ ကုက္ကိုပင်ပေါ်က ငှက်ပျောခိုင်ကို ယူဖို့။ အပင်ကြီးကလည်း အရွက်တွေအုံ့ဆိုင်းနေတော့ သူဘယ် အကိုင်းမှာတက်ချည်ထားတယ်ဆိုတာ မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမယ့် ခိုင်လုံတဲ့ သတင်းရပ်ကွက်က သတင်းအတိအကျရထားတာတဲ့။ ဒါကြောင့် သစ်ပင်ရဲ့ခွဆုံကို နှစ်ယောက်သားတက်လိုက်ကြတယ်။ သစ်ပင်ရဲ့ ခွဆုံပေါ်ရောက်တော့လည်း ငှက်ပျောခိုင်ကိုမမြင်ရဘူး။

“ဟေ့ကောင် နိုင်ကျူ... ငှက်ပျောခိုင် လည်းမတွေ့ရဘူး... မင်းအမြင်မှားတာများလား...”

ကျွန်တော့်စကားကို နိုင်ကျူက သူ့ချေးအထပ်ထပ် ခေါင်းကိုတ ဗျင်းဗျင်းကုတ်ပြီး...

“မမှားပါဘူးကွာ . . ငါကိုယ်တိုင်ဒီနှစ်လုံးနဲ့ မြင်ခဲ့ရလာတာ . . ”

နိုင်ကျွတ်သူမျက်လုံးနှစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်းပြောတယ်။

“ဒါဆို ဒီငှက်ပျော့ခိုင်က ဘယ်ရောက်သွားလဲ . . . ”

“နေဦး . . . ငါ ကိုင်းဖျားပေါ်တက်ရှာလိုက်ဦးမယ် . . . ”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးဘူး။ နိုင်ကျွတ်ခါးတောင်းမြှောင်နေအောင်ကျိုက်ပြီး ကုက္ကိုပင်ကိုင်းဖျားကို ဖတ် ဖတ် ဖတ်နဲ့ တက်သွားတယ်။ ကိုင်းဖျားထိပ်လည်းရောက်ရော နိုင်ကျွတ်ဟိုဘက်လှည့်ကြည့်၊ ဒီဘက်လှည့်ကြည့်လုပ်တယ်။ နောက်ပြူးပြီးသား သူမျက်လုံးကြီးပိုပြူးတက်သွားပြီး . . .

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် . . . ကိုကို ဟိုမှာကွ . . . ဟိုမှာ . . . ”

ဆိုပြီး အလန့်တကြားအော်တယ်။ သူညွှန်ပြတာက ကုက္ကိုပင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ မြင်းမိုရ်တောင်ရဲ့အရှေ့ဘက်ကို။ ကျွန်တော်လည်း ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဘယ်မှာလဲကွ . . . မင်းဘာကိုပြောတာလဲ . . . ”

“ဟိုမှာလေကွာ . . . ငှက်ပျော့ခိုင် . . . ဟိုမှာ . . . ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေဆွဲသွားပြီ ”

သူညွှန်ပြရာလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အသည်းအသန်လိုချင်နေတဲ့ ငှက်ပျော့ခိုင်ကြီး ရွှေမြင်တင် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေဆွဲသွားပြီ . . .

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . ”

“တောက် . . . လိုက်မယ်ကွာ . . . လိုက်မယ် . . . မင်းမှာလေးခွပါတယ် . . . ဟုတ် . . . ”

“အေး ပါတယ် . . . လေးသီးလည်းပါတယ် . . . မင်းမှာရော . . . ”

“အေး... ငါ့မှာလဲပါတယ်... ”

“ဒါဆို တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ... လာလိုက်ကြရ အောင်... ”

ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တပ်လှန်ပြီး ကုက္ကိုပင်ပေါ်ကဖုတ်ဖုတ်နဲ့ခုန်ချပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ နောက်ကိုပြေးလိုက်သွားကြတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ နဲ့ဆုံရင် သိတယ်မဟုတ်လား။ လေးသီးကမပါလို့မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ မှာလည်းပါမှာသေချာတယ်။ လေးခွနဲ့လေးသီးတော့ပါတယ် ဆိုတာ...

သူတို့ငှက်ပျောခိုင်ကိုဆွဲသွားပုံက ပုရွက်ဆိတ် တစ်သိုက် စပါးလုံး ချီသွားသလိုမျိုး။ ငှက်ပျောခိုင်က ကလေးနှစ်ယောက်ထမ်း ရင် နိုင်လောက်ပေမယ့် လေးယောက်ဝင်ထမ်းသွားတယ်။ သဘော ကတော့ ငှက်ပျောခိုင်က လက်ကုန်(အရမ်း)ကြီးတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။ တောင်စောင်းအတက်နေရာရောက်တော့ အားလုံးငှက်ပျောခိုင်ကို ချပြီးနားကြတယ်။ အားလုံးထိုင်ချ ယုံရှိသေးတယ်။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို ဖတ်ခနဲ ဖြုတ်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒါကိုမြင်တော့ နိုင်ကျက ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ အသံကြီးဖြင့်...

“တောက်... ကုန်ပါပြီကွာ... ဦးဦးဖျားဖျားဒီကောင်က ဖြုတ်နေရတယ်လို့... ”

ဟုတ်တယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက ငှက်ပျောသီးကို စိမ်းပြေနပြေခွာနေပြီ။ နောက် သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ပလောက်ခနဲပစ်သွင်း လိုက်တယ် ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာဘူး ‘ထို’ ခနဲဆိုငှက်ပျောသီးကို အလုံးလိုက်ပြန်ထွေးထုတ်လိုက်တယ်။ ငှက်ပျောသီးကအစိမ်းက လည်း အစိမ်း၊ နောက် မောင်မောင်တို့သစ်ပင်ပေါ်တက် ချည် ထားတာဆိုတော့ နေရောင်ကြောင့် နွမ်းနေပုံရတယ်။ ဝမ်းရောင် သီးပေါ့။

အဲဒီငှက်ပျောသီးစားမိတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက သူ့ပါးစပ်လဲရှိတဲ့ ငှက်ပျောသီးကို အစအနပါမကျန်အောင် တထို့တွဲနဲ့ ထွေးထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျန်တဲ့ကောင်တွေက အားရပါးရခွက်ထိုးခွက် လန်ရယ်ကြတယ်။ ဒါကို နိုင်ကျူက အားမလိုအားမရနဲ့ . . .

“အောင်မာ . . . အောင်ပွဲတွေခံနေကြသေး . . . ကိုကို . . . တို့ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ . . . ဒီကောင်တွေ ကျောင်းထဲသွားရင် တို့ စားရတော့မှာမဟုတ်ဘူးနော် . . . ”

နိုင်ကျူစကားကို ကျွန်တော်အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်တယ်။

“အေးကွ . . . လေးခွနဲ့ဆော်ဖို့ကလည်း လူအင်အားမမျှဘူး . . . အဲဒီတော့ . . . ”

“ဟာကွာ . . . အဲဒီတော့တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ . . . ဒီကောင်တွေ အနားကပ်ပြီးအလစ်မှာ ကျူကြရအောင် . . . ”

“ဟ . . . ဖြစ်ပါ့မလား . . . ဟိုကလူများတယ်နော် . . . ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ . . . တို့လည်း လက်ဖြောင့် တပ်သားပဲ . . . အလစ်မှာတွယ်ရင် တို့ နိုင်နိုင်ပါတယ် . . . က လာ . . . ကျူကြရအောင် . . . ”

ဆိုပြီး နိုင်ကျူအရှေ့တိုးသွားတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့အနောက်က ကပ်လိုက်သွားတယ်။

မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းက အတော်ကလေးကိုရှင်းနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေရာနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေရှိနေတဲ့နေရာက သိပ်မဝေးတော့ဘူး။ လူအားလုံးကို သိသိသာသာမြင်နေရတယ်။ အသေအချာကြည့်လိုက်တော့မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ အလယ်မှာ ထိုင်နေသူက . . .

“ဘိုတို့ . . . ”

ဟုတ်တယ်ဆိုတို၊ ခုနကငှက်ပျောသီးကို ဦးဦးဖျားဖျားစား
တဲ့အကောင်က ဦးဘိုကြီးသားအငယ်ကောင်ဆိုတို...။

“ဟေ့ကောင်...။ ဟိုမှာ ဘိုတို့ကွ...။ ဒီကောင်
မောင်မောင်တို့ကို ကလယ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး
ငှက်ပျောသီးလာပြန် ယူတာဖြစ်မယ်...။”

ကျွန်တော်စကားကို နဂိုလက်ယားပြီးသား နိုင်ကျက...။

“အေး...။ ဒီကောင် မောင်မောင်တို့ကို သစ္စာဖောက်
လောက် ကောင်လုပ်တာ...။ ကြာတယ်ကွာ ကျရအောင်ကွာ...။”

ဆိုပြီး လေးခွကိုပြင်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကိုဆွဲ
ပြီး...။

“နေဦးကွ...။ ကျတာကဟုတ်တယ်...။ ဘယ်သူကဘယ်သူ
ကိုကျမှလဲ...။”

နိုင်ကျက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...။

“မင်းကဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေကိုကျ၊ ငါက ဘိုတို့
ကိုကျမယ်...။”

နိုင်ကျက သူ့အခဲမကြေတဲ့ ဘိုတို့ကို လေးခွနဲ့ချိန်တယ်။

“အေး ဒါဆိုစမယ်...။ ပစ်ဆိုမှပစ်နော်...။”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း လေးသီးလေးငါးလုံးကို
လက်ထဲထည့် ပြီး လေးဖန်ကိုအသေအချာပြင်လိုက်တယ်။

“ကဲ...။ စမယ်...။ ဟေ့ကောင် အသေအချာချိန်နော်...။”

“နဖူးပဲ”

“ကဲ...။ ဒါဆို...။”

နှစ်ယောက်သား လေးသားရေကိုဆွဲပြီး တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အရှေ့ပြန်လှည့်ပြီး ပစ်
မလို့ပြင်တုန်းမှာပဲ...။

“ဟေ့...။ ဘယ်ကောင်တွေလဲကွ...။ ငှက်ပျောသီး လာ

ခိုးသွားတာ...”

ကျယ်လောင်စူးရှလှတဲ့အော်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လန့်သွားတယ်။ ထိုနည်းတူစွာပဲ ဘိုတိုနဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေလည်း ပျာပျာသလဲနဲ့ ထရပ်ကြပြီး လေးခွပြင်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ထပ်ကြားလိုက်ရတဲ့အသံ...

“အောင်မာ... မင်းတို့ကပဲခံလုပ်ဖို့ပြင်တယ်ပေါ့လေ... ကပ္ပိယကြီးဦးဖြူသီးတဲ့ဟေ့... ကဲ နာဖို့သာပြင်ပေတော့...”

“ရွီး...”

“ဖောက် ဖောက် ဖောက်...”

အော်သံနဲ့အတူ လေးသီးတွေက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေရဲ့အလယ်ကို မိုးသီးမိုးပေါက်တွေလိုကျလာတယ်။

“ဟ ဆော်ပြီဟ... ကပ္ပိယကြီးကိုယ်တိုင်ဆော်ပဟ...”

ဆရာတော်ဆိုတဲ့ အသံလည်းကြားရော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ ဘာမှမလုပ်ရဲတော့ဘဲ ငှက်ပျောခိုင်ကို ပစ်ချပြီး ကစဉ့်ကလျားနဲ့ ခြေဦးတည့်ရာသုတ်ခြေတင်ကြတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာပြောကောင်းမလဲ လေးခွပစ်ဖို့မပြောနဲ့ ခေါင်းတောင်မဖော်ရဲ တုတ်တုတ် မလှုပ်ရဲဘဲ ရောက်ရာနေရာမှာ ကတုန်ကယင်နဲ့ဝပ်နေရတယ်။ နိုင်ကျဆို့ ကြောက်တာများသေးထွက်မတတ်ပဲ။ ဇောချွေးစို့ပြီး အဖျားပါတက်ချင်သလိုဖြစ်နေတယ်။ သူက ကပ္ပိယကြီးကြိမ်လုံးနဲ့ ကောင်းကောင်းဆုံဖူးတာကိုး။ ဒါကြောင့် ကပ္ပိယကြီးအသံကြားကတည်းက တင်ကိုရှုံ့ပြီး ခေါင်းတောင်မဖော်ဝံ့တော့ဘူး။

ကျွန်တော်ကသာ ဇဝေဇဝါနဲ့...

“ဟေ့ကောင် နိုင်ကျ... ဒီလိုနေရာမျိုး ဘယ်ကပ္ပိယကြီးမှ ကျမလာလောက်ဘူးထင်တယ်... သူ့ကျောင်းနဲ့ကလည်း အဝေးကြီး...”

ကျွန်တော့်စကားကို နိုင်ကျက ခေါင်းတောင်မဖော်ဘဲ...

“ဟာကွာ... ကပွိယကြီးဦးဖြူသီးလို့အော်တာ မင်းမကြားဘူးလား...”

“ကြားပါတယ်ကွ... ဒါပေမယ့် ဆရာတော်အသံမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်... ဆရာတော်က အသံသြကြီး... အခုကြားရတာက အသံသေး ညောင်ညောင်လေး...”

“မင်းမယုံရင်နေကွာ... ငါတော့ကြောက်တယ်...”

ကျွန်တော့်စကားတောင်မဆုံးဘူး။ နိုင်ကျက ခေါင်းအောက်စိုက်ပြီးပြန်ဖြေတယ်။ သူ့ခမျာ မြေကျင်းတောင်တူးပြီး ဝင်ပုန်းချင်နေလားမသိဘူး။ နှာခေါင်းနဲ့လယ်ထွန်နေတာ။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဘယ်လိုမှစည်းရုံးလို့မရတဲ့အဆုံးဒီအတိုင်းပဲကြည့်နေလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ ငှက်ပျောခိုင်ကတော့ ကွက်လပ်ကလေးမှာဒီအတိုင်းထီးထီးကြီး။

ကြည့်နေရင်း တရှုပ်ရှုပ်ခြေသံတွေကြားရတယ်။ ခြေသံက တစ်ခုထဲမဟုတ်... နှစ်ခု၊ သုံးခု၊ ငှက်ပျောခိုင်နားတိုးကပ်လာတယ်။ သစ်ပင်တွေချုံ့နွယ်တွေကာနေတော့ ဘယ်သူဆိုတာမသဲကွဲဘူး။ နိုင်ကျကတော့ ကြောက်လွန်းလို့နှာခေါင်းနဲ့မြေတူးနေတုန်း။

ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံထဲမှာလည်း ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ။ သိပ်မကြာ လိုက်ပါဘူး။ အားလုံးကို သဲကွဲစွာမြင်လိုက်ရတယ်။ ပထမဦးဆုံးမြင်ရ တာက လူကြီးဝတ်မြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ်။

“မောင်မောင်”

ဟုတ်တယ်။ မောင်မောင်၊ လက်ထဲမှာ ကလေးခွတစ်လက်နဲ့ သူ့နောက်ကမှ ကရင်နဲ့ဘိုရည်။

မောင်မောင်တို့ကိုမြင်မှ သူတို့ရဲ့ပရိယာယ်ကိုရိပ်မိတယ်။ ကပွိယကြီးဦးဖြူသီးဆိုပြီး ဒီကောင်တွေတမင်အော်ပြီး ဘုန်းကြီး

ကျောင်းသားတွေကို လေးခွဲဝင်ချတာ။ ကျွန်တော်လည်းနိုင်ကျူကို ကမန်းကမန်းလက်ကုတ်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... ဟိုမှာကွ ကြည့်စမ်း...”

နိုင်ကျူကခေါင်းထောင်ထလာပြီး...

“ဘာလဲကွ... မင်းဟာက... ဟာ...”

သူ စကားထပ်မဆက်နိုင်ဘဲ မောင်မောင်တို့ကို ကြောင်ငေးကြည့်နေတယ်။ နောက်မှ...

“ကပွိယကြီး ဦးဖြူသီးဆိုတာ ဒီကောင်တွေလား...”

“အေး... ဒီကောင်တွေပလီတာ...”

“ဟာ... ဒါဆို တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...”

နိုင်ကျူအမေးကို ကျွန်တော်အဖြေမပေးသေးဘဲ သစ်ပင် ကိုမှီပြီး စဉ်းစားလိုက်တယ်။

“ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ... ဒီကောင်တွေတောင် ကပွိယကြီး ဦးဖြူသီးဆိုပြီးလုပ်သေးရင် တို့လည်းတောင်ကျောင်းက ကပွိယ ဦးဇာတာဆိုပြီးပြန်ကျမယ်...”

“အေး... အဲဒါကောင်းတယ်... အချိန်သိပ်ဆွဲလို့မဖြစ်ဘူး ကျရအောင်... ခဏနေဒီကောင်တွေ ဟိုငှက်ပျောခိုင်ကြီးမသွားလို့ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ်...”

ကျွန်တော့်အကြံကို နိုင်ကျူကထောက်ခံတယ်။ နောက် အလျင်အမြန်ပဲ လေးကိုပြင်လိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်လုံးအဆင်သင့် ဖြစ်တော့မှ...

“ဟေ့... တောင်ကျောင်းကပွိယဦးဇာတာတဲ့ဟေ့... ငါလာပြီ...”

“ရွီး... ဖောက်... ဖောက်...”

လေးသီးက မောင်မောင်တို့နားကျသွားတယ်။ မောင်မောင်တို့ သုံးယောက်လုံးကျွမ်းထိုးရှောင်ပြီး အကာအကွယ်

ယူကြတယ်။ ပြီးတော့မှ

“ဘယ်ကောင်လဲကွ. . ကပ္ပိယကြီးဦးဖြူသီးကိုလေးနဲ့ဆွဲတာ”

“ငါတို့ပဲဟေ့. . ကပ္ပိယကြီးဦးဇာတာကျတာ. . . ကဲ

ကွာ. . .”

“နှိုး. . .”

“ဖောက်. . . ဖောက်. . .”

ပြောလည်းပြော၊ လေးနဲ့လည်းပစ်တယ်။ ဒါကို မောင်
မောင်တို့ကလည်း အားကျမခံ. . .

“အေး. . မင်းကလည်း ဦးဇာတာဆို. . ငါကလည်း ဦးဖြူ
သီးပဲကွ. . . ကဲကွာ. . .”

“နှိုး. . .”

“ဖောက်. . . ဖောက်. . . ဖောက်. . .”

“ဟဟ. . . ပြန်ကျဟ. . . ပြန်ကျဟ. . .”

နိုင်ကျအလန့်တကြားအော်သံနဲ့အတူ လေးသီးတွေက မိုး
ပေါက်တွေအလား အဆက်မပြတ်ကျလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ

“အေး. . . မင်းတို့က ဦးဖြူသီး၊ ဦးဇာတာဆို ငါတို့က
လည်း မြောက်ကျောင်းက ကပ္ပိယဦးသံလုံးကွ. . . ငါလာပြီ. . . ကဲ
ကွာ. . .”

“နှိုး. . . ဖောက်. . . ဖောက်. . .”

ကျွန်တော်တို့အကြံကိုရိပ်မိပြီး ခုနထွက်ပြေးသွားတဲ့
ဘုန်းကြီးကျောင်းသားနဲ့ ဘိုတိုတို့အဖွဲ့က မြောက်ကျောင်းကပ္ပိယ
ဦးသံလုံးဆိုပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ
ကိုရည်ရွယ်မှန်းမသိဘဲ လေးခွခြင်းစစ်ဖြစ်ကြတော့တာပေါ့။

“ဦးဖြူသီးကွ”

“ဦးဇာတာကွ”

“ဦးသံလုံးကွ”

ဆိုတဲ့အသံတွေက မြင်းမိုရ်တောင်ခြေရင်းတောထဲလျှံထွက်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘယ်သူကဘယ်လိုသွားချွန်လိုက်တယ်မသိဘူး။ ရွာထဲသတင်းတစ်ခုပျံ့လွင့်သွားတယ်။

ကပ္ပိယတွေအားလုံး မြင်းမိုရ်တောင်ခြေရင်းမှာ လေးခွစစ်ခင်းနေကြပြီတဲ့။

အဲဒီသတင်းကြောင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တွေ၊ ရွာသားတွေ မနေနိုင်ကြတော့ဘူး။ ရရာလက်နက်စွဲကိုင်ပြီး မြင်းမိုရ်တောင်ခြေရင်းကို ချီတက်လာတာ ပဒုအံ့တုတ်နဲ့ထိုးချလိုက်သလိုပဲ။

အဲဒီမှာ ငှက်ပျော့ခိုင်ပြဿနာစတော့တာပဲ။

“ဆရာတော်ဦးကောဝိသတဲ့ဟေ့ . . . ဘယ်ကပ္ပိယတွေလဲ လေးခွချင်းစစ်ခင်းနေတာ . . . ”

အော်သံကအောင်တယ်။ ကြည်တယ်။ အဲဒီအသံလည်းကြားရော နိုင်ကျူတွန့်ဝင်သွားပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် ကိုကို . . . ဆရာတော်ဦးကောဝိသ တဲ့ . . . အော်သံကြားတယ် . . . ”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်က . . .

“အိုကွာ . . . ဒါ . . . ကိုဇော်တို့အဖွဲ့ဝင်‘ကျလောင်’တာဖြစ်မယ် မည်းမည်းမြင် ဆော်သာဆော် . . . ဟေ့ကောင် . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နိုင်ကျူအားတက်သွားပြီး . . .

“အေး ဟုတ်တယ် . . . ဟေ့ကောင် ကိုဇော်တို့ဝင်ကလယ်တာဖြစ်မယ် . . . ကျူပြီကွာ . . . ကဲ . . . ”

“ကတောင်”

“ကတောင်”

“ကတောင်”

လေးသီးသံတွေဆူညံနေတယ်။ ဘယ်ကောင်မှလည်း

ခေါင်း မဖော်ရဲဘူး။ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီးကပ်နေကြရတာ။

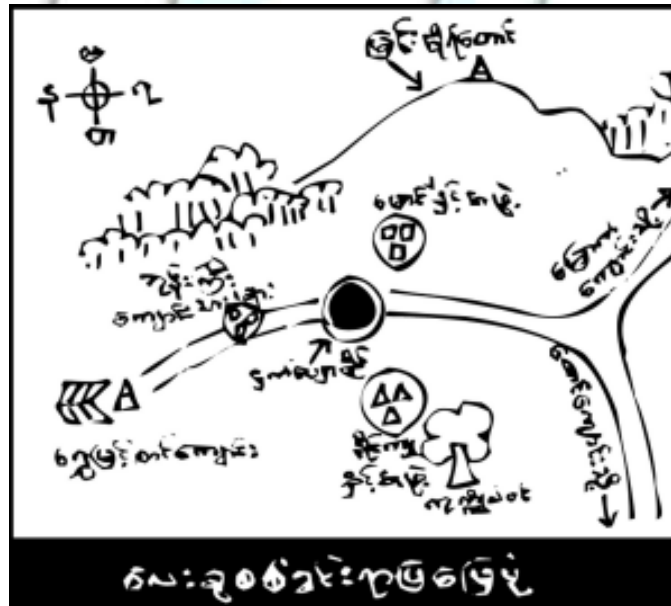
“လွှဲ... ပြောနေတာမကြားဘူးလား... ဘယ်ကပွဲယတွေလဲ
လေးနဲ့ပစ်နေတာ... အခုရပ်လိုက်ကြစမ်း...”

ဆိုတဲ့အော်သံကို နိုင်ကျက အံ့ကြိတ်ပြီး...

“အောင်မာ... ဇီးကွက်ကိုများ မျက်လုံးလာပြုံးပြနေ
သေး... တွေကြသေးတာပေါ့ကွာ...”

ဆိုပြီးအပိုင်ထုဖို့လေးဖန်ကိုဆွဲတင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်
မှာပဲ အမြင်အာရုံထဲတိုးဝင်လာတဲ့ ပုံရိပ်... အသေအချာကြည့်
မှ...

“ဟင်... ဘယ်က ကတုံးကြီးပါလိမ့်၊ ဟ... ဆရာတော်
ဟ ... ဆရာတော်ဦးကောဝိသအစစ်ဟ...”

ဟုတ်တယ်။ ဆရာတော်မှ ဆရာတော်အစစ်။ သူ့
အနောက်မှာမှ ကုပ်အဆွဲခံထားရတဲ့ မောင်မောင်၊ ဘိုရှည်၊ ကရင်။
အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ဟာ... ဟေ့ကောင်... ဟိုကောင်တွေမိကုန်ပြီ... ဘယ်လို
လုပ်ကြမလဲကွ...”

“ပြေးပြေး... ဟေ့ကောင်... ပြေးနိုင်မှလွတ်မယ်...”

ဆိုပြီး ပြေးဖို့အလှည့်လည်ကုပ်ဆီက အေးခနဲအထိ
အတွေ့။ နောက် ခန္ဓာကိုယ်ကမြောက်ခနဲ၊ လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့...

“ဟိုက်... ဦး ဦးဇာတာ... ကပ္ပိယကြီးဦးဇာတာ...”

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့နိုင်ကျူ နှစ်ယောက်ကို
လည်ကုပ်ကနေကိုင်မြှောက်ထားသူက တောင်ကျောင်းကပ္ပိယကြီး
ဦးဇာတာ။ နိုင်ကျူ ခမျာ ကပ္ပိယကြီးကို အနီးကပ်လည်းမြင်ရော
ကြောက်တာများ လျှာပါထွက်တယ်။ သေးတွေလည်း ပတစ်ပတစ်နဲ့
တစ်မိုစုံကို ယိုရော။

၇နိုး

စိစမ်း. . .”

အဖေ့ရဲ့အမိန့်ပေးသံကြားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကတော့ အဖေ့ရဲ့အရှေ့မှာ မတ်တတ်ကလေးတွေ။ အရွယ် စုံ ဆယ့်သုံးယောက်တိတိ. . . ။

“ဘယ်ကစဖြစ်သလဲ ပြောစမ်း. . .”

တစ်ကောင်မှအသံမထွက်ဘူး အသံလည်း မထွက်ရဲဘူးလေ။

“ပြောလေကွာ. . .”

“ဟို. . . ငှက်ပျော့ခိုင်က. . .”

အဖေ့ရဲ့အော်သံကြောင့် မောင်မောင်ကတုန်ကယင် ပြန် ဖြေတယ်။ အဖေမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး. . .

“ငှက်ပျော့ခိုင်က ဟုတ်လား၊ အဲဒီငှက်ပျော့ခိုင်ကို ဘယ်သူ အရင်စဉ်းတာလဲ. . .”

အဖေ့ရဲ့အသံကြောင့် အဓိကတရားခံ ကရင်နဲ့ လူနမူနာ

ညီအစ်ကို တွန့်တက်သွားတယ်။ ဒီကြားထဲ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် နိုင်ကျကျ ဟန်းစီရာက အနောက်ဘက်ရွှေ့လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်. . မင်း ဘာလို့အနောက်ဆုတ်တာလဲ. . .”

အဖေ့ရဲ့အမေးကို နိုင်ကျကျက ကတုန်ကယင်နဲ့. . .

“ဟို ဟို. . . ကျွန် ကျွန်တော် သေး. . . သေးထွက်တော့ မယ် အဲဒါ ဦး. . . ဦးလေးကို စင်မှာစိုးလို့. . .”

နိုင်ကျကျရဲ့အဖြေစကားကြောင့် အဖေရယ်ချင်သွားပုံရ တယ်။ ဒါပေမယ့် မရယ်ဘူး။ ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ . . .

“ဒါဆို နောက်မှာသွားပေါက်. . .”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့. . .”

သိပ်မကြာဘူး။ အနောက်နားက တရဲ့ရဲ့အသံကြားတယ်။ လင်းကွင်းကို တုတ်သေးသေးလေးနဲ့အသာလေးတို့နေတဲ့ အတိုင်းပဲ။

“က. . . အဲဒီတော့ ငါအမိန့်ပေးတယ်၊ အဲဒီငှက်ပျောခိုင်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီတစ်နေ့ကုန်ရွက်နေကြ ငှက်ပျောခိုင်ကို အောက်မကျစေနဲ့. . . အောက်ကျတဲ့ကောင် နာပြီသာမှတ်၊ ဒါပဲ”

အဖေက အဲဒီစကားပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား တယ်။ ဘယ်သူမှလဲ ဘာမှစောဒကမတက်ရဲဘူး။ စောဒကမတက် ရဲတာမှ ကျွန်တော်တို့တင်မဟုတ်ဘူး။ ကျန်တဲ့ ကလေးမိဘတွေပါ။ သူတို့က စောဒကမတက်ချင်တာလဲပါမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်တွေကိုး။

ဒီလိုနဲ့ ကလေးတွေအားလုံး ပတ်ချာလည်ဝိုင်းပြီး ငှက် ပျောခိုင်ကြီးကို တစ်နေ့ကုန်လက်ဆင့်ကမ်းရွက်နေရတော့တယ်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မြင်ရတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ သူ့ကြောင့် ငါ့ကြောင့်နဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရန်ဖြစ်နေကြရတာ။ အဲဒီစားမရတဲ့ ငှက်ပျောခိုင်ကြီးရွက်ပြီး တော့. . .

ခိုလှ

အုန်းသီးလို့ခေါ်တယ်... ”

“ ဗိုလ်အုန်းသီး... ”

“ အေး... ”

မောင်မောင်ရဲ့စကားကြောင့် ကလေးတွေအားလုံး
တအံ့တဩဖြစ်နေကြတယ်။ မောင်မောင်ကတော့ ဗိုလ်အုန်းသီး
ဖင်ထိုင်ခုံကို ဖင်ကြားညှပ်ပြီး မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေတယ်။

ဗိုလ်အုန်းသီးဆိုတာ ကလေးစီးစက်ဘီးပါ။ စက်ဘီး
တစ်စင်းလုံးကို သန့်လုပ်ထားပြီး ဘီးသုံးဘီးပါတယ်။ အရှေ့ဘီးမှာ
ခြေနင်းနှစ်ခုပါတယ်။ အဲဒီကနင်းမှ ဘီးကသွားတာမျိုး။ အနောက်
မှာလည်း နောက်တစ်ယောက်ထိုင်ဖို့ ကယ်ရီယာခုံပါတယ်။ ပါသာ
ပါတာ နောက်တစ်ယောက်တင်ထားရင် ဘယ်လိုမှ မနင်းနိုင်ဘူး။
တစ်ယောက်တည်းဆိုလည်း ကိုယ့်ဘော်ဒီဝိတ်ကို မနင်းနိုင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် သိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုစက်ဘီးမျိုး ဒီလိုရွာကလေး
မှာ ဘယ်သူမှမစီးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေရဲ့ အလယ်မှာ
မောင်မောင်က ဗိုလ်အုန်းသီးကြီး ဖင်ကြားညှပ်ပြီး ပိတ်စမတ်ကြီး
ဖြစ်နေတာ။

“ကဲ... သွားစရာရှိတဲ့နေရာလေးသွားလိုက်ဦးမယ်...
ဟေ့ကောင် ကရင်... အနောက်ကတွန်းပေးစမ်း...”

မောင်မောင်ရဲ့စကားကြောင့် ကရင်မျက်နှာလက်သွား
တယ်။ ပြီးတော့ ဝတ်နေကျပုဆိုးကို ကျောကယာခါးတောင်းကျိုက်
ပြီး ဗိုလ်အုန်းသီးကို အနောက်က တွန်းဖို့ပြင်တယ်။ ဒါကို
လူနမူနာညီအစ်ကိုထဲက အငယ်ကောင်မင်းမင်းက...

“ငါလည်းတွန်းချင်တယ်...”

ဆိုပြီး ဝင်ပြောတယ်။ မောင်မောင်က မျက်နှာကိုမာလိုက်
ပြီး...

“ဒီစီးတော်ယာဉ်က သာမြင်ညောင်ညတွေတွန်းဖို့ မဟုတ်
ဘူး... ဗလငါးတန်ပြည့်စုံမှ တွန်းလို့ဖြစ်တာ... မင်းတို့လို လူစဉ်
မမိတဲ့ကောင်တွေဆို ဝေးသေး... အတွန်းမတော်လို့ ငရဲတောင်

A day in the life of a boy. And the story of his love.

ကြီးသွားဦးမယ်... ဟွင်းဟွင်း...”

မောင်မောင်စကားကြောင့် လူနမူနာများ မျက်နှာလေး
ငယ်သွားတယ်။ သူ့ခမျာ စက်ဘီးလေးတွန်းချင်တာတောင်
လူစဉ်မမီလို့ မတွန်းရဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် လက်ကလေးကိုက်ပြီး
ဗိုလ်အုန်းသီးစက်ဘီးလေးကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်နေတယ်။

“ကဲ... ကရင် စတွန်း... ကရင်တွန်းပြီးရင် ကြေးစည်
တွန်းရမယ်...”

ကြေးစည်လို့ခေါ်တဲ့ မောင်းကွဲမောင်သောင်းသား
အေးသောင်း မျက်လုံးအရောင်တောက်သွားတယ်။

“ကြေးစည်ပြီးရင် နိုင်ကျ... နိုင်ကျပြီးရင် ကိုဇော်...”

“ဟင်... ဒါဆို ငါတို့က ဘယ်တော့စီးရမှာလဲ...”

မောင်မောင်ရဲ့စကားကို ကြေးစည်ကဖြတ်မေးတယ်။
ဒါကို မောင်မောင်က...

“အေး... ဗိုလ်အုန်းသီးတွန်းတဲ့အဖွဲ့က မင်းကို ဖြုတ်
လိုက်ပြီ မင်းက ဗိုလ်အုန်းသီးကို စေတနာမှန်မှန်နဲ့တွန်းမယ့်
ကောင်မှမဟုတ်ဘဲ... ရလို့မူနဲ့တွန်းမယ်ဆို အခုကတည်းက

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ဗိုလ်အုန်းသီးနားမကပ်ကြနဲ့... ဒါပဲ...”

မောင်မောင်ရဲ့စကားကြောင့် ကြေးစည်ပျာပျာသလဲ
ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးလေးပျာကလတ်ပျာကလတ်
... ..

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...”

မောင်မောင်က ဖင်အောက်ရောက်နေတဲ့ သူ့မြင်း
ခေါင်းစွပ်ကျယ်ကို ဆွဲမရင်း ခပ်တည်တည်ပဲပြန်ဖြေတယ်။

“ဗိုလ်အုန်းသီးဖင်ကြားညှပ်ဖို့ မင်းတို့မှာဇာတာမပါ
ဘူး... ဒါမျိုးဟာ ကံမြင့်တဲ့သူမှ စီးရတာ... မှတ်ထားရမှာ
က... မင်းတို့လို ကံနိမ့်တဲ့ကောင်တွေကို ဗိုလ်အုန်းသီးဖင်ပွန်းခံပြီး
ပေးတွန်းတာတောင်လွန်လှပြီ...”

မောင်မောင်ရဲ့ချက်လက်ကျကျစကားကြောင့် ကြေးစည်
မျက်နှာလေးအိုကျသွားတယ်။ သူ့ခမာ ဗိုလ်အုန်းသီး တွန်းရတဲ့
ဘဝကဝေးပြီမို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရတယ်။ မောင်မောင်က
တော့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ခပ်တည်တည်နဲ့...

“ကဲ... ကရင် အသင့်ပြင်...”

ကရင် စက်ဘီးကယ်ရီယာကို ကုန်းပြီးကိုင်တယ်။

“သိပ်လည်းမလေးစေနဲ့ . . လွတ်ကုန်အမြန်ကြီးလည်းမလုပ်နဲ့ သိတယ်နော် . . . ကဲ တွန်း . . .”

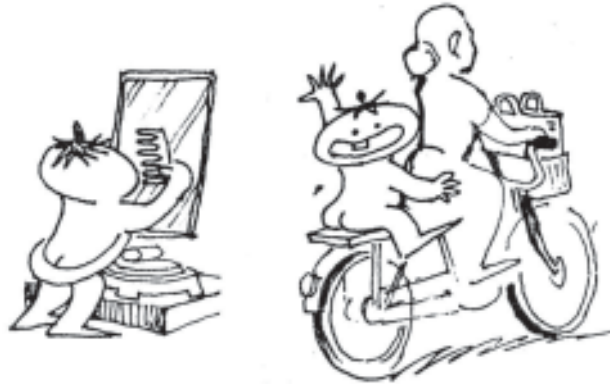
မောင်မောင်ရဲ့အမိန့်သံနဲ့အတူ ဗိုလ်အုန်းသီးလိမ့်ထွက်သွားတယ်။ ကလေးအားလုံး မောင်မောင်တို့ကိုငေးနေတယ်။ သူတို့ဦးတည် သွားတဲ့နေရာက သိတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ ရွာကိုပြောင်းလာတဲ့ မို့မို့ဝင်းဆိုတဲ့ မာနခဲလေးအိမ်ဘက်ကို။

ကလေးတွေအားလုံး မောင်မောင်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးလို့။

“ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင် . . .”

“ဗိုလ်အုန်းသီးလာပြီနော် . . . ဗိုလ်အုန်းသီးလာပြီ . . . ဘေးကို ဘေးကို . . .”

ကရင်ရဲ့အော်သံနဲ့အတူ ဗိုလ်အုန်းသီးစက်ဘီးပေါ် မတ်မတ်ကြီး မောင်မောင်ကိုမြင်လိုက်ရတော့ အိမ်ရှေ့မှာပန်းတွေ ခူးနေတဲ့ မို့မို့ဝင်းလေး စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ မောင်မောင်က ကရင်ကိုလက်ပြုပြီး ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စက်ဘီးကိုပြန်လှည့်ပြီး မို့မို့ဝင်းတို့ အိမ်ဘက်ပြန်လှည့်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

တယ်။ မောင်မောင်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။ ကောင်မလေးကို လုံးဝမကြည့်ဘူး။ လက်ကိုင်ပေါ်တောင် ခြေထောက်တင် လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ရှိုးထုတ်လိုက်သေးတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ စက်ဘီးကိုပြန်ရပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ စက်ဘီးပေါ်ကဆင်းပြီး ကျွမ်းနှစ်ပတ်ထိုးတယ်။ ပါးစပ်က အူရို အူရိုနဲ့ သိုင်းနှစ်ကွက်ဆွဲနေလိုက်သေးတယ်။ အစွမ်းပြတာပေါ့။ ပြီးတော့ကျွတ်ကျမလိုဖြစ်နေတဲ့ ဘောင်းဘီကိုဆွဲတင်ရင်း စက်ဘီးပေါ်ပြန်တက်တယ်။ ပြီးတော့ မို့မို့ဝင်းတို့ အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ဖြတ်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မာနကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ မို့မို့ဝင်းမနေနိုင်တော့ဘူး။ မောင်မောင်က ဒီရွာမှာ ဘယ်ကလေးမှ မစီးနိုင်တဲ့ ဗိုလ်အုန်းသီး ခန့်ခန့်ကြီးစီးနေတာကိုး။ ဒါကြောင့် သူ့ရှေ့ မောင်မောင်တို့ ရောက်တယ်ဆို ရင်ပဲ. . .

“ဟိတ်”

ဆိုပြီး လက်ထဲကပန်းလေးနဲ့လှမ်းပေါက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ခေါ်သံကြားတော့ မောင်မောင်စက်ဘီးရပ်လိုက်တယ်။ မို့မို့ဝင်းက သူ့နားက တရုတ်စကားပန်းတစ်ပွင့်ကို လှမ်းခူးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ . . .

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

“ရော့ . . .”

ဆိုပြီးမောင်မောင်ဆီ တရုတ်စကားပန်းလေး ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ မောင်မောင်ရုပ်ကြီးချက်ချင်းပဲ ပြိုကျသွားတယ်။ ပိုးစားနေတဲ့ သွားကြီးပြဲတက်သွားတယ်။ ကောင်မလေးက ပခုံးလေးတွန့်ပြီး ပြုံးပြုံးနဲ့ အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားတယ်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ မောင်မောင်ကိုပြန်ကြည့်တယ်။ မောင်မောင်က ခင်မောင်ရင်အိုက်တင်နဲ့ ပန်းလေးကိုမွေးပြလိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းကြီးချွန်ပြီး နှာခေါင်းပြားကရှူးခနဲအသံထွက်တာ . . .။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။

“မွေးလိုက်တာကွာ . . .”

တဲ့ . . .။

အမှန်တော့ တရုတ်စကားပန်းက ဘာအနံ့မှသိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား။ မောင်မောင်နှာခေါင်းထဲ မွေးကို မွေးနေတာ။ ပြီးတော့ မောင်မောင်က အောင်နိုင်သူအပြုံးမျိုးနဲ့ စက်ဘီးပြန်လှည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ မို့မို့ဝင်းက အိမ်တံခါးသံပန်းပေါ် တက်တာ နှစ်ဆင့်ရောက်နေပြီ။ မောင်မောင်ကို အထင်ကြီးလေးစားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ တက်ချောင်းနေတာလေ။ ကရင်ကတော့ မှတ်ချက်ချပါ တယ်။

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

“တယ်ပိုင်တဲ့ကောင်ပဲ. . .”

မောင်မောင် ကရင့်ကိုမျက်လုံးတစ်ဖက်မှေးစင်းရင်း ပြန်
ပြောတာက. . .

“ဒါတောင်သူ့အမေဈေးသွားတုန်းဖြစ်သလိုလေး လုပ်
လိုက်ရတာ. . .”

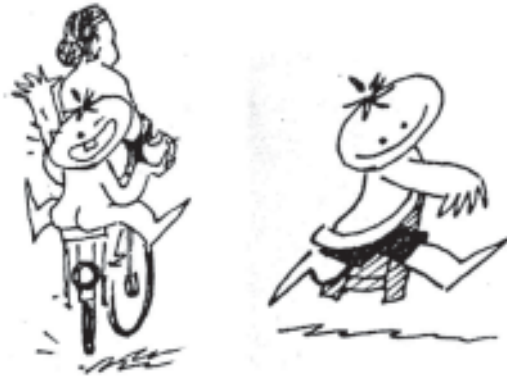
“တော်တော်ပီပြင်နေပြီကွ. . .”

“ဟွင်း. . . ဟွင်း. . . ဒါလောက်က ဇာတ်ကားမစသေး
ဘူး. . . စာတန်းထိုးတုန်းရှိသေးတာ. . .”

နောက်တစ်ခေါက်ကျတော့ နိုင်ကျွဲတွန်းအလှည့်။

မောင်မောင်ကတော့ ဝါတော်ရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများလို ကုန္တ
ရရပါဘဲ။ ကုန္တမရနိုင်တော့တာက မို့မို့ဝင်း။ ကြည့်လေ သူ့အိမ်
သံပန်းသံ တံခါးပေါ်တွယ်တက်ပြီး မောင်မောင်ကို တန်းလန်း
တန်းလန်းနဲ့ ပြုံးပြုံးကြီး လှမ်းကြည့်နေတာ။ ပထမတော့ မို့မို့ဝင်းကို
ကြည့်ပြီးနိုင်ကျွဲတစ်ချက် ကြောင်သွားသေးတယ်။ ပြီးမှ ဒါ
မောင်မောင်လက်ချက်ပဲဆိုတာသဘော ပေါက်သွားပြီး. . .

“မောင်မောင် ဟိုမာနခဲလေးက ရှိုးလှချေကလား. . .
မင်းဘယ်နှကြောင်းပတ်ထားပြီးပြီလဲ. . .”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

“တော်ရီလျော်ရီ နှစ်ကြောင်းပါကွာ. . .”

“နှစ်ကြောင်းထဲနဲ့ ဒါလောက်တောင်ထိသွားအောင် ဘာဗျာ သုံးလိုက်လဲ. . .”

“ဟွင်း. . . ဟွင်း. . . မနက်ကပေါင်မုန့်ရှည်ကြီးထမ်းပြီး စစ်ချီတက်သလိုတစ်ကြောင်း. . . ခုဒဿဂီရိတိုက်ပွဲဝင်သလို ဗိုလ်အုန်းသီး စစ်ရထားစီးပြီးတစ်ကြောင်း. . . ဒါလောက်တင် ပါ. . .”

ပြီးတော့ ကိုဇော် တွန်းအလှည့်. . .

ကိုဇော်လည်း အံ့ဩသွားတာပါပဲ။ ဒီလောက်ပေါင်းရ သင်းရခက်တဲ့ ကောင်မလေးကို ဒီကောင်နာပြားကြီးတမန့် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဘယ်လိုဘယ်လို လုပ်သွားသလဲပေါ့။

ဘာပဲပြောပြောဒီသတင်းက ကလေးလောကမှာတော့ သိုးသိုးသန့်သန့်ထွက်သွားတာအမှန်ပဲ။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

မောင်

တစ်နေ့မနက်အစောကြီးမှာ မောင်မောင်နား ကလေးတွေဝိုင်းအုံနေကြတယ်။ တချို့ကလည်း ငုတ်တုတ်၊ တချို့လည်းဆောင့်ကြောင့်လေးတွေထိုင်ပြီး မောင်မောင် ကိုငေးကြည့်နေကြတယ်။ မောင်မောင်ကတော့ တစ်ထည်တည်း သောမြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ်ကို မရင်းကမှ ရင်ကော့ပြီးရပ်နေတယ်။

အားလုံးမောင်မောင်ကိုငေးကြည့်ကြတယ်။ နှာခေါင်း ပြားပြား လူထွားထွား မျက်နှာကောက်ကောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မျက်စိပသာဒမဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မပြောဖြစ်ကြဘူးလေ။ ဒီအချိန် မှာမောင်မောင်က ဆရာကြီးကိုး။

“ငါ့လိုဖြစ်ဖို့ကတော့ မင်းတို့ ဘယ်လောက်ကြိုးစား ကြိုးစားလွယ်ကိုမလွယ်ဘူး... ကွ။

အားလုံးမျက်လုံးတွေအရောင်လက်သွားကြတယ်။
ဟုတ်တယ်။ သူတို့တွေအားလုံးကလည်း ဒါပဲသိချင်နေကြတာ။
ကလေးတွေဆိုတော့စပ်စုချင်ကြတာလေ။ ဒါကြောင့် ထဲတွဲ
သူတွေထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်တဲ့ သူတွေထိုင်ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

“ကဲ . . နိုင်ကျူ မင်းသိုင်းတတ်လား . . .”

မောင်မောင်စကားကို နိုင်ကျူက ထရပ်ပြီးခါးတောင်း
ကျိုက်ကာ . . .

“ဟ . . . တတ်တာပေါ့ကွ . . . ဟောဒီမှာကြည့် . . . ကျား . .
ကျား . . .”

ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သူခိုးကြည့်ထားတဲ့ ကပိယကြီး
ဦးဇာတာရဲ့ သိုင်းပြောင်းပြန်ထဲကခုတ်ပယ်မခွဲ လေးကွက်သိုင်း
ကိုထည့်ပြတယ်။

သူ့ကိုမောင်မောင်ကပြုံးကြည့်ပြီး . . .

“အဲဒီသိုင်းတွေတတ်ရုံနဲ့မရဘူးကွ . . . ခေတ်မီတဲ့ခေတ်
သိုင်းလည်းတတ်ဖို့လိုတယ် . . . ဟောဒီမှာကြည့် . . .”

ဆိုပြီး မောင်မောင်က လက်တစ်ဖက်ကိုအရှေ့ထုတ်ပြီး
ပါးစပ်က တရွှားရွှားနဲ့လက်ဖျားလေးတွေယမ်းပြတယ်။

“အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ . . .”

ကရင်ဇေဝေဝါနဲ့ထမေးတယ်။ ဒါကိုမောင်မောင်က
မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး . . .

“မင်းအဲဒီလောက်တုံးလို့သက်ကြီးပုံဖြစ်နေတာ . . .
မသိရင် မှတ်ထား . . . ဒါ တရုတ်ပြည်ဖြစ်မြွေသိုင်းကွ . . .
မြွေသိုင်း . . .”

“ဪ . . .”

အားလုံးဆီကအာမေဋီတ်သံတွေတညီတညွတ်တည်း
ထွက်လာတယ်။ အခုမှအဖြေရှင်းသွားကြတာလေ . . .။ဒါကို

မောင်မောင်က... .

“ဟောဒီမှာကြည့်ရှိသေးတယ်... .”

ဆိုပြီး မောင်မောင်က လက်ညှိုးနဲ့လက်မကို မထိတထိပိုင်း ပြပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးလုပ်ပြတယ်။

“ဒါက အရက်သမားသိုင်း... .”

“ဪ... . ဒီသိုင်းကလည်းတရုတ်ပြည်ဖြစ်သိုင်းပဲလား”

အားလုံးဆီက အာမေဇိုတ်သံတွေထွက်လာတယ်။

မောင်မောင်လုပ်ပြနေပုံကိုကြည့်ရတာ တရုတ်ကားထဲက အရက် သမားသိုင်းနဲ့တော့ မတူဘူး။ ရွာထိပ်က အရက်သမားကြီး ဦးခင်မောင်စမ်း ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနဲ့ မူးပြီးရမ်းလာတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် အဆင်ပြေတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ကလေးဆိုတာ မျိုးက ဖြည့်တွေးတတ်တယ်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား... . အဲဒီလိုခေတ်မီတဲ့သိုင်းတွေကို ငါလို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မတတ်ရင်တောင် အနည်းဆုံး တီးမိ ခေါက်မိတော့ ရှိထားရမယ်... . အေးလေ... . ငါ့လောက်တော့ ဘယ်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဘယ်ရှိမှာလဲ... . ငါက ကိုမောင်တူး အိမ်က ဆိတ်ကလေးမွေးလို့ ဗီဒီယိုပြတုန်းက တရုတ်ကားထဲက တရုတ်ဆရာကြီးများပြသချက်ကို တစ်ကွက်မကျန်လိုက်မှတ်ပြီး အဲဒီတရုတ်ဆရာကြီးများ ရေနွေးကြမ်းသောက်နေတုန်း သူတို့ရှေ့ မှာပဲ ပြန်လည်ပြသခဲ့တာ... .”

ပြောပုံကအပိုင်။ မသိရင်သူပဲ ဗီဒီယိုထဲကသိုင်းဆရာကြီး တွေနဲ့တွေ့ဖူးသလိုလို ဘာလိုလို။ ဒါပေမယ့် အားလုံးခေါင်းညိတ်ကြ တယ်။ မောင်မောင်ရဲ့စကားကို အားလုံးအပြတ်အသတ်ထောက်ခံ တဲ့သဘော။ ကျန်တဲ့သူအားလုံးက အဲဒီ ဗီဒီယိုပြတဲ့ညမှာ စောစော စီးစီးအိပ်ကြတာကိုး။ ဒါကြောင့် မောင်မောင် ပြတာကိုပဲ အမှန် လို့ယူဆနေကြရတာ။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

“ကဲ.. ကြုံတုန်း မင်းတို့တွေကို ငါသင်ပေးခဲ့မယ် ငါ့မှာကအားတာမဟုတ်ဘူး.. အခုတောင်မှ အိမ်က မဆလာ သွားဝယ်ခိုင်းလို့ထွက်လာတာ.. ပြီးရင် ဟိုဘက်ရွာကကျော်မြင့်နဲ့ ခွေလှိုမ့်ပြိုင်ဖို့ချိန်းထားသေးတယ်.. မအားတဲ့ ကြားထဲက ပညာဒါနလာလုပ်တာ.. သင်ချင်တဲ့သူ ထ..”

မောင်မောင်စကားကြောင့် အားလုံးထရပ်ကြတယ်။
ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ဆရာရှိတုန်းသင်မယ်ဆိုတဲ့သဘော။

အမှန်တော့ ဒါမျိုးသင်စရာတောင်မလိုဘူး။ နောက်တစ် ခါ ဗီဒီယိုကြည့်လိုက်ရင် တတ်ပြီ။ ဒါမှမဟုတ် အရက်သမားကြီး ဦးခင်မောင်စမ်း ညနေပိုင်းမှူးပြီးပြန်လာတာကြည့်လိုက်ရင် တတ် ပြီ။ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား။ ကလေးဆိုတာမျိုးက ဆရာ သာရှိရင် သင်ကိုသင်ချင်တာ။

“အမှတ်စဉ်တစ်.. ကိုယ့်လက်ထဲ အရက်ခွက်ရှိတယ်လို့ သဘောထားပါ..”

အားလုံး မောင်မောင်ပြတဲ့အတိုင်း လက်ညှိုးနဲ့လက်မကို ဝိုင်းပြီး အရက်ခွက်ကိုင်သလိုလုပ်ကြတယ်။

“အမှတ်စဉ်နှစ် အရက်ခွက်ကို ပါးစပ်ထဲ ဝှတ်ခနဲမော့ချ လိုက်ပါ..”

မောင်မောင်ပြောတဲ့အတိုင်း အရက်ခွက်ကိုပါးစပ်ထဲမော့ ချလိုက်တယ်။

“အရက်ခွက်မော့ချပြီးတာနဲ့ ရန်သူကို မျက်လုံးလေးပြာက ညှို့ ပြာကညှို့လုပ်ပြီးရှာ..”

ဘာမှန်းတော့မသိဘူး။ အားလုံးမျက်လုံးလေးပြာက ညှို့ပြာက ညှို့နဲ့လုပ်ကြတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဘိုတို့.. မင်းမျက်လုံးက ပြာကညှို့ ပြာကညှို့မဟုတ်ဘူးကွ.. လည်လတွတ်လည်လတွတ် ဖြစ်နေ

တယ်... မျက်လုံး ပြန်ပြန်...

သူ့စကားကြားတာနဲ့ ဘိုတိုမျက်လုံးပြန်ပြန်လိုက်တယ်။

“အေးဟုတ်ပြီး... အဲဒါမှပြောကည့်... ခုနကမင်းလုပ်နေတာ လည်လတွတ်ကြီး... အဲဒါကိုခွဲခြားနိုင်အောင်ကြိုးစားထား... သဘောပေါက်လား...”

ဘယ်ဟာက ပြောကည့်၊ ဘယ်ဟာက လည်လတွတ်လည်းတော့ မသိဘူး။ သူတို့ဘာသာသူတို့တော့ အဆင်ကိုပြောလို့။

“ဟုတ်ပြီ... အမှတ်စဉ်သုံးက အရက်ခွက်ပြန်ချသလိုနဲ့ ရန်သူရဲ့နဖူးကို လက်ခေါက်နဲ့ ဂေါက်ခနဲခေါက်လိုက်ပါ...”

“ဂေါက်...”

အားလုံးထံက ဂေါက်ခနဲအသံထွက်လာတယ်။

“မှန်ပြီ. . . ပြီးတော့ တစ်ဖက်လူခန့်မှန်းရခက်အောင်
ဘယ် ခြေကိုညာဘက်လှမ်း. . . ညာခြေကိုဘယ်ဘက်လှမ်းပြီး
ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုး လျှောက်ပါ. . .”

အားလုံးသူပြောအတိုင်းဆက်လုပ်ကြတယ်။

“ဟေ့ကောင်ကြေးစည် မင်းလျှောက်တာ ဘယ်ခြေ
ဘယ်လက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်. . . မျောက်ဝံအမူးသမားကြီးကျနေ
တာပဲ. . .”

သူ့စကားကို အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ကြေးစည်ခေါ်
အေးစမ်းက သွားဖွီးပြီး ခြေလှမ်းပြင်တယ်။

“အေးဟုတ်ပြီ. . . အားလုံးမှန်ပြီ. . . ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်
ပဲ. . . နောက်နေ့မှ တရုတ်ဗီဒီယိုဆရာကြီးများဆီက သင်ယူထားတဲ့
ကြက်သိုင်း ငှက်သိုင်းနဲ့. . . မြွေသိုင်းတို့ကို ထပ်တူကျအောင် ငါ
သင်ပေးမယ်. . . ငါလည်း မဆလာဝယ်စရာရှိသေးတာမို့ တန်း
ဖြုတ်ကြအောင်. . .”

www.foreverspace.com.mm

သင်္ကြန်

ကျတော့မည်...။

သင်္ကြန်ကျခါနီးပြီဆိုတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေ ပျော်ကြပြီ။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် ဆုံပြီးကျသည်က တစ်ကြောင်း။ နောက်သင်္ကြန်နားနီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ကျွန်းပေါ်ရှိ ရွာပေါင်း ခြောက်ဆယ့်လေးရွာမှ ရွာများအားလုံး တစ်နေ့တစ်ရွာ နှုန်းလောက်နီးနီး ဘုရားပွဲကျင်းပကြ၍ဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် ဤကဲ့သို့ ဘုရားပွဲကို တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာဆက်တိုက်ကျင်းပသည်မှာ နှစ်လကျော်ခန့်ကြာပါသည်။

ဘုရားပွဲကျင်းပါရာ၌ တခြားဒေသနှင့် မတူသည့်အချက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိပါသည်။

ထိုဘုရားပွဲကျင်းပသည့်နေ့ ညဘက်တွင် ဇာတ်ပွဲများ အပြင် နေ့ဘက်၌လက်ဝှေ့ပွဲများ၊ နွားပြိုင်ပွဲ၊ အပြေးပြိုင်ပွဲ၊ တုတ်ဆွဲ

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ပြိုင်ပွဲ၊ ဘော်လီဘောပွဲ၊ လှေပြိုင်ပွဲများ တစ်နေ့ကုန်မပျက် ကျင်းပ နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ တချို့ရွာများဆိုလျှင် နွားလှည်းအလှပြိုင်ပွဲများ ပါ ကျင်းပကြပါသည်။

နွားလှည်းအလှပြိုင်ပွဲဆိုသည်မှာ နွားများကို အလှဆုံး ဆင်ပြင်ထားသည့်အပြင် လှည်းပေါ်မှာလည်း အလှဆုံးမိန်းမပျို လေးများ ရှေးမင်းသမီးများကဲ့သို့ အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်၍ မြန်မာထီးကလေးဆောင်းကာ တစ်ရွာလုံးအနံ့လှည့်လည်ပြသ နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအထဲကမှ အလှဆုံးသောလှည်းကိုရွာက ရွေးချယ်၍ ဆုငွေများပေးကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ထိုဘုရားပွဲနေ့ တွင်ပြသရန်အတွက် နွားများကိုဘာမှမခိုင်းဘဲ တစ်နှစ်လုံး အလှ မွေးထားကြ၏။

လှည်းပြိုင်ပွဲက ထိုသို့မဟုတ်။ ဘီးနှစ်ဖက်နှင့် မောင်း သည့်လူတစ်ယောက်ထိုင်စာသာပါပြီး လှည်းတစ်ခုလုံးကို ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးပြေးနိုင်ရန်မလိုအပ်သည်များကို အားလုံးဖြုတ်ပစ်ထား ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုလှည်းပြိုင်ပွဲကိုလည်း တစ်နေ့ကုန် မရပ်မနား ကျင်းပနေခြင်းဖြစ်သည်။ မည် သည့်ရွာကနွားဖြစ်ပါစေ ထိုနေ့တွင် ထိုရွာသို့လာပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်ရှိသည်။ လက်ဝှေ့ပွဲလည်း ထိုသို့ ပင် . . . ။ ပညာရှင်များလာရောက်ထိုးသတ်ကြသည်ကနည်းပြီး ရွာသားများထဲကဇွန်သူများသာ အပျော်သဘောမျိုးတက် ထိုးကြ သည်ကများသည်။ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ ရည်းစားလုပ်ထိုး သည်ကိုပင် တစ်ခမ်းတနားနှင့် လူသိရှင်ကြားကြေညာ၍ ထိုးသတ် သည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်ကြည့်ခဲ့ဖူး၏။

နောက် အထူးခြားဆုံးအချက်တစ်ချက်မှာ ထိုနေ့တွင် တစ်ရွာလုံးရှိအိမ်များ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ရွာလုံးကျွတ် (ရွာလုံး ကျွတ်ဆိုတာတစ်အိမ်မှကိုမကျန်) ထမင်းကျွေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် ထိုရွာသို့ လာရောက်လည်ပတ်ကြသူအားလုံး

ကိုကိုယ်နှင့်သိသည်ဖြစ်စေ မသိသည်ဖြစ်စေ ကြိုက်ရာအိမ်ပေါ်
တက်၍ လူတို့လှူ (ကျွေး) သောထမင်းဟင်းမုန့်ပဲသရေစာများကို
ကြိုက်သလိုတက်စားခွင့်ရှိသည်။ ပို၍ထူးခြားသည်က အိမ်တစ်
အိမ်ကို ကိုယ်ကတက်မိလျှင်ပင် သူတို့ကျွေးသောထမင်းကို မစားပဲ
လုံးပြန်ဆင်း၍မရခြင်းပင်။ မစားနိုင်တော့လျှင်လည်း စတိအဖြစ်
သုံးလုတ်ခန့်စားရသည်။ အရက်သောက်တတ်သော ကာလသား
အရွယ်နှင့် လူကြီးများအတွက်လည်း အရက်သောက်ခန်းများစီစဉ်
ပေးကာ ရေတကောင်းများဖြင့် အရက်ထည့်ပေး၍ လိုသလောက်
တိုက်သေးသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ကြခြင်းကို နောင်မှသိရသည်မှာ
သဒ္ဓါတရားထက်သန်လွန်းခြင်းနှင့် ကိုယ့်အိမ် လူအလာများလျှင်
ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်သူဟူ၍ ရွာ၌ဂုဏ်တက်၍ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့မျိုးတွင် ရွာသို့ရောက်သူများမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှ
များနှင့် ကိုယ့်တွင်ရှိသောရွှေများ ရဲနေအောင်ဆင်ကြသော်လည်း
ဖိနပ်စီးသူတော့ ရှားပါးလှသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိနှင့်
ခင်မင်သောအိမ်များတက်ရခြင်း ပြိုင်ပွဲအတော်များများမှာ ဘုရား
ပွဲကျင်းပရာ ဘုရားပရိဝုဏ် အတွင်း၌ကျင်းပခြင်းစသော
အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက် စီးလိုက်လုပ်ရ
ခြင်း၊ ဖိနပ်ကိုအမြဲကိုင်ထားရခြင်းတို့ ကြောင့် ဖိနပ်မစီးကြတော့
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုသည်ကိုပင် အထက်သားများက ကျွန်တော်တို့
ရွာသူများ ဘုရားပွဲလာလျှင် နေကာမျက်မှန်တတ်၊ မိတ်ကပ်ခြယ်၊
ရွှေကို ရဲအောင်ဆင်ထားပြီး ခြေထောက်ကြည့်တော့ ဖိနပ်မပါဘူး
ဟူ၍ ပြက်ရယ်ပြုသည်ကို တွေ့ဖူး၏။ အမှန်တော့ ဖိနပ်မစီးရခြင်း
အကြောင်းရင်းမှာ အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤတွင် ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ သင်္ကြန်
အကြောင်း ရှင်းပြပါဦးမည်။ သင်္ကြန်ကျင်းပရာ၌ ကျွန်တော်တို့

ဘက်က ထုံးစံအတိုင်း အကြို၊ အကျ၊ အကြတ်၊ အတက်အပြင် နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့အထိပါ သင်္ကြန်ကျကြပါသည်။ ထို့အတိုင်းပင် ကျွန်တော်တို့ရွာကလေးများမှာ လည်း နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့အထိ သင်္ကြန်ကျပါသည်။ သင်္ကြန်ကျသည်ဆို ရာ၌လည်း သင်္ကြန်မကျခင် ကတည်းက တစ်ကျွန်းလုံး ဘုရားပွဲလှည့်လည် သွားလာနေကြသော ရွာသားများသည် သင်္ကြန်ကျရက်နှင့်ဆိုသော ဘုရားပွဲရှိသောရွာကို လှည်းများနှင့်လှည့်ပတ်၍ သွားလာကြပါသည်။

ထိုနေ့မျိုးတွင် ရှည်လျားလှသော လှည်းတန်းကြီးများ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်ဆုံလျှင် လှည်းပေါ်မှကောက်ရိုးများနှင့် ပစ်ပေါက်ပြီး ကျီစယ် ကစားကြပါသည်။

ငွေကြေးတတ်နိုင်သောသူများက မိမိ၏နွားလှည်းများကို သူမ တူအောင် အလှဆင် ငြိမ်းတွေဆင်ပြီး လော်စပိကာကြီးများကို တစ်ဖက် တစ်လုံးဆင်၍ မိန်းမပျိုလေးများလည်းခုန်ခင်း၍ ရှေ့တွင် ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်ကြပါသည်။ လော်စပိကာတင်ထားသောလှည်း များကိုပင် ဂုဏ်ရှိသည်ဟု ငေးမောကြည့်ကြရလေသည်။

ထိုသင်္ကြန်လိုအခါမျိုးမှာပင် လူငယ်များသည် နေ့ဘက် သင်္ကြန်လည်၊ ညဘက်ဇာတ်ပွဲကြည့်နှင့် သင်္ကြန်တစ်တွင်းလုံး အိမ်မပြန်တမ်း၊ အဝတ်အစားမလဲတမ်း ဘုရားပွဲဖြစ်ရာ ရွာများမှ အိမ်များတွင် လှည့်ပတ်စား သောက်ရင်းလည်ပတ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာဆိုလျှင် တခြား ကလေးတွေပျော်တာထက် ကျွန်တော်တို့ကပိုပြီးပျော်ကြသည်။ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် ပွဲတော်တွေလှည့်လည်သွားရတာ ပျော်စရာကြီး။

သို့သော် ဒီနှစ်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မပျော်နိုင်ကြ။

အကြောင်းကား...။

ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ မချောကျွန်တော်တို့ဆီလာမည်ဆိုသော

ကြောင့်ပင်။ ကျွန်တော်တို့က မချောဆိုလျှင် ချေးပင်ချမ်းအောင် ကြောက်ရသည်။

ခါတိုင်းနှစ်တွေဆို မချောက ကျွန်တော်တို့ဆီလာလေ့မရှိ။ မချောကအမေတို့နှင့် မြို့မှာနေ၏။ သူ့အောက်က ကျွန်တော်တို့ အငယ် သုံးယောက်သာလျှင် ရွာမှာအဖေနှင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဆိုပါစို့...။

မချောကို ဘာကြောင့်ဤမျှလောက်ကြောက်ရသနည်း။ သူက မိန်းကလေးပဲ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ။ ထိုသို့ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ မထင်ပါနှင့်...။ ထိုသို့မထင်ပါနှင့်...။

ကျွန်တော်တို့ဆို သူ့ရှေ့ကဖြတ်လျှင် ဖင်ကိုလက်ဝါးနှင့် ပိတ်၍ ဖြတ်ရ၏။ မထင်ရင်မထင်သလို ဖင်ပိတ်ကန်တတ်သော ကြောင့်ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဘုရားစူး မိန်းကလေးမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဒီနှစ်သင်္ကြန်အချိန်မှာ မချောကျွန်တော်တို့ဆီ လာနေမည်တဲ့။ ထိုသတင်းကြားကတည်းက အားလုံးမလှုပ်ရဲ အောင်ဖြစ်နေကြသည်။ ဘယ်နေ့လာမှာလည်း၊ ဘယ်နေ့ရောက်မှာလည်းလို့ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေမိလေသည်။ စောလာလျှင်စောသေပြီ။

သို့သော် ထင်သလိုမဟုတ်ပါ။ သင်္ကြန်ကျခါနီး သုံးလေး ရက်အလိုမှ မျက်နှာမာကြီးနဲ့ ရောက်ချလာပါသည်။ ရောက်တာကလည်း မနက်အစောကြီးရောက်လာပါသည်။

မတိုင်မီညကလည်း ညဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ထိ ခိုဖွက်တမ်းကစားထား၍ မနက်ကျတော့ ရူးကြောင်မူးကြောင်နှင့် ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့် မပွင့်သေးသောမျက်လုံးကို အတင်းဆွဲဖွင့်ပြီးထလာမိသည်။

“ဟင်...”

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် မျက်နှာမာကြီးနှင့် ထိုင်နေသော

မချော့ကိုမြင်ဘော့လန့်သွားသည်။ သူ့ကို မြင်တော့ အိမ်ထဲပဲပြန်
ဝင်ပုန်းရမလို့၊ ထွက် ပဲပြေးရမလို့နှင့် ယောင်နနတွေဖြစ်နေမိသည်။
မချော့ကတော့ အနောက်ဘက်လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ...။

“ဘယ်သူလဲ... ကိုဆန်းလား... ကိုကိုလား... မောင်
မောင်လား...”

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော သူ့အသံကြောင့် ကျွန်တော်
လည်း ကြောက်လန့်ပြီး ဘေးနားကတိုင်လေးပြေးဖက်ပြီး...။

“ကို... ကိုကိုပါ...”

မျက်နှာမာကြီးနှင့်
မချော့

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်တိုက်

မချောကလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း
ညိတ်သည့်။

“အေး. . . ငါအရင်လိုမချောမဟုတ်တော့ဘူး. . .”

သူ့ရဲ့မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်းကြောင်ပြီး
နားထောင်နေမိသည်။

“ငါအခုဒီကိုဘာလာလုပ်လဲသိလား. . .”

သူ့အမေးကို ကျွန်တော်ကလည်း ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့်ဖြင့်. . .

“မ. . . မသိပါဘူးမချော. . .”

မချောခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းညိတ်ပြန်သည်။ နောက်
မှ. . .

“ငါအခုလာတာ. . . သင်္ကြန်မှာ ကဖွဲ့လာတာ. . .”

“ဗျာ. . .”

အိပ်ချင်မပြေတဲ့ ပိတ်နေတဲ့မျက်လုံးပင်ပြူးကျယ်သွား
သည်။ သူကများ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နဲ့ ကမ္ဘာတဲ့။ အဖြေကိုဘယ်လိုမှ
စဉ်းစားလို့မရ။ မချောကတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ ခေါင်းကိုခပ်
ဖွဖွလေးညိတ်ပြီး. . .

“အေး. . . ဟုတ်တယ်. . . ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ ကမ္ဘာ. . . အဲဒီ
ကျရင် ငါ့ရဲ့အကအလှသဘာဝကို နင်တို့မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ရ
မယ်. . .”

“အလိုဗျာ. . .”

ဘယ်လို့ ဘယ်လိုမှကိုစဉ်းစားလို့မရ။ မချောနဲ့အကမှာ
အက်စကီးမိုးနှင့် နီဂရိုးလို ကွာချင်တိုင်းကွာနေသည်မဟုတ်ပါလား။
တစ်သက်လုံးနေလို့ လက်ကလေးတစ်ခါပင်ယောင်လို့ ချိုးမကြည့်သူ
က သင်္ကြန်မှာ သူတက်ကမတဲ့။

“ဘာလဲ. . . နင်ကမယုံလို့လား. . .”

“အဲ. . .”

သူထပ်မေးလိုက်သောစကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင် သွားမိသည်။ နောက်မှ အကြောင်းသိပြီးပီပီခေါင်းကို လျင်မြန်စွာ ညှိတ်ပြီး. .

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ယုံပါတယ်. . .”

ယုံချင်စရာမရှိသော်လည်း မယုံဘူးဟုပြောလို့မဖြစ်။ တော်ကြာ မထင်ရင်မထင်သလို ထကန်မှဖြင့်။ ဒါလည်းကြောက် ရသေး။ ထို့ကြောင့် သူ့အကြိုက်သာလိုက်၍ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရသည်။

“အေး. . . ဒါဆိုနင်သိပြီ. . . နင့်သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြ. . နင့်သူငယ်ချင်းတွေတင်မကဘူး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ပြောပြ. . ပတ်ဝန်းကျင်တင်မကဘူး တစ်ရွာလုံးကိုလျှောက်ပြော ပြ. . . ကြားလား”

“ကြား. . . ကြားပါတယ်. . .”

“အေး. . . ကြားရင်သွား. . .”

သူ့ခွင့်ပြုချက်ရပြီမို့ သူ့ရှေ့ခေါင်းလေးငုံ့ ဖင်လေးပိတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ ရသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ မချော့ရှေ့မှာ ရေရှည်နေလို့က ကံဇာတာ မကောင်းဘူးဖြစ်သွားမယ်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ မောင်မောင်နှင့် ကိုဆန်းနိုးလာကြပြီး အိမ်ရှေ့တွင် မချော့ကို ငုတ်တုတ်ကြီးမြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားကြတယ်။ မချော့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လှည့်ပင် မကြည့်။

“ဘယ်သူလဲ. . . နာမည်ပြောစမ်း. . .”

ဟိုနှစ်ယောက်လည်း တိုင်လေးကိုယ်စီဖက်ပြီး. . .

“ဆန်းနဲ့မောင်မောင်ပါ. . .”

မချော့ကခေါင်းညှိတ်တယ်။ နောက်လက်ကိုပိုက်ပြီး. . .

“ငါပြောတာလိုက်မှတ်စမ်း. . .”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . မှတ်ပါ့မယ်. . . ”

“ဘာပင်နဲ့စာအုပ်ပါလား. . . ”

“ခမျာ. . . မပါ. . . မပါ. . . ”

နှစ်ယောက်လုံးကယောင်ကတန်းနဲ့ ခါးစမ်းလို့စမ်း၊ အိတ်ကပ်နှိုက်လို့နှိုက်နဲ့ ပျာနေကြသည်။ မချောကတော့ အေးဆေးပဲ။

“အေး. . . မပါရင်လဲ. . . ခေါင်းနဲ့ပဲလိုက်မှတ်. . . ”

“ဒီခေါင်းနဲ့ မြေကြီးပေါ်ကုန်းရေးပြီးမှတ်ရမှာလား. . . ”

“နင့်မေကြီး မြေကြီးနဲ့မှတ်ရမှာလား. . . ဦးနှောက်နဲ့ မှတ်ခိုင်းတာ ငါထက်လိုက်ရ. . . ကဲ. . . နားထောင်. . . ”

“မချောက အရင်မချောမဟုတ်တော့ဘူး. . . ”

နှစ်ယောက်လုံးအသံတိတ်နေသည်။ ဒါကို မချောက. . .

“ပြန်ပြောစမ်း. . . ငါပြောတာဘာလဲ. . . ”

“မ. . . မချောက. . . အရင်မချောမဟုတ်တော့ဘူး. . . တဲ့ ခင်ဗျ. . . ”

နှစ်ယောက်လုံးကတုန်ကရင်နဲ့ပြန်ဖြေသည်။ မချောက ခပ်တည်တည်နဲ့ခေါင်းညိတ်၏။

“အခု ငါဒီရွာကိုလာတာ ဘာလာလုပ်လဲသိလား. . . ”

“အနိုင်ကျင့်ဖို့. . . အဲလေ. . . ဆုံးမ. . . မသိပါဘူး ခင်ဗျာ. . . ”

မချောကလက်ညှိုးထောင်ပြီး. . .

“မသိရင်မှတ်ထား. . . ”

“ဟုတ်. . . ”

နှစ်ယောက်လုံးခေါင်းညိတ်သည်။ ဒါကိုမချောက. . .

“ဘာတဲ့. . . ”

“မသိရင်မှတ်ထားပါ. . . ”

“အေး. . . မသိရင်မှတ်ထား. . . ငါအခုဒီကိုလာတာ ငါ့ရဲ့

မုဒြာ လက်ဖဝါးနဲ့ ပရိသတ်ကိုဖျော်ဖြေဖို့... ”

“ချိုက်ပစ်လိုက်မယ်ပေါ့... ”

မောင်မောင်က ဘုမသိဘမသိနဲ့ပြန်မေးသည်။ သူ့စကားကို မချောဒေါက်ကန်သွားပြီး...

“တယ်လေ... ငါဖင်ပိတ်ကန်လိုက်ရ မကောင်းရှိတော့မယ်... စကားပြန်ပြင်ပြောစမ်း... ”

“ဟုတ်... ဟုတ်... ”

မောင်မောင်က တိုင်လေးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ပြီး ခပ်မြန်မြန်ခေါင်းညိတ်သည်။

“မသိရင်မှတ်ထား... ငါဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ ဒီရွာကလူအားလုံးကို ငါ့ရဲ့အကမုဒြာနဲ့ဖျော်ဖြေမလို့ကွ... ဟားဟားဟားဟားဟားဟား... ”

“ဗျာ... ”

“ဘယ်လို... ”

မချော သူ့စကားကိုသူသဘောကျစွာ အားရပါးရရယ်သည်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနဲ့ မချော၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်းကြောင်နေ၏။ မချောကသာ လူကြမ်းပြုံးပြုံးပြီး...

“အေး... အဲဒါကြောင့် နင်တို့သိသမျှလူရှိသမျှအားလုံးကို အကြောင်းကြားပေတော့... အဲ... လူတွေကိုငါက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်ပြီ... တစ်ယောက်က နတ်ပြည်ကို အကြောင်းကြား တစ်ယောက်ကငရဲပြည်ကို အကြောင်းကြား... ကြားလား... ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ”

“မောင်မောင်... နင်ကဘယ်ကိုအကြောင်းကြားမှာလဲ... ”

“ရဲစခန်း... အဲလေ... ငရဲပြည်... ”

၇၀

“ဘာလို့ ငရဲပြည်သွားချင်တာလဲ. . .”

“အပေါင်းအသင်းပေါ့လို့ပါ. . .”

မချောခေါင်းညိတ်၏။

“အေး. . . ဒါဆို နင်တို့သွားလိုရာသွားနိုင်ပြီ. . .”

ဆို၍ ဟိုနှစ်ယောက်ကို လွှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ. . .

“နေဦး. . .”

နှစ်ယောက်လုံးအခြေအနေမကောင်းမှန်းသိ၍ ခြေလှမ်းများ ကျုံ့ကျုံ့လေးရပ်သွား၏။

“ညနေကျရင် ငရဲမင်းက ဘာပြောတယ် သိကြားမင်းက ဘာပြောတယ်ဆိုတာ အစီရင်ခံစာနဲ့တကွ ပြန်ပြောကြဟုတ်ပလား. . .”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ကိုင်း. . . သင်တို့သွားလိုရာသွားနိုင်ပြီ. . .”

ထိုတော့မှ ဟိုနှစ်ယောက်လည်း မချောနဲ့ဝေးရာသို့ မှန်နေအောင်ပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

ပြဇာတ်

သင်္ကြန်အကကမည်ဟူသောသတင်းက ရွာလေးအတွင်း ခဏချင်းပြန်သွားတော့၏။ ကြားကြားသမျှကုန်သော သပွါရိသအနွယ်ဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့ကလည်း...

“ဟယ်... သူက... ကမယ်... ဟုတ်လား... ဟီးဟီး”

“အလိုတော်... ပေါက်ကရ... ကများတောင်ကဦးမယ်”

“ကြံကြီးစည်ရာအေး... ဟေဟေ...”

ဟူသော အာမေဇိုတ်သံများ ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ မည်သူကမှ မယုံကြည်ကြ။ ဟုတ်သည်။ မယုံတာ မယုံသူပေါ်မှာ အပြစ်မရှိ။ မချောဆိုတာက ဒီလိုကဖို့ခွန်ဖို့မပြောနဲ့ လက်ကလေးတောင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်ချိုး၊ ခေါင်းကလေးခါးကလေးတောင် လှုပ်ဖူးသူမဟုတ်။ တစ်ချိန်လုံး ယောက်ျားအင်္ကျီ ဘောင်းဘီတို့နှင့် ယောက်ျားလေးလိုသာ နေနေတတ်သူဖြစ်၏။ အခုတော့ သူက

မိန်းကလေးပီသရဲ့မျှမက မင်းသမီးအကပါ ကတော့မည်ဆိုတော့
တစ်ရွာလုံးဖုံးအားသင့်သွားကြကုန်၏။ တချို့ကြတော့လည်း...

“သွားပါပြီ မဏ္ဍပ်တော့ပျက်ပါပြီ...”

“ဘယ်သူကများမြှောက်ပေးလိုက်လဲမသိဘူး...”

“သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်တာတော့သေချာတယ်...”

ဆိုပြီး ဝက်သနီချက်က ဘယ်နေမှန်းမသိဘူး။ ကိုလက်စ်
ထရောနဲ့တည့်ပါ့မလားဆိုတဲ့လူတွေက မနည်းဘူး။

မည်သူပင်မည်သို့ဆိုစေကာမူ မချောကတော့မလျော့၊
သင်္ကြန်ရောက်လျှင် သေချာပေါက်သူအက အလှသဘာဝကို
ရဟန်း ရှင် လူတိုင်းလိုလို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်အားပါးတရရှုစား
ကြရမည် ဟုကြုံးဝါးဆဲ။ မည်မျှဆိုသော်...။

၁၆

လှပါသော ကျွန်ုပ်၏နှုမငယ် မေတ္တာပေါလော မမချော ခင်ဗျာ သင်္ကြန်ကာလမြူတိမ်ထချိန်ဝယ် အများအမြင်တင့်စေရန် စင်မြင့်ပေါ်တက်ရောက် ဖျော်ဖြေ မည်ကြား၍ ငါသိကြား နားဝင်အံ့မြီန့် ဝမ်းဆီစိမ့်အောင် ကြားရ၍ လွန်စွာဝမ်းမြောက် ခုန်ပေါက်မိပါသည်။ . . ”

“ညီမငယ်၏ အကအလှ သဘာဝကို ပရိသတ်ရှုအင် မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရပါက ရွှေနှင့်ယိုးမှားပန်းစကားပင် ကြား ချင်ကြမည်ဖြစ်၍ တတ်သိပညာမနေသာဆိုသလို အတာကျူးသည့် ဤလတန်ခူးဝယ် ဥဩတွန်ကျူးသလိုနှုတ်ဝယ်မြူးဟ၍ ‘ကကမမ ကိုယ်တိုင်က’ ဟူသော သီချင်းကိုပင် သဒ္ဒါအလှူ ကုသိုလ်ယူရန် ငါသိကြား အသနားခံ တောင်းပန်လိုက်ရပါသည်။ . ဤပြုပြုသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကြောင့် အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေသား ရှည်စေသား။ . ဥံ့ . . ငါသိကြား ယခုနှစ်အသုံးပြုမည့် ခွေးရေ

ပုရပိုဒ်မှ အပိုဒ်ခွဲ(၇)အား ဘာသာပြန်ဆိုပါသည်။ . . ရှည်ပါစေသား . . . ရှည်စေသား . . . ငါသိကြား . . . ”

ကိုဆန်းစာရွက်ကလေးကိုငြိမ်း ရွတ်ပြသည်ကို မချောမိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်နေ၏။ ကိုဆန်းရွတ်ပြီးသည်နှင့် မောင်မောင်ဘက် မေးဆတ်၍ . . .

“ငရဲမင်းကရော . . ဘာပြောမလဲ . . . ”

မောင်မောင်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး သူ့ခါးကြားက စာရွက်အပိုင်းအစလေးကိုထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သံနေသံထားနဲ့ . . .

“သို့ . . ချစ်ခင်လေးစားရပါသောမချောရှင့် . . . ”

“ဟင် . . ခင်ဗျမဟုတ်ဘူးလား . . . ”

မောင်မောင်က ခေါင်းကုတ်ပြီး . . .

“အရင်ငရဲမင်းက ယောက်ျားပါ . . အခုသူက ပရိုမိုးရှင်းရသွားလို့ အခုသူ့အစားယာယီ ငရဲမင်းရဲ့မိန်းမ အုပ်ချုပ်နေလို့ပါ . . . ”

“အေး . . ဒါဆိုဆက်ပြော . . . ”

“မမချောဒီစာဖတ်နေချိန်မှာ ကုမ္ပဏီရွှေကြာပန်းလို လရောင်ဆန်းလို့လန်းပါစေလို့ ဆုမွန်မြွေလိုက်ရပါတယ် . . . ”

မောင်မောင်စာသားစတာနဲ့ ဒါ သူ့မို့မို့ဝင်းကိုပေးခဲ့တဲ့ စာမှန်း အားလုံးရိပ်မိတယ်။ မရိပ်မိတာက မချော။ သူ့မှ ဒီအကြောင်းတွေမသိခဲ့တာ။

“ရှေးယခင်ကျေးစေသလို ဒီစာကိုလည်း လေအလျင်ကို ပျံ့ဝဲအောင် ခုံးယုံလုပ်လို့ လွှတ်လိုက်ရပါတယ် . . . မာနခဲလေး မို့မို့ဝင်း . . အဲလေ . . . မချောနဖူးတိုက်ရိုက်ထိပြီး ဒီစာကိုဖတ်ရပါစေသား . . . ”

“ဟင် . . . ငရဲမင်းက ငါ့ဆီ စာကိုခုံးယုံလုပ်လွှတ်လိုက်

တယ်. . ဟုတ်လား. . . ”

မောင်မောင်က သွားဖြုတ်ပြီးခေါင်းကုတ်တယ်။ ပြီးမှ. . .

“ဟုတ်တယ်မချေ. . . မောင်မောင်သူ့ဆီအသွား လမ်းမှာ သူ့လွှတ်လိုက်တဲ့ခုံးပုံတွေ့လို့ဖမ်းယူလာတာ. . . ”

မချေက ခေါင်းညိတ်တယ်။ မဟုတ်မှန်းလည်းသိတယ်။

ဒါပေ မယုံသိတယ်မဟုတ်လား။ တမင်အရသာခံတာလေ။

“ကဲ. . ဒါဆိုလည်းဆက်ဖတ်စမ်း. . . ”

မချေခွင့်ပြုချက်ရတော့ မောင်မောင်စာကိုဆက်ဖတ်တယ်။

“ငယ်ကချစ်တော့ အနှစ်တစ်ရာမမေ့သာတဲ့. . . အဲဒီလိုဆိုလိုက်တော့မချေများရင်ခုန်သွားမလား. . . ”

စာကဆုံးနေပြီ။ သူရေးခဲ့တဲ့စာသားအတိုင်းဆက်ပြောလို့က မဖြစ်တော့ဘူး။ ဆက်ပြောရင် မချေကိုငရဲမင်းက ရည်းစားစာပေးသလို ဖြစ်နေမယ်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘူး။ ခေါင်းကုတ်ပြီးစဉ်းစားလိုက်တယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်မောင်တို့က ဉာဏ်နီနက်ပြာဉာဏ် ကာလာတွေသုံးပြီ။ ချက်ချင်းပဲ မဟုတ်ကဟုတ်ကဉာဏ်တွေ ခေါင်းထဲရောက်လာတယ်။ ခေါင်းထဲရောက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ မောင်မောင်ဆက်ပြောချလိုက်တယ်။

“မချေ ‘က’ ပါ. . . တော်သင့်ပြီ. . . ငယ်ငယ်ကသင်္ကြန်မှာ ကခုန်သလို ကြီးရင်လည်း မင်းသမီးဖြစ်မယ့် ငရဲမင်းရှင့်. . . ”

မောင်မောင်စာဆုံးတာနဲ့ မချေမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မင်းသမီးက ငါဖြစ်မှာမဟုတ်လား. . . ငရဲမင်းက ဘာကိစ္စ မင်းသမီးဖြစ်ရမှာလဲ. . . ”

မချေစကားကိုမောင်မောင်က ခေါင်းကုတ်တယ်။ ပြီးမှ. . .

“ဟိုလေ. . . ငရဲမင်းမက စာလုံးပေါင်းမမှန်တာဖြစ်မှာ

ပေါ့. . သူ့ခမျာမွေးကတည်းက ငရဲပြည်မှာနေခဲ့တာဆိုတော့. . .
ဟိုလေ. . . မောင်တို့လို စာမှမသင်ခဲ့ရတာ. . .”

မချောသက်ပြင်းချတယ်။ အလျှောက်ကောင်းတော့လည်း
အထောင်းလွတ်တာပေါ့။

“ကဲ. . ဒါဆိုလည်းပြီးရော. . ငါအားတဲ့အချိန်ကျမှ
ပျော်စေ ပျက်စေ ကလက်စေသဘောနဲ့ ငရဲပြည်ကို ‘အ’သုံးလုံး
သင်တန်းသွားဖွင့် ပြီး ပညာဒါနသွားပြုဦးမယ်. . .”

ကြည့်ဦး၊ ငရဲပြည်ကိုတောင် ပျော်စေပျက်စေသဘောနဲ့
‘အ’သုံးလုံးသင်တန်းသွားဖွင့်မလို့တဲ့။ အကြံကြီးပုံ။

“ကဲ. . နောက်ဘာပါသေးလဲ. . .”

“ကဗျာပါသေးတယ်မချော. . .”

“ဒါဆိုလည်း. . . ဖတ်ပြစမ်း. . .”

“မုသားမပါ၊ လင်္ကာမချော

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ချောသည့်လင်္ကာ၊ ငါ့ကဗျာတွင်
ဥသားများသာပါခဲ့ပြီ. . .”

ပုံ/ယမမင်း

ကဗျာကြားတွေ့မချောသဘောခွေသွားတယ်။ သူလည်း
နားလည်တာမှမဟုတ်တာ။ ကဗျာပါရင်ပြီးရောလေ။ ဒါတောင်
မချောလက်ထဲ သကြားလုံးတို့ဘာတို့မရှိလို့။ ရှိရင် သိကြားလုံး
လောက်တွေ့စားရလောက်တယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ မချောက
လည်း မျိုးရိုးရှိတယ်။ အမြောက်ကြိုက်မျိုးလေ။

“ကဲ. . သိကြားမင်းရော. . ငရဲမင်းကပါ တောင်းဆိုနေပြီ
ဆိုတော့. . ငါကလည်း မကချင်သော်ငြား ကပြရတော့မှာပေါ့. .
အင်း. . . ဒုက္ခ. . ဒုက္ခ. . သိချင်းကတော့ ဘယ်သူတောင်းဆို
မဆိုတော့ပါဘူး. . .”

ပြောင်လိမ့်တာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား။ သူ့ကိုဘယ်သူမှ
လည်းဆို ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သံသေးသံကြောင်ကိုလည်း
ဘယ်သူမှနားထောင်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကချင်တာရူစိတက်နေ
တာ။ မြို့က သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်တွေမှာ အနားသီလို့တောင်မရလို့
တောမှာလာပြီးအနိုင်ကျင့်တာ။ ဒါပေမယ့် မှင်တော့ကောင်းတယ်။
ရုပ်ကတကယ်မကချင်ပေတဲ့ မဖြစ်မနေပွဲဝင်ထိန်းပေးရမယ့် ရုပ်
မျိုး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သင်္ကြန်အကအဖွဲ့စပျက်စီးတော့တာပဲ။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

www.foreverspace.com/mem

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်တိုက်

အက

တိုက်တော့လည်း အားလုံးသူ့ကိုပဲစိတ်ညစ်နေကြရတယ်။ လက်လည်းမချိုးတတ်၊ ခြေထောက်လည်းမရွှေ့တတ်။ ဘယ်ခြေဘယ်လက်ဖြစ်လိုဖြစ်နဲ့ ကိုးရိုးကားရားဖြစ်နေတာ။ အကသင်ပေးတဲ့ဆရာမဆိုတာ ငိုပြီးတော့ကို တောင်းပန်ယူရတယ်။

“မချောရယ်. . . မကပါနဲ့လား. . . ”

“မောမှာစိုးလို့လား. . . ဒါဆိုအစမ်းမတိုက်တော့ဘူးလေ. . . အစိန်ကြီးမှဝင်ကတာပေါ့. . . ”

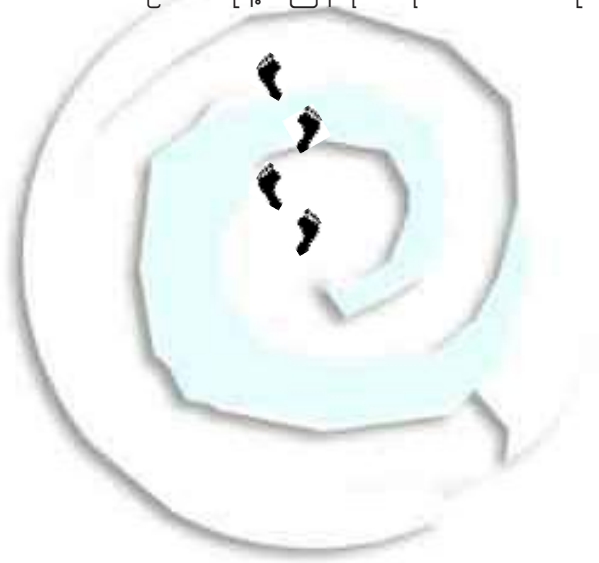
မချောကတော့သိတယ်မဟုတ်လား။ မျက်နှာမာတယ်။ သူမပါဘဲ ကရံကကြည့်ဆိုပြီး ပြောလိုက်ရုံနဲ့ပွဲပျက်တယ်။ သူ့ကိုမပယ်ရဲတော့ဘူး။ ပယ်ချင်ပယ်လေ။ နောက် ပွဲပျက်သွားတော့မှသူ့အဆိုးမဆိုနဲ့ဆိုတဲ့ စကား။ ဒါကြောင့်အောင့်သက်သက်နဲ့ထည့်ထားရတာ။ ဒါက အရေးသိပ် မကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ပါ။

တကယ်အရေးကြီးတဲ့အချက်က အဖေက လူကြီးလေ။ အဖေလူကြီး
ဖြစ်တော့ သူကလူကြီးသမီးဖြစ်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုမထည့်ဘဲ
မနေရဲတာ။

အဲ. . ထည့်တယ်ဆိုတာကလည်း ပါရုံပဲ။ ကတဲ့လူတွေ
အားလုံးရဲ့နောက်မှာ လူရုတ်တရက်မမြင်ရတဲ့နေရာမှာ ထည့်ထား
တာ။

ထားပါဦး။ ဒီလိုနဲ့သင်္ကြန်ရက်ရောက်လာတယ်ဆိုပါစို့။

သင်္ကြန်

မဏ္ဍပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ကပ်လျက်ရယ်။ ရွာမှာက ဒီလိုပွဲလမ်းသဘင်လုပ်ရင် ရွာကျောင်း ဆရာတော်တွေက ဦးစီးပြီးလုပ်တာများတာကိုး။ ဒါကြောင့် ပွဲနဲ့ပတ်သက်သမျှ ဘာလုပ်လုပ် ကျောင်းနားကကွင်းမှာလုပ်ရတာ။ ဒီနှစ်ကျမှ နေရာကျယ်လို့ဆိုပြီး ကျောင်းရဲ့ အပေါက်ဝနားကပ် လျက်မှာမဏ္ဍပ်ထိုးတာ။ ဒီလိုရာသီကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာလူမျိုးတွေ ရဟန်းခံရှင်ပြု အများဆုံးလုပ်ကြ တာ။ တချို့ကလည်း သင်္ကြန်မှာ ကိုယ့်သားသမီးကို စိတ်မချလို့၊ တချို့ကျတော့လည်း ရဟန်းမပြုရသေးလို့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီနှစ်မှ ရွာကျောင်းမှာ အာဂန္တူ ကိုယ်တော်တွေ အတော်များများရှိနေ တယ်။

အာဂန္တူကိုယ်တော်တွေဆိုတာကလည်း တစ်ပတ် ဆယ်ရက်သာ ရဟန်းခံကြတာမဟုတ်လား။ လူစိတ်က သိပ်မကုန် သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဆွမ်းခံကြတော့မယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝ က မဏ္ဍပ်ပေါ် သပိတ်ကလေးတွေတင်ပြီး ဧကသီကိုခြုံကြတာ။

မချောတို့ အကအဖွဲ့ကလည်း မကခင်အချိန်ဆို အဲဒီမဏ္ဍပ်ကလေး နောက်ထိုင်နေကြတာ။ အားလုံးကတော့ ကရတော့မယ်ဆိုပြီး စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး အလှတွေပြင် အကတွေကျင့်ပေါ့။

မချောကတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ အေးဆေးပဲ။ စင်ပေါ် ခြေတွဲလဲချပြီး အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေတာ။ ခေါင်းမှာလည်း ပန်းတွေဝေနေအောင်ပန်ပြီး မိတ်ကပ်ကိုလည်း ထူလျှစ်ကြီးလိမ်းထားတာ။ မှင်တော့ ကောင်းတုန်းပဲ။ လူမိုက်ရုပ်ကတစ်ပြားမှမလျော့ဘူး။ ကျန်တဲ့လူတွေကသာ သူ့ကိုစိုးရိမ်ပြီး...

“ဟဲ့... မချော... အကကျင့်လေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မချောကအေးဆေးတဲ့လေသံနဲ့...

“ဒါမျိုးက မွေးကတည်းက ပိုင်ပါတယ်...”

ဆိုပြီး ဆရာကြီးစတိုင်လ်နဲ့ ခပ်တည်တည်ထိုင်နေတယ်။ ဘယ် သူမှပြောမရတဲ့အဆုံး သူ့ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလိုက်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကရမယ့်အချိန်က နီးလာပြီ။ မချောကမထသေးဘူး။ ကျန်တဲ့သူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကုန်ပြီ။ ပရိသတ်တွေကလည်း စုံနေပြီကိုး။

“ရွှေပွဲလာဧည့်ပရိသတ်များခင်ဗျား... ဒီနှစ်မှာကျရောက်လာတဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာအတာသင်္ကြန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျေးရွာက လုံမပျိုလေးများ ပေါင်းစုပြီး ယဉ်ကျေးစိုပြည်သီရိမေ ရိုးရာသင်္ကြန်ယိမ်းအဖွဲ့က ဖျော်ဖြေသွားမှာဖြစ်ပါတယ်... ပထမဆုံးအနေနဲ့ ငွေဖလားလေးနဲ့ ရေကစားမယ်ဆိုတဲ့သီချင်းနဲ့အတူ သီရိမေသမီးပျိုလေးများရဲ့ အကအလှကို ပထမဆုံးရှုစားကြရမှာဖြစ်ပါတယ်...”

ကြေငြာသံဆုံးတာနဲ့ ကပြမယ့်သမီးပျိုအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကရတော့မှာကိုး။ မကြာခင်တီးလုံးစတော့မယ်။ ဒါကြောင့် တို့တိုက်ထားတဲ့အတိုင်း ကိုယ်ကျရာနေရာကို

ဝင်ယူထားကြတယ်။ လုံးဝမလုပ်တာကမချော တစ်ယောက်ထဲ။
သူကတော့အေးဆေးပဲ။ သူ့ငွေဖလားလေးဘေးချပြီး ခပ်
တည်တည်ခြေလွဲထိုင်နေတုန်း။

“ဟဲ့ . . မချော . . ကရတော့မယ်လေ . . လာလေ
ဒီကို . . ”

ဆိုတာကို မချောကစွေစောင်းတောင်မကြည့်ဘူး။ လေကျ
ကြီးနဲ့

“အိုး . . . ချောကနောက်ဆုံးမှထွက်ရမှာ ဘာလို့လာရမှာ
လဲ”

ဆိုပြီး ဆက်ထိုင်နေတယ်။ အကကလည်းစတော့မှာ
ဆိုတော့ ကျောင်းထဲက အာဂန္တုကိုယ်တော်တွေလည်း ဆွမ်းခံမကြ
သေးပဲ သပိတ်လေးတွေဘေးချပြီး သင်္ကန်းပြင်သလိုဘာလိုလိုနဲ့
စင်ပေါ်စွေစောင်းကြည့် နေကြတယ်။ အေးလေ . . သူတို့ကလည်း
အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေမှမဟုတ်သေးတာ။ လှုပ်လှုပ်ရွရွဆို စူးစမ်းချင်
တဲ့စိတ်လေးတော့ ဘယ်ပြတ်ပါဦးမလဲ။

စပြီ . . . ။

တီးလုံးက . . . ။

သိန်း

သံနဲ့အတူ သင်္ကြန်ရဲ့သမီးပျိုလေးတွေက ငွေဖလား
လေး ပိုက်ပြီးပြေးထွက်သွားကြတယ်။ မချောက
နောက်ဆုံးမို့ မထွက်ရသေးဘူး။

“အတာသင်္ကြန်xxxယှဉ်နဲ့လို့ပျော်သည်xxxသီတာရေ
လောင်းကာပက်လို့xxxတို့များရေကစားမည်xxx ယဉ်ကျေးမှု
ကိုထိန်းသိမ်းလို့အတည်xxxငွေဖလားနဲ့ရေကစားကြမည်xxx
စံဌာနီမြန်မာပြည်xxx သီရိမေတို့လာပြီxxx”

လူအားလုံးကုန်မှမချောသူ့ဘေးကဖလားကိုကောက်
ငေါက်ခနဲထပြီး စည်းချက်နဲ့အတူ စင်ရှေ့ပြုံးပြုံးကြီး ပြေးထွက်
သွားတယ်။

“ဟာ. . .”

“ဟင်. . .”

“အလို. . .”

“ဘယ်လိုကြီးလည်းဟ. . .”

မချောထွက်လာတာကိုမြင်တော့ ကြည့်နေတဲ့ပရိသတ် အားလုံးထံမှ အာမေဍိတ်သံများဆူညံသွားတယ်။

“ဟာ. . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ. . .”

“အေးလေ. . . ဘယ်လိုကြီးလဲ. . .”

“ထွင်တာလား. . .”

ဆိုပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက် မချောကို ကြည့်လိုက်ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ကနေကြတဲ့လူအားလုံးကလည်း သူတို့ကို အားရဝမ်းသာ အားမပေးဘဲ အံ့အားသင့်စွာ ကြောင်ငေးကြည့်နေကြတော့ မသင်္ကာဖြစ်ပြီး မချောကိုပြန်လှည့်ကြည့်တော့ မချောပြုံးပြုံး ကြီးပိုက်ပြီးကနေတာက. . .

“ဟင်. . . သပိတ်. . . သပိတ်ကြီး. . .”

“အလို. . . မချော. . . သပိတ်ကြီးနဲ့. . .”

“ဟာ. . . မချော. . . နင်. . . နင်ပိုက်ထားတာသပိတ်ကြီးပါ လား. . .”

ဟုတ်တယ်။ မချောပြုံးပြုံးကြီးပိုက်ပြီး ကွေးနေအောင်က နေတာ သူငွေဖလားမဟုတ်ပဲ ကိုယ်တော်တွေ့ဆွမ်းခံကြွဖို့ သင်္ကန်းရုံ တုန်းတင်ထားတဲ့ သပိတ်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီသပိတ်ကိုပဲ မချောကပြုံးပြီးနဲ့ အပီအပြင်ပိုက်ပြီးကနေတာ။ စင်အောက် ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်တော်တစ်ပါး ငွေဖလားပိုက်ပြီး တောင်ဖက် သွားရမလို မြောက်ဘက်သွားရမလိုနဲ့ ကြောင်စီစီဖြစ်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပရိသတ်အားလုံး ပွဲကျသွားတယ်။

“ဝါးဟားဟား. . . သပိတ်ကြီးပိုက်ပြီးကနေတာဟေ့. . . ဟားဟား. . .”

ပရိသတ်ဆီက မပြုံးပဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်သံတွေထွက်လာတယ်။

“ဟားဟားဟား. . သပိတ်ကြီးပိုက်ပြီးကနေတာ. . ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ကနေတာဟားဟား. . .”

ရယ်သံကတော်ရုံမစဲဘူး။ ကနေတဲ့လူတွေပါဆက်မကရဲပဲ ရပ်သွားတယ်။ သီချင်းကတစ်ပိုဒ်တောင်မရှိဘူး ရပ်သွားတယ်။ မချောကသာ သပိတ်ကြီးနဲ့ ဆက်ပဲကနေရမလို ရပ်ပဲရပ်တော့မလို ကြောင်စီစီဖြစ်နေတော့တယ်။

ရယ်သံတွေကလည်း တော်ရုံနဲ့ကိုမစဲဘူး။ အကလည်းရပ်၊ အတီးလည်းရပ်သွားပြီ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အဖွင့်သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာတင် ပွဲကပျက်သွားတယ် ဆိုပါတော့။ ပွဲပျက်တော့လည်းခဏပါပဲ။ နောက်နည်းနည်းကြာတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ထပ်စတယ်။ အားလုံးအပြုံးမျက်နှာနဲ့ပြေးထွက်လာတယ်။ ပရိသတ်ကလည်း ရင်သတ်ရှုမောကြည့်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမချောလည်းထွက်လာရော. . .

“ဟာ. . . သပိတ်ကြီးထွက်လာပြီ. . ဟားဟား. . .”

“ဘယ်မှာလည်းသပိတ်. . .”

“ဟိုး. . . အနောက်မှာလေ. . ဟိုဝဝကလေးဟာ. . ဟားဟား”

ဆိုပြီး အကကိုမကြည့်တော့ပဲ သူ့ကိုကြည့်ပြီးရယ်နေတော့တာ။ ပရိသတ်ရယ်နေတော့ ပွဲကဘယ်လိုမှဆက်ကလို့မရတော့ဘူး။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့တင်ရပ်ရပ်သွားတာ။ နောက်တစ်ပုဒ်ကမယ်ဆိုတော့ အားလုံးက မချောကိုဝိုင်းတောင်းပန်ရတော့တာပေါ့။

“သမီးရယ်. . . သမီးထွက်လာတိုင်း ပရိသတ်ကဝိုင်းရယ်နေကြတော့ မမတို့မှာမကရဖြစ်နေတယ်. . . အဲဒီတော့. . . ဒီနှစ်သင်္ကြန်လေးတော့ ခဏနားပေးပါနော်. . .”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ဆိုတာကို မချောကမျက်နှာမာကြီးနဲ့ . . .

“အိုး . . . ဘာလို့နားပေးရမှာလဲ . . . ချောလည်းကချင်လို့ မြို့ကတောင်ဆင်းလာတာ . . . ကမှာပဲ . . .”

ဆိုပြီး အတင်းပြန်ငြင်းတယ်။ ဟိုကလည်းလူစုံဖြောင့်ဖျာတယ်။ မချောကလည်းမရဘူး။ ကမယ်ဆိုတာချည်းပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ အားလုံးဝိုင်းညှိပြီး မချောကိုအဖွဲ့ထဲမှာမဟုတ်ဘဲ တစ်နေ့ကို တစ်ကိုယ်တော်တစ်ပုဒ်ပေးကရတော့တယ်။ သူ့ဘာသာသူ ဘာသီချင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကကွက်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကရတယ်။ သူ့အကနာမည်ကိုလည်း သူ့ဘာသာသူပေးထားတယ်။

“ဘယ်သူပြောပြောကိုယ့်သဘောကကွက် . . .”

တဲ့ . . .။ လိုက်တယ်။ ကကွက်နဲ့လိုက်တယ်။ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော သူ့သဘောအတိုင်းသူစိတ်ကြိုက်ကကွက် ထွင်ပြီး သူကချင်သလိုကို ကနေတော့တာ။ သူ့အကထဲမှာ မြန်မာ လိုလည်းပါတယ်။ ဒစ်စကိုတွစ်တွေလည်းပါတယ်။ ကုလား တွေလို ဒူးထောက်ပြီးလက်နှစ်ဖက်ခေါင်းပေါ်ယှက်တာ တွေလည်း ပါတယ်။ အိုး . . . တစ်ယောက်ထဲကိုရှုပ်နေတာပဲ။ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေး ကျနေတာပဲ။

ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတို့ဆီမှာလည်း ဘယ်သူပြောပြော ကိုယ့်သဘောဆိုတဲ့အကမျိုးတွေရင် တခြားတော့မထင်ပါနဲ့ အဲဒါကျန်တော့ အစ်မမချောတီထွင်ခဲ့တဲ့ ကကွက်ဆန်းပါလို့ . . .။

သင်္ကန်း

ပြီးလို့ မချောပြန်မှ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။ တစ်ဘဝတော့လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် မချောပြန်တဲ့အချိန်ကျတော့ ကျောင်းက ပြန်ဖွင့်နေပြီ။ ကျောင်း ပြန်ဖွင့်တော့လည်း ပြဿနာတစ်ခုက စဖြစ်နေပြီ။

ဒီပြဿနာက ဘယ်သူမှစတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အလိုလို ရောက်လာတာ။ ရောက်လာတာကလည်း သက်ရှိမဟုတ်ဘူး သက်မဲ့။

ရှေ့ပင်လေးတစ်ထည်။

ရှေ့ပင်ဆိုတာမျိုးကို ရွာမှာရှိတဲ့ကလေးတွေ ဘယ်သူ မှမြင်ဘူးတာမဟုတ်ဘူး။ အခု အဲဒီရှေ့ပင်လေးရွာကို ရောက်လာ တော့ တစ်ရွာလုံးကကလေးတွေ အကုန်လုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြ တယ်။ ရှေ့ပင်လေးက အစိမ်းရောင်လေး။ ပေါင်ရင်းလောက်မှာ

တစ်ဖက်ကို အိတ်သုံးလုံးလောက်နဲ့ ပန်းရောင်ကော်တွင်းလေးတွေ ပါတယ်။ နောက်ခါးမှာကလည်း ကျွန်တော်တို့ဝတ်နေကျ ဘောင်းဘီတွေလို သားရေကြိုးနဲ့မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့် အဖေ ဘောင်းဘီလို တွယ်ချိတ်နဲ့နဲ့ခင်ဗျ။ ဘောင်းဘီအနောက်မှာ လည်း အိပ်ဖုန်းပါတဲ့ အိပ်အကြီးကြီးလေးလုံးပါတယ်။ အားလုံးအဲဒီ ရှေ့ပင်လေးကိုရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါမျိုး ဘယ်သူမှ မြင်မှမမြင်ဘူးတာ။

ပြောရဦးမယ်။ ဒီရှေ့ပင်လေးကိုသယ်ဆောင်လောတာ ဒီရွာကလူမဟုတ်ဘူး။ ဟိုး. . ရှမ်းပြည်တောင်ကြီးဘက်ပြောင်းလာ တဲ့ မောင်မောင်တို့နဲ့ရွယ်တူ ကလေးတစ်ဦးပဲ။ ရုပ်ကသန့်သလား မမေးနဲ့၊ အသား လေးကိုဖြူစွပ်နေတာ။ ဗိုကလေးဆိုတာလည်း ပြောင်လက်ပြီးကျောနေတာ။ နာမည်ကတော့ဘာလဲမသိဘူး။ ရွာရဲ့ထုံးစံအတိုင်း တောင်ကြီးက လာတာဆိုတော့။ နာမည်ကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲပေးထားတယ်။

တောင်ကြီးကောင်တဲ့. . . ။

သူ့အဖေကို ဦးကြီးတောင် အမေကိုဒေါ်တောင်ကြီး။ သူ့အစ်မ အပျိုပေါက်တစ်ယောက်ကမတောင်ကြီး။ သူ့ကိုကျတော့ မောင်တောင်ကြီး ကောင်။ ဒါပဲ။ သူတို့ဖာသာသူတို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်ကြီးကောင်ပဲခေါ်ကြတယ်။ ပြီးရော။

အဲ. . အဲဒီတောင်ကြီးကလေးဆိုမှာ အဲဒီရှေ့ပင်လေး တစ်ထည်ပါခဲ့တာပါပဲ။ ဖြစ်ခြင်တော့ အဲဒီရှေ့ပင်ကအစိမ်းရောင် ဖြစ်နေတော့ တောင်ကြီးကောင်က ကျောင်းသွားတိုင်း အဲဒီ ဘောင်းဘီကိုဝတ်နေတော့တာ။ အသားကဖြူဖြူ ရုပ်ကသန့်သန့် ဆိုတော့ အဲဒီဘောင်းဘီနဲ့သိပ်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် နေ့တိုင်း အဲဒီဘောင်းဘီကြီးပဲဝတ်နေတော့ ကလေးတွေအားလုံး သူ့ကို မျက်မုန်းကျိုးကြတာပေါ့။ မျက်မုန်းကျိုးရခြင်း အဓိကအချက်

တစ်ချက်လည်းရှိသေးတယ်။

ဒီကောင်က မိမိဝင်းတို့နဲ့အိမ်နီးချင်းလေ။ မာနကြီးတယ် ဆိုတဲ့ မိမိဝင်းက တခြားလူနဲ့မကစားပေမယ့် ဒီကောင်တောင်ကြီး ကောင်နဲ့ကစားတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေအားလုံးအသည်း ခိုက်ခိုက်နာနေကြတာ။

အဓိကအသည်းအခိုက်ဆုံးကတော့ မောင်မောင်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ရှေ့ပင်မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဘောင်းဘီတိုနှစ်ထည်ကို ဆက် ဝတ်ထားတယ်။ တစ်ထည်ကခါးမှာ တစ်ထည်ကပေါင်ရင်းမှာ။ အဝေးကြည့်ရင်တော့ ရှေ့ပင်လိုလိုတော့ထင်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သိသာကြီး။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကရင်က. . .

“မောင်မောင်ရာ. . မင်းဘောင်းဘီနှစ်ထပ်ကြီးက သိသာ လွန်းပါတယ်ကွာ. . တခြားနည်းပြောင်းပြီးစဉ်းစားစမ်းပါ. . .”

မောင်မောင်က ပေါင်ရင်းနားရောက်နေလို့ လမ်းလျှောက် ခက်နေတဲ့ သူ့ဘောင်းဘီကိုဆွဲတင်ပြီး. . .

“ကလောက်. . . တစ်ခါတလေကျ ဘုရားသခင်က မတရားဘူးကွ. . . ဒီကောင့်မှာ ဘယ်ကဘယ်လို ရှေ့ပင်တစ်ထည် ရလာလည်း မသိပါဘူးကွာ. . . ငါ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့စိတ်ကို ညစ်ရော. . .”

မောင်မောင်ရဲ့မကျေမနပ်အသံ။ ဒါကိုကရင်က. . .

“အိုကွာ. . . သူတို့မြို့မှာ ဒါမျိုးတွေအများကြီးတဲ့ကွ. . . အခု တောင်သူတို့အိမ်ပြောင်းတာမသယ်နိုင်လို့ ဒီတစ်ထည်ယူလာခဲ့ တာတဲ့. . . နောက်သူ့မှာ ဘွတ်ဖိနပ်အဖြူရောင်လည်း ရှိသေး တယ်တဲ့ကွ. . .”

“ဘွတ်ဖိနပ်အဖြူ. . .”

“အေး. . .”

ကရင်စကားကြောင့်မောင်မောင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား

တယ်။

“အား.. ဒါဒီကောင်တမင်ကြွားတာကွ.. ဘွတ်ဖိနပ်က အမည်းပဲရှိတာပဲ.. ငါ့အဖေတို့ဝတ်နေတာကြည့်ပါလား..”

မောင်မောင်စကားကြောင့် ကရင်ခေါင်းကုတ်တယ်။

“အေး.. ဟုတ်တော့ဟုတ်သားကွ.. ဘွတ်ဖိနပ်ကို အမည်းတစ်မျိုးပဲတွေ့ဖူးတာပဲ.. နေ့..”

ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်။ သူတို့မြင်ဖူးတာက ကျွန်တော်တို့ အဖေလို ဝန်ထမ်းတွေစီးတဲ့ဘွတ်ဖိနပ်အမည်းတွေသာ တွေ့ဖူးတာ။ ဒါပေမယ့် ဒီရှော့ပင်ဆိုတာမျိုးက သူ့မှာအများကြီးရှိတာတဲ့။ သူ့ စကားကို မောင်မောင်က...

“အောင်မာ.. ဒါတမင်ကြွားတာကွ.. ဒါမျိုးတို့အဖေ တို့မှာ တောင်ရှိမှမရှိတာပဲ.. ရှိရင်လည်းဘောင်းဘီရှည်ပဲရှိမှာပေါ့” သူ့စကားကြားတာနဲ့ ကရင်မျက်လုံးဝင်းလက်သွားပြီး..

“ဟာ.. ဟုတ်ပြီကွ.. ငါအကြံရပြီ..”

ကရင်ရဲ့အားရဝမ်းသာစကားကြောင့် မောင်မောင်မျက် မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။

“ဘာလဲ.. ဘာအကြံလဲ..”

ကရင် မောင်မောင်နား ဖတ်ခနဲပြေးကပ်လိုက်ပြီး..

“မင်းလည်းရှော့ပင်ဝတ်လို့ရတဲ့အကြံမျိုးပေါ့..”

မောင်မောင်ခေါင်းကုတ်ပြီး နားမလည်နိုင်သလိုပြန်ကြည့် တယ်။

“ငါရှော့ပင်ဝတ်ရမယ်.. ငါ့မှာရှော့ပင်မှမရှိတာ..”

“မင်းကလည်းတုံးလိုက်တာကွာ.. မင်းမှာလည်းရှိပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ..”

“မင်းအဖေရဲ့ဘောင်းဘီရှည်ကို ခိုးပြီးဖြတ်လိုက်ရင် မင်းအတွက် ရှော့ပင်တစ်ထည်ရပြီပေါ့ကွာ.. ဟားဟား..”

www.forversespace.com.mm

ကရင်ရဲ့စကားကြောင့် မောင်မောင် မျက်လုံးတွေ
အရောင်တောက်သွားတယ်။
ဟုတ်တယ်။ လိုလိုမယ်မယ် သုံးထည်လောက် ဖြတ်ပစ်
ရမယ်။
ဖေဖေတော့ ဖင်ကျွတ်ဖို့သာပြင်ပေရော့။ သိတယ်
မဟုတ်လား။ မောင်မောင်တို့ ပြောရင်ပြောသလိုလုပ်တာ။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

သိပ်

မကြာလိုက်ဘူး။ မောင်မောင် အဖေယူနီဖောင်း
ဘောင်းဘီတွေတစ်ဖက်၊ ဓားမတစ်ဖက်နဲ့ပြန်
ရောက်လာတယ်။ အနားရောက်တာနဲ့ မောင်မောင်သစ်တုံး
ကျိုးကြီးတစ်ခုပေါ် ဘောင်းဘီတွေပစ်တင်လိုက်တယ်။

“ရော့ဒီမှာဓားမ. . . ဘောင်းဘီခွတ်ဖြတ်ပေး. . .”

ကရင်ဘောင်းဘီကို မကြည့်လိုက်တယ်။ ဟိုကြည့်သည်
ကြည့်လုပ်တယ်။

“နေဦးကွ. . . ခွတ်ဖြတ်တာတွေဟုတ်ပါပြီ. . . ဘယ်
လောက် ခွတ်ရမှာလဲ . . .”

မောင်မောင်က သူ့ခြေမျက်စိထိဖုံးနေတဲ့ မြင်းခေါင်း
စွပ်ကျယ်ကို မ။ ခွေးခေါင်းအောက်လက်နဲ့ပိုင်းပြပြီး. . .

“ဒီလောက်လေကွာ. . .”

ကရင်က မောင်မောင်ဒူးခေါင်းကိုတစ်လှည့် ဘောင်းဘီကို တစ်လှည့်ကြည့်တယ်။

“အဲဒီလောက်တော့ သိတာပေါ့ကွ . . . ဒါပေမယ့် ဘောင်းဘီမှာကျတော့ ဘယ်လောက်ပိုင်းရမှန်းမှမသိတာ . . .”

“ဟာ . . . မင်းကလည်း ဒီလောက်ကို မှန်းပိုင်းလိုက်ရင်ပြီး တာပဲ ဟာကို . . .”

မောင်မောင်က ဒူးခေါင်းကို ထပ်ပြတယ်။ ကရင်က ဒူးခေါင်းကိုတစ်လှည့် ဘောင်းဘီကိုတစ်လှည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ . . .

“ဒါဆိုဒီလောက်ပေါ့ . . .”

ဆိုပြီးဘောင်းဘီအလယ်လောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ကရင်လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့နေရာကို မောင်မောင်က မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ကြည့်ပြီး . . .

“အောက်နည်းနည်းရွှေ့ . . .”

ကရင်က အောက်နည်းနည်းရွှေ့တယ်။

“ဒီလောက် . . .”

“အေး . . . ရပြီရပြီ . . . အဲဒီလောက်ပဲ . . .”

“ဒါဆိုဖြတ်ပြီနော် . . .”

“အေး . . . ဖြတ် . . . လက်တော့ညီပလေစေ . . .”

“ညီပါတယ် . . . စိတ်ချပါ . . .”

ဆိုပြီးဘောင်းဘီကို တုံးပေါ်တင်ပြီးဓားနဲ့ခုတ်ဖြတ်တော့ တယ်။

“ဒုတ် . . .”

“ဒုတ် . . .”

“ဒုတ် . . .”

“ဒုတ် . . .”

ဘောင်းဘီတွေက အိုဂျီလို့ခေါ်တဲ့ချည် ဘောင်းဘီတွေဆို

တော့ တော်ရုံနဲ့ဖြတ်လို့မရဘူး။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင့်နွဲ့ကိုတော့ သိတ် မဟုတ်လား။ မပြတ်မချင်းကို ကပ်နေရောပေါ့။

“ရော့ . . .”

ဘောင်းဘီခြေနဲ့ဖက်လုံးပြတ်တော့မှ ကရင်က မောင်မောင့်ကို ဘောင်းဘီကမ်းပေးတယ်။

မောင်မောင်က ဓားဒဏ်ရာကြောင့် အနားဖွာနေတဲ့ ဘောင်းဘီကို အားရဝမ်းသာဆွဲယူလိုက်ပြီး မြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ်မ ပြီး သူ့ခြေထောက်နဲ့ကောက်လျှိုလိုက်တယ်။

“ဟင် . . .”

ဘောင်းဘီက ရင်ခေါင်းလောက်ရောက်နေတဲ့အပြင် အောက်ပိုင်းက မြေကြီးမှာပုံနေတယ်။

“ဟာ . . . ရှည်သွားပြီကွ . . .”

ကရင်ရဲ့အာမေဇိုတ်သံ။ မောင်မောင်က သူ့ဘာသာ သူငဲ့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ မကျေမနပ်နဲ့ ကရင်ဘက်လှည့်ပြီး . . .

“မင်းကိုငါပြောသားပဲ ဒီလောက်ပါဆို . . .”

ဆိုပြီး သူ့ခွေးခေါင်းလောက်ပြတယ်။ ဒါကိုကရင်ကလည်း . .

“အေးလေ . . ငါလည်းမင်းပြောသလောက်ကိုဖြတ်တာပဲ”

“မင်းမှလက်မမှန်တာ . . .”

ကရင်ခေါင်းကုတ်တယ်။

“ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ . . .”

မောင်မောင်က သက်ပြင်းချပြီး . . .

“နောက်တစ်ထည်ထပ်စမ်းကြည့်တာပေါ့ကွာ . . .”

“အေး . . အဲဒါကောင်းတယ် . . .”

ကရင်ရဲ့အားရဝမ်းသာအသံ။

အမှန်တော့ ခုနဖြတ်ထားတဲ့ဘောင်းဘီကို ထပ်ဖြတ်ရင် ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား။ မောင်မောင်တို့က

တိကျတယ်။ အမှားလုပ်မိရင် တစ်ကပြန်စပဲ။

မိလို့နဲ့ အဖေဘောင်းဘီငါးထည်လောက်ကုန်မှ သူတို့ လိုချင်တဲ့ အတိုင်းအတာ ရှေ့ပင်တစ်ထည်ရတော့တယ်။ လိုချင်တဲ့ အတိုင်းအတာရတော့လည်း ခါးကမတော်ဘူးလေ။ သိတယ် မဟုတ်လား။ လူကြီးခါးနဲ့ ကလေးခါးဘယ်တူနိုင်မှာလဲ။ အမှန်တော့ သူ့အရွယ်က အဖေဘောင်းဘီ တစ်ဖက်ထဲတောင် ခြင်ထောင် လုပ်အိပ်လို့ရတဲ့အရွယ်။ ဒါကြောင့် ဘောင်းဘီကြီးက သူနဲ့ ဆင်ပါးစပ်ထဲကကြံ့ရိုးလိုအတော်ချောင်နေတယ်။

မောင်မောင်က သူနဲ့အတော်ကြီးနေတဲ့ ဘောင်းဘီကြီးကို မကာ မကာနဲ့ . . .

“ဒါကြီးက အတော်ချောင်နေသေးတယ်ကွ. . . ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ. . .”

ကရင်လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး. . .

“အိုကွာ. . . ဂုန်နီအိတ်ကြီးနဲ့ရင်ခေါင်းမှာစည်းထားလိုက်ကွာ”

ကရင်စကားကြောင့် မောင်မောင်အလင်းပွင့်သွားတယ်။

“အေး. . . အဲဒါကောင်းတယ်. . .”

ဆိုပြီး ဂုန်နီအိတ်ကြီးတစ်ချောင်းရှာပြီး ရင်ခေါင်းမှာစည်း လိုက်တယ်။

“ရပြီ. . . ဘောင်းဘီကိစ္စကတော့ရပြီ. . .”

ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား။ မောင်မောင်က မကျေ နပ်နိုင်သေးဘူး။

“နေဦးကွ. . . ရှေ့ပင်ရှိရုံနဲ့ကတော့ ဟိုကောင်နဲ့လယ်ပယ် ပဲရှိဦးမယ်. . . သူ့ထက်ကျောအောင်ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ. . .”

“ဒါများကွာ. . . လွယ်လွယ်လေး. . . မင်းအဖေဘွတ်ဖိနပ်ကြီး စီးပြီး ဗိုလ်အုန်းသီးနဲ့လည်ပစ်ပေါ့. . .”

ကရင်စကားကြောင့် မောင်မောင်မျက်နှာပါအရောင်

လက်သွားတယ်။

“အေး . . . အဲဒါကောင်းတယ် . . . အဲ . . . ဒါပေမယ့် အဖေဖိနပ်ကြီးက အကြီးကြီးကွ . . . ဖိနပ်ကြီးကိုတော့ဖြတ်လို့ မကောင်းဘူးနော်”

“ဟကောင်ရ . . . ဖိနပ်ကဘာဖြစ်စရာလို့လဲ . . . ဒီမှာပိုနေတဲ့အဝတ်တွေကို ဖိနပ်မှာချပြီး မင်းအသာလေး စီးထားလိုက်ရုံပေါ့”
ကရင်ရဲ့စကားကြောင့် မောင်မောင်ပိုသဘောကျသွားတယ်။

“ဒါမျိုးကျတော့ မင်းကတော်တော်ဉာဏ်သွားပြန်ရော ဒါလည်း ခံတွင်းကောင်းတဲ့ဟင်းပေါင်းတန်ခိုးတွေဖြစ်မယ် . . . ”

“ဟင်းဟင်းဟင်း . . . ”

ကရင်က အပျော်လွန်နေတာ ထိန်းထားရတဲ့ပုံနဲ့ခပ်ဟဟရယ်တယ်။

“နေဦးကွ . . . သနပ်ခါးပါးကွက်ကွက်သွားဖို့လိုဦးမလား . . . ”

“မလိုပါဘူးကွာ . . . နှုတ်ခမ်းနီပါးပါးလောက်ဆို ဖြစ်ပြီ”

ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ မဟုတ်လား။

မောင်မောင့်မျက်နှာမှာ လက်သထက်တောင်လက်သွားသေးတယ်။

“ကဲ . . . ဒါဆိုအမြန်သွားကြရအောင် . . . ”

ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား . . .

www.foreverspace.com.mm

ဗိုလ်

အုန်းသီးလာပြီ. . ဗိုလ်အုန်းသီးလာပြီ. . .”

အော်သံနှင့်အတူ မောင်မောင်က ဒူးဆစ်လောက် ရှိတဲ့ ရှော့ပင်၊ ဒူးဆစ်လောက်ရှိတဲ့လည်ရှည်ဖိနပ်၊ သနားခါးထူထူ လိမ်းလို့ ဗိုလ်အုန်းသီးစက်ဘီးကို ဟန်ပါပါနင်းလာတယ်။ သူ့နောက် ကမ့ ကရင်က ဗိုလ်အုန်းသီးကိုတွန်းလို့ပေါ့။

ရွာထဲကကလေးတွေအားလုံး မောင်မောင်ကို လေးစား အားကျတဲ့မျက်လုံးနဲ့ထွက်ကြည့်ကြတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ရွာမှာက ကလေးတစ်ယောက် ဒီလိုဝတ် နိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်မှတ်လို့။ ဒါကြောင့် ရှော့ပင်နဲ့လည်ရှည်ဖိနပ် ကိုစီးထားတဲ့အပြင် ဗိုလ်အုန်းသီးကိုပါ ဖင်ကြားညှပ်ထားနိုင်တဲ့ မောင်မောင်ကို ငေးကြည့်ယူရတယ်။

“ဗိုလ်အုန်းသီးလာပြီနော်. . . ဗိုလ်အုန်းသီးလာပြီ. . .”

မို့မို့ဝင်းတို့အိမ်နားရောက်တော့ မောင်မောင် အသံမြှင့်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အော်လိုက်တယ်။ သူ့အော်သံကြားတော့ အိမ်ထဲမှာကစားနေတဲ့ မိုးမိုးဝင်းပြေးထွက်လာပြီးကြည့်တယ်။ ရှော့ပင်တွေ ဖိနပ်တွေ ဗိုလ်အုန်းသီးတွေနဲ့ မောင်မောင်ကို မြင်တော့အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူတစ်သက်မှာ ဒီလောက် စတိုင်လ်ကျတဲ့ကလေးမျိုး တွေ့မှ မတွေ့သေးဖူးတာ။ ဒါကြောင့် အံ့ဩတကြီးဖြစ်ပြီး ငေးကြည့်နေကြရတယ်။

မိုးမိုးဝင်း ထွက်ကြည့်နေမှန်းသိတော့ မောင်မောင်က ကရင်ကို ဗိုလ်အုန်းသီးတွန်းနေတာရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်အုန်းသီးပေါ်က ခပ်တည်တည်ဆင်းပြီး ‘အုရို အုရို’ နဲ့ မြွေသိုင်းတစ်ကွက်ဆွဲပြလိုက်တယ်။ မောင်မောင်ကိုကြည့်ပြီး မိုးမိုးဝင်းပိုလို့ အံ့အားသင့်သွားရတယ်။ ဟုတ်တယ် မောင်မောင်က ခေတ်မီသိုင်းတောင်တတ်နေပြီကိုး။

မောင်မောင်က မိုးမိုးဝင်းကိုမကြည့်ဘူး။ လျှောကျနေတဲ့ သူ့ရှော့ပင်ကိုရင်ခေါင်းလောက်ပြန်ဆွဲတင်ပြီး ဗိုလ်အုန်းသီးပေါ်ပြန်တက်တယ်။ ပြီးတော့ စစ်ထွက်ရတော့မယ့် စစ်သူကြီးလို ကရင့်ကို လက်ပြပြီး ဗိုလ်အုန်းသီးကိုပြန်လှည့်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ. . .

“ကလင်. . ကလင်. . ကလင်. . ကလင်. . .”

စက်ဘီးခေါင်းလောင်းသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့. .

“ဟာ. . .”

“ဟင်. . .”

အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ နှစ်ယောက်လုံးလန့်သွားတယ်။

“ကလင်. . ကလင်. . ကလင်. . ကလင်. . .”

“အလို. . .”

“ဟာ. . . ရှိသေးလားဟ. . . ဒါမျိုး. . .”

နှစ်ယောက်လုံးဆီက အာမေဇွန်သံတွေထွက်ပြီး ပါးစပ်တွေဟကွန်တယ်။ သူတို့ပါးစပ်ဟမယ်ဆိုလည်းဟစရာ။ သူတို့ရှေ့ပျက်နှာချင်းဆိုင်မှာလာနေတဲ့ တောင်ကြီးကောင်က သူတို့မမြင်ဖူးတဲ့ ကလေးစီးစက်ဘီးတစ်စီးကိုစီးလာတယ်။ စက်ဘီးကလူကြီးတွေစီးတဲ့ စက်ဘီးလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက အရောင်ပိုစုံတယ်။ ဘီးတွေက လူကြီး စက်ဘီးတွေထက် ထူထူထဲထဲရှိတယ်။ အနီရောင်တွေ၊ အဝါရောင်တွေအပြင် သူ့စက်ဘီးမှာ လူကြီးခေါင်းလောင်းတစ်ခုလည်းပါတယ်။ သူတို့ ရှေ့ရောက်တာနဲ့ တောင်ကြီးကောင်က ခလုတ်တစ်ခုနှိပ်လိုက်တယ်။

“ဝီးရော် . . ဝီးရော် . . ဝီးရော် . . .”

“ဟဲ့ . . ပလုပ်တုပ် . . ဘရူစလီကယ်ပါ . . .”

သူတို့ လုံးဝမထင်မှတ်ထားတဲ့အသံကြားတော့ နှစ်ယောက်

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်တိုက်

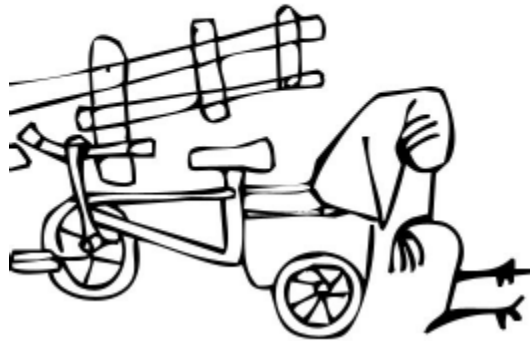

လုံး ထခုန်တယ်။ တောင်ကြီးကောင်က ဂရုတောင်မစိုက်ဘူး။
သူ့စက်ဘီးကို ဆက်နင်းသွားတယ်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတောင်ကြီး
ကောင်ကိုငေးလို့။

သူဝတ်ထားတာလည်းကြည့်ဦးလေ။ ရှေ့ပင်အစစ်အပြင်
သူတို့ မမြင်ဘူးတဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်အဖြူတစ်ရပ်ပါစီးထားသေးတယ်။
တောင်ကြီးကောင်က သူတို့ကိုလှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ မို့မို့ဝင်းတို့
အိမ်ရှေ့စက်ဘီး နင်းသွားတယ်။ မို့မို့ဝင်းရဲ့မျက်လုံးကလည်း
ဗိုလ်အုန်းသီးလောက်စီးနိုင်တဲ့ မောင်မောင်တို့ဆီ မရှိတော့ဘူး။
‘ဝီးရော်ဝီးရော်’ ပါအော်တဲ့ ကလေးစီးစက် ဘီးနဲ့ တောင်ကြီး
ကောင်ပေါ်မှာ။

လက်နှစ်ဖက်ကို တောင်ပံသဖွယ်ဖြန့်ပြီး ‘အုရိုအုရို’ နဲ့
သိုင်းတစ် ကွက်ဆွဲပြတယ်။

“ဟာ... ”

တောင်မြို့စာအုပ်တိုက်

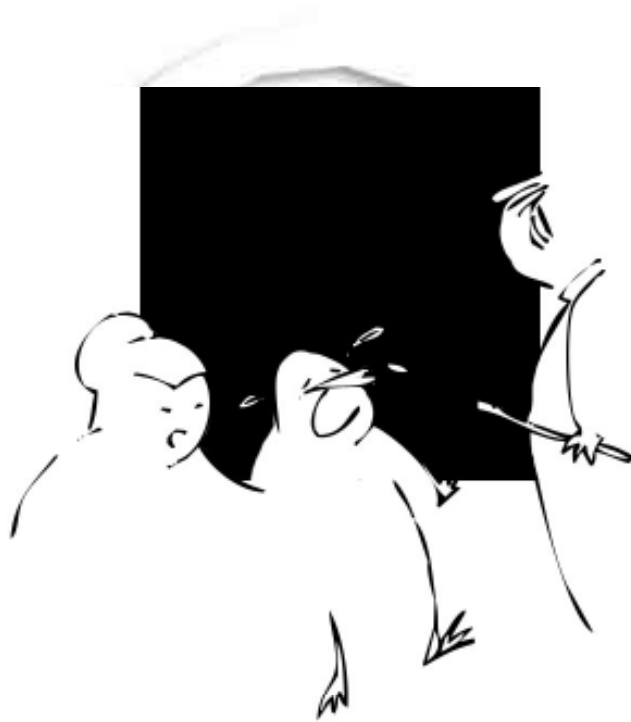
သူ့ဆွဲပြတဲ့သိုင်းကွက်ကိုကြည့်ပြီး မောင်မောင်မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ သိတယ်။ တရုတ်ဆရာကြီးများရဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်သိန်းငှက်သိုင်း။ မောင်မောင်မျက်နှာညှိုးသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူကမြေ့သိုင်းလောက်သာတတ်သေးတာ။ ဟိုကောင်က အဆင့်လွန်သိန်းငှက်သိုင်း တောင်တတ်နေပြီ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ သိန်းငှက်နဲ့မြေ့ဆိုတာ မြေကအ ခံဘက်ကချည်းပဲ။

မို့မို့ဝင်း သူ့အိမ်သံပန်းတံခါးနှစ်ဆင့်ကို ပြေးတက်သွားတာတွေ့ရတယ်။

မောင်မောင်မျက်နှာညှိုးသွားတယ်။ နောက် သူနဲ့ အဆမတန်ကြီးနေတဲ့တွတ်ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး ပခုံးပေါ် ဖိနပ် နှစ်ဖက်လုံး သိုင်းတင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်အုန်းသီးကိုတောင် မစီးတော့ဘူး။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး အိမ်ဘက်ကို ခပ်လေးလေး ပြန်ချလာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူပြန် ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“ဪ... အတ္တဘောခန္ဓာနဲ့ရှေ့ပင် ဘယ်လိုမှမအပ်စပ်ပါလားနော်...” လို့စဉ်းစားမိလို့ထင်တယ်။ မဲ့တဲ့မဲ့တဲ့နဲ့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြန်လာပါတော့တယ်။

“တောက်... နောက်မှပေါက်တဲ့အိအီးက ပိုနံ့တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ...”

၎င်းတို့ဘဝကို ဘယ်သူဖြစ်ထားတာလဲကွ. .
ဟေ့. .”

ဝမ်းနည်းလို့တောင်မဆုံးသေးဘူး အိမ်ထဲက ဒေါသတကြီး
နဲ့ အဖေ့ရဲ့ အသံကြောင့် မောင်မောင်တုန်တက်သွားတယ်။
“ဘယ်ကောင်လက်ကမြင်းထားတာလဲကွ. . . ဒါမလုပ်
ရဘူးဆိုတာမသိဘူးလား. . .”

အဖေ့ရဲ့အသံက အတော်ကိုကျယ်တယ်။ သူ့ယူနီဖောင်း
တွေပျောက်လို့ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲနေတာနဲ့တူတယ်။
“ကိုကို. . ဒါမင်းလက်ချက်လား. . .”
“မ. . . မဟုတ်ဘူးဖေဖေ. . . ကိုမသိဘူး. . .”
“မောင်ဆန်း. . .”
“ဆန်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး. . ဆန်းကိုင်တောင်မကြည့်ဘူး. .”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

နှစ်ယောက်လုံးဆီက ငြင်းဆန်သံ။

“ဒါဆို . . . ဟိုကောင်မောင်မောင်ရော မောင်မောင် . . .”

မောင်မောင်ဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ မောင်မောင်တွန့်ဝင်သွားတယ်။ နောက် ပျာပျာသလဲနဲ့ သူ့ပခုံးပေါ်တင်ထားတဲ့ အဖေ့လည်ရည် ဖိနပ်တွေကို လူမမြင်တဲ့နေရာတစ်နေရာကို လှစ်ခနဲပစ်ထုတ်လိုက်တယ်။ နောက် သူ့မြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ်နဲ့ သူတီထွင်ထားတဲ့ရှေ့ပင်ကိုဖုံးချလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ အဖေက သူ့ကိုတွေ့ပြီး . . .

“မောင်မောင် . . . လာစမ်း . . .”

“မြန်မြန်လာစမ်း . . .”

ဖေဖေကမြန်မြန်လာစေချင်ပေမယ့် မောင်မောင်ခြေလှမ်းတွေက နှေးနှေးပဲ။ အတွင်းက ရှေ့ပင်ကိုမပြီး အပြင်က မြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ်ကို ရှေ့ပင်ဖုံးသည်ထိဆွဲချထားရတာကိုး။ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား ရင်ခေါင်းလောက်မှာ ဂုန်နီအိတ်ကြိုးနဲ့ချည်ထားတော့ အဖုကြီးဖြစ်နေတာ။

“မောင်မောင်မြန်မြန်လာစမ်းလို့ပြောနေတယ်လေ . . .”

ဖေဖေရဲ့ငေါက်သံ။ သူ့အသံဆုံးတာနဲ့ ကြားရတာက . . .

“အို . . . ကလေးခေါ်တာဖြည်းဖြည်းခေါ်စမ်းပါ . . .”

အမေ့အသံ။ အမေ့အသံကြားတော့ မောင်မောင်အားတက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ခြေလှမ်းနည်းနည်းသွက်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ် အမေရောက်နေတယ်။ အမေကရွာကိုလာခဲ့တယ်လေ။ အကြောင်းမရှိရင် လာကိုမလာတာ။ သူ့ဘာသာသူ မြို့မှာ မချောတို့ကိုအုပ်စုတို့နဲ့နေတာ။

“မင်းအင်္ကျီထဲမှာဘာလဲ . . .”

အဖေ့အသံကြောင့် မောင်မောင်ပြန်တွန့်ဝင်သွားတယ်။

“ဘာလဲ လို့မေးနေတယ်လေ . . .”

မောင်မောင်ဘာမှပြန်မဖြေ။ အမေ့ကိုကြည့်လိုက် အဖေ့
ကို ကြည့်လိုက်လုပ်နေတယ်။

“ဟေ့ကောင်. . . မေးနေတယ်လေ. . . မင်းစွပ်ကျယ်မလိုက်
စမ်း. . . ”

မောင်မောင်မျက်နှာ မွဲကျသွားတယ်။

“ပြောနေတယ်လေ. . . မင်းစွပ်ကျယ်မလိုက်စမ်း. . . ”

မောင်မောင်မျက်နှာက ပိုပိုမွဲကျသွားတယ်။ ပြီးတော့
မ,မလို့ မဖြစ်တာကြောင့် စွပ်ကျယ်ကိုမပြလိုက်ရတယ်။

“ဟင်. . . ”

အောက်ကဖြတ်ထားတဲ့ သူ့ဘောင်းဘီကို အမှတ်မထင်
တွေ့လိုက်ရလို့ အဖေအံ့အားသင့်သွားတယ်။

“ဒါ. . . ဒါ. . . ”

အဖေစကားတောင်မဆက်နိုင်ဘူး။ မောင်မောင်မျက်နှာ
ကြည့်လိုက်၊ သူ့ဘောင်းဘီဆီပြန်ကြည့်လိုက်ဖြစ်နေတယ်။

“ဒါ. . . ဒါငါ့ဘောင်းဘီပဲ. . . ဘာလို့တိုသွားတာလဲ. . .
ဘာလို့ တိုသွားတာလဲ. . . ဟင်. . . ”

မောင်မောင်ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ မျက်နှာကြီးမဲ့တဲ့မဲ့တဲ့နဲ့
ကတုန်ကရင်ဖြစ်ပြီး ငြိမ်နေတယ်။

“ဟေ့ကောင်မောင်မောင်. . . မင်းငါ့ဘောင်းဘီကိုဘာလုပ်
လိုက်တာကွ. . . ဟေ. . . ”

အဖေ့ရဲ့အမေးကြောင့် မောင်မောင် ငိုမလိုဖြစ်သွားတယ်။
နောက် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့လက်ကလေးပိုက်ပြီး. . .

“ဖြတ်. . . ဖြတ်ထားတာပါအဖေ. . . ”

မောင်မောင်ရဲ့စကားကြောင့် အဖေမျက်လုံးပြူးသွား
တယ်။

“ဟင်. . . ဖြတ်ထားတာဟုတ်လား. . . ဘာလို့ ဖြတ်ထား

ရတာလဲကွ့..”

“မောင် ရှေ့ပင်ဝတ်ချင်လို့ပါ..”

မောင်မောင်ရဲ့စကားကြောင့် အဖေကြောင်သွားတယ်။

“ရှေ့ပင်.. ရှေ့ပင်ဟုတ်လား.. ဘာလဲရှေ့ပင်..”

မောင်မောင်ရဲ့စကားကို အဖေရုတ်တရက် အဓိပ္ပာယ်မပေါ်ဘူး။ ဒါကို ဘေးနားမှာရှိတဲ့ကိုဆန်းက..

“ရှေ့ပင်ဆိုတာ ဘောင်းဘီတိုလည်းမဟုတ်.. ဘောင်းဘီရှည် လည်းမဟုတ်.. ဘောင်းဘီစကကိုပြောတာပါအဖေ..”

အဖေကအဲဒီတော့မှ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ပြီးတော့မျက်နှာကြီးနီပြီး..

“ဪ.. မင်းကရှေ့ပင်ဝတ်ချင်ရုံနဲ့ ငါ့ဘောင်းဘီကိုဖြတ်ပစ်ရတယ်.. ဟုတ်လား..”

မောင်မောင်ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ခေါင်းငုံ့နေတယ်။

“မင်းဒါမျိုး ဘယ်နှထည်လုပ်ပြီးပြီလဲ.. ပြောစမ်း..”

“ခုနစ်ထည်ပါအဖေ..”

သူ့စကားကြောင့် အဖေမျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“ဟင်.. ခုနစ်ထည်တောင်ဟုတ်လား.. ကုန်ပါပြီ.. ငါဝတ်စရာတော့..”

မောင်မောင်က သိပ်မများသလိုဟန်မျိုးနဲ့ခေါင်းညိတ်တယ်။ ဒါကို အဖေက အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးသွားပြီး..

“ကဲ.. ဒီလောက်တောင်လက်ကမြင်းချင်တဲ့ကောင်.. ဟိုဘက် လှည့်စမ်း..”

ဆိုတော့ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘဲနဲ့ မောင်မောင်မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေဒီးဒီးကျလာတယ်။ နောက် ဖြည်းဖြည်းချင်းဟိုဘက်လှည့်တယ်။

“ကဲဟာ . . . ”

“ဖုန်း”

အဖေက သူ့တင်ပါးကို လက်ဝါးနဲ့ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်လိုက်
တယ်ဆိုရင်ပဲ မောင်မောင်အသံပြကြီးနဲ့ ဝါးခနဲ ငိုချလိုက်တယ်။

မြင်းမိုရ်တောင်ခြေရင်းရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီး အောက်မြက်ခင်း
ပြင်တွင် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော ကိုဇော်၊ မောင်မောင်နှင့် ကရင်တို့
သုံးယောက်သား လွဲအိပ်ရင်း ကောင်းကင်ကြီးကိုနာကျည်းချက်များ
နှင့်ငေးကြည့်နေကြသည်။

မောင်မောင်က သူ့ရှေ့မှသစ်ကိုင်းခြောက်ကို ဆတ်ခနဲ
ဆွဲယူပြီး . . .

“ကတောက် . . . လူကြီးတွေဟာ . . . အင်မတန်အသိ
ခေါက်ခက် အဝင်နက်ကြတယ် . . . ဒီမှာ ကြည့်စမ်း . . .
ဘောင်းဘီခုနစ်ထည်ကို ခြေထောက်ဖြတ်ပစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဘာ
မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းလေးနဲ့ ငါ့ကိုရိုက်ပစ်တာ . . . ဘယ်လောက်
ဆိုးလဲ . . . ”

မောင်မောင်ကပြောရင်းဆိုရင်းသူ့တင်ပါးအပြားကြီးက
အရှိုးရာများကိုလှန်ပြီးမမြင်မစမ်းနှင့် ကြည့်နေသည်။ ဒါကို
ကရင်နဲ့ကိုဇော်က မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ကြည့်ပြီး။

“အေးလေကွာ . . . အမှန်ဆိုဒီဘောင်းဘီ လေးခုနစ်ထည်
ကို ခြေထောက်ဖြတ်ပစ်ပေးယုံနဲ့ ကိုယ့်သားလေးကိုဒီလိုလုပ်ပစ်ဖို့
မကောင်းပါဘူး . . . လူကြီးတွေသိပ်ဆင်ခြင်သင့်တဲ့အကြောင်းတွေ
ပေါ့ကွာ . . . ”

ကရင်၏ထောက်ခံစကားကို ကိုဇော်ကလည်းမီးလောင်ရာ
လေပင့် လုပ်နေပြန်သည်။

“အမှန်တော့လူကြီးတွေဟာ . . . အင်မတန်မှ . . .

ဆင်ခြင်စဉ်းစားမှုနည်းတယ် . . . တို့အမေကြည့်ပါလား . . . ငါက ကျန်းမာရေးအတွက် ကြောင်အိမ်ပေါ်တွယ်တက်တာ . . . ကြောင် အိမ်ကျိုးကျလို့ကြွေပန်းကန်လေး အချပ်နှစ်ဆယ်လောက်နဲ့ ဓါတ်ဘူး ငြှိုးလေးလုံးကွဲသွားတာကို . . . တကယ့်ဘဝကြီးပျက်တော့ မလောက်အောင်ဆူလိုက်ပြောလိုက်တာ . . . ရစရာကို မရှိဘူး။ . . . ဟင်း . . . အမှန်တော့ငါ့သားလေးကျန်းမာရေးလိုက်စားရှာ တယ် . . . ။ သူ့ကျန်းမာသွားရင် ပန်ကန်ပြားလေး အချပ်နှစ်ဆယ် ကွဲသွားတာ ဘယ်လောက်တန်သလဲ . . . ဒီလိုတွေ့ရမှာပေါ့ . . . အခုတော့ ဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . ”

“အမှန်တော့ဒါမတော်လောဘတွေကွ . . . ဒီဘောင်းဘီ တွေ ဖြတ်တာမကြိုက်လဲ . . . ကြိုက်တဲ့ဆိုင်မှာပြန်ဆက်လို့ရတယ် . . . တို့ရွာမှာ အပ်ချုပ်ဆိုင်တွေမှအပြည့် . . . မသကာ ချုပ်ရိုး လေးတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းပိုသွားယုံပေါ့ . . . ပိုတောင်ဂေါ်သွား မယ့်ဟာကို . . . ငါတို့လည်းကြီး လာရင်ဒီလိုမဆင်ခြင်မှုတွေနဲ့ အတ္တတွေကြီးမိမှာပဲ . . . ဒီတော့ငါတစ်သက်လုံး လူကြီးမလုပ်တော့ ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တယ် . . . ”

မောင်မောင်ရဲ့လေးလေးနက်နက်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ကရင်ကလည်း . . . ။

“အေးကောင်းတယ် . . . တစ်သက်လုံးအိုသေတဲ့အထိ ကလေးအိုပဲလုပ်မယ် . . . ”

ဟုထောက်ခံသည်။ သူတို့စကားဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းလည်းမသိကြ။ ကိုဇော်ကတစ်ခုခုကို လေးလေး နက်နက်စဉ်းစားရင်း . . . ။

“ငါတို့ဒီလိုအပြောအဆိုအနှိမ်ခံနေရတာတွေဟာ . . . ပိုက်ဆံမရှိလို့ကွ . . . အမှန်တော့ပိုက်ဆံတွေများများရှိကြည့်စမ်း

... ငါ့ဘောင်းဘီဘာလို့ဖြတ်လဲ ... သားလိုလို့ဖြတ်တယ် ...
မကျေနပ်ဘူးလား ရော့ ပိုက်ဆံ ... ပြန်ဝယ်လိုက် ...။ ဒါပဲပေါ့
... အဒါမျိုးလုပ်နိုင်ရင်တော့ တို့ကိုဘယ်သူမှ ... အပြစ်ပြော
လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး ... ငါကတော့ ငွေပဲထွက်ရှာချင်
တော့တယ် ...”

“အေးဟုတ်တယ် ... ငါတို့မှာရွှေတွေ၊ ငွေတွေ အများကြီး
ရှိနေရင် ... မောင်မောင် အဖေကလည်း သူ့ဘောင်းဘီ
ဘယ်လောက်ဖြတ်ဖြတ် ... အသစ်ရမှာပဲဆိုပြီးငြိမ်နေမှာပဲ
... ကိုဇော်မေမေကလည်း ပန်းကန်တွေ၊ ဓါတ်ဘူးတွေကွဲသွားတယ်
ဆိုရင်တောင် ... ရော့ ... ဒီဖန်ခွက်တွေပါဟောင်း နေပြီဆိုပြီး
... ထပ်ခွဲပါဦးဆိုပြီးတော့တောင်ပေးဦးမှာ ... အိုးဆရာ
ပါသူ့ကျက်သရေဆောင်အခန်းသေ့ပေးပြီး ... သားကရင်
စားချင်ယူစားနော် ကုန်တော့ပြန်ဝယ်ပေးဆိုပြီးပေးမှာပဲ ...”

မောင်မောင်က သူ့ကိုယ်ထားတဲ့သစ်ကိုင်းခြောက်ကို
မြေကြီးပေါ် ဆောင့်ထိုးပြီး ...။

“ဟုတ်တယ် ... ငါတော့ငွေကို ရတဲ့နည်းနဲ့ရှာဖို့ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့မြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ်၏ အောက်စကို
ဆွဲမတင်ရင်း သူ့နှာခေါင်းပြားကြီးအောက်ပိုင်းကိုစည်းနှောင်ရင်း
ပင်လယ်ခါးပြဟန်လုပ်ဖို့ကြိုးစားနေသည်။

ဒါကိုကြည့်ရင်းကိုဇော်ကပျာပျာသလဲနှင့် ...။

“ဟာ ... အဲဒီလို ... အကြမ်းနည်းနဲ့ ... ရှာလို့ရ
မလား ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ...”

“ဒါဖြင့်တို့ငွေကိုဖေါဖေါသိသုံးနိုင်အောင် ဘယ်လိုရှာ
မလဲ ...”

ကရင်၏တွေးတွေးဆဆအမေးကိုသူ့နှုတ်ပြောင်ကြီးလက်
နှစ်ဖက်ယောက်လှိုစဉ်းစားနေသော ကိုဇော်ကတစ်ခွန်း ချင်းပြောချ
လိုက်လေသည်။

“အေး . . . ငါလည်း အဲဒါစဉ်းစားနေတာ . . . ”

“တိန်”

မောင်မောင်က သူ့မေးကောက်ကြီးကိုလက်ဖြင့်ပယ်ပယ်
နယ်နယ် ဆုပ်ကိုင်ရင်း အသံတိတ်နေသည်။ ကိုဇော်ကလည်း
မြေကြီးပေါ်တုတ်တစ်ချောင်းနှင့်ခြစ်လျက် . . . ကရင်ကတော့
သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို အားကိုးသောမျက်လုံးများ နှင့်ပေကလပ်
ပေကလပ်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ မောင်မောင်က
လက်ဖျောက် တစ်ချက်တီးရင်း . . . ။

“တို့နိုင်ငံခြားသွားကြမယ် . . . နိုင်ငံခြား မှာဘာလုပ်လုပ်
ပိုက်ဆံတအားရတာလို့ ကိုဆန်းတို့ဘိုးတော် တို့ပြောတာကြားဖူး
တယ် . . . ”

“အင် . . . နိုင်ငံခြား . . . နိုင်ငံခြား . . . ဘယ်မှာလဲ
ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ”

ကိုဇော်၏ကြောင်စီစီအမေးကို မောင်မောင်မှအပိုင်တွက်
ထားသောအသံကြီးနှင့် . . . ။

“ဟ . . . မင်းသမိုင်းသင်တော့မြေပုံတွေမကြည့်ဖူးဘူး
လားကွ . . . ဒီလိုပဲခြေဦးတည့်ရာ ဘယ်ဘက်သွားသွားကြာကြာ
သွားရင် . . . နိုင်ငံခြားကြီးပဲပေါ့ကွ . . . ဘာခက်တာမှတ်လို့
. . . ”

ထိုတော့မှကိုဇော်က ဉာဏ်အလင်းပွင့်သွားပြီး . . . ။

“အိုး . . . ဟုတ်ပီတစ်ချက်ကိုငါလွတ်သွားတယ် . . .

ဟုတ် ပြီ . . . တို့သွားရင်းနဲ့ . . . မြေပုံထဲကတို့နယ်နိမိတ်နဲ့

တူတဲ့နေရာတွေ အနီးကပ်မြင်တွေ့ရရင်မှတ်မိမှာပဲ . . . အဲဒီနေရာ
ရောက်ရင် ပတုံဆို ခုန်ကျော်လိုက် . . . ဟိုက်ဆိုနိုင်ငံခြား ရောက်
ရော့ပေါ့ကွ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .

“အဲဒါဆို . . . ငါကရေလမ်းကသွားဖို့အကြံပြုချင်တယ်
. . . ”

ကရင်၏အဆိုပြုသံဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မောင်မောင်၏အမေး . . . ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆို . . . ကုန်းလမ်းကသွားရင် တို့ တောင်
တွေ၊ တောတွေဖြတ်ရ၊ ကျော်ရ လမ်းလျှောက်ရနဲ့ ပင်ပန်းလိမ့်မယ်
. . . ရေလမ်းကဆိုရင်လှေစီးပြီးမျှောချလိုက်ယုံပဲ . . . အိမ်အိမ်နဲ့
ငြိမ့်နေတာပဲ . . . တို့လှေတစ်နေရာရာကမ်းကိုရောက်တော့မှ
. . . ဒါစင်္ကာပူလား . . . မလေးရှားလား . . . မေး ပြီးတော့တက်
သွားရုံပဲ . . . ”

မောင်မောင်ကအားရတဲ့လေသံကြီးဖြင့် . . . ။

“အောင်မာ . . . ဒါမျိုးကျတော့ မင်းခေါင်းက တယ်
ကောင်းပဲကွ ဒါလဲဟင်းပေါင်းကျေးဇူးပဲနေမှာ . . . တို့နိုင်ငံခြား
ရောက်လို့အရင်းအနှီးရလာရင် ကရင့်ကိုဆိုင်ဖွင့်ပေးမယ် . . .
အာဟာရဓါတ်ပြည့်ဝတဲ့ ရွှေကရင် မြန်မာဟင်းပေါင်းဆိုင်ဆိုပြီး
. . . နိုင်ငံခြားမှာဆို တော်တော်ကြိုက်ကြမှာကွ”

“အေး . . . ပြောနေကြာတယ်အခုပဲသွားကြရအောင်
. . . တို့ပင်လယ်ထဲသွားရင်းနဲ့ ပင်လယ်မီးပြတွေမြုပ်ထားတဲ့
ရတနာတွေ တွေ့ချင်တွေ့လာဦးမှာ . . . ဒါဆိုရင်တော့ရွှေဒင်္ဂါး
တွေထောပြီပေါ့ကွာ”

ဝမ်းသာအားရပြောနေသောကိုဇော့ကိုကြည့်ရင်း ဟိုနှစ်

ယောက်ကစိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီးမျက်ပေါက်တွေ ပိတ်နေအောင်ပြီးလို့
 ပြီးမှ မောင်မောင်က။

“အေး . . . အဲလိုရွှေဒင်္ဂါးတွေရတနာတွေအများကြီးရလို့
 ကတော့ မရှိဆင်းရဲသားတွေကိုဝေပေးပြစ်မယ် . . . အင်း . . .
 ဟိုဦးလေးဂေါ်ဇီလာကိုတော့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမပေးနိုင်ဘူး
 . . . ဘာမဟုတ်တဲ့သူနာနတ်ပင် အပင်နှစ်ဆယ်လောက်အတွက်နဲ့
 တို့အဖေတို့ . . . ဆရာတို့ကိုတိုင်လို့. . . ”

ကရင်ကလည်းသူခံစားချက်နဲ့သူ။

“ငါကတော့ဦးဇာတကိုမပေးဘူး . . . သူမရမ်းသီးလေး
 လောက်လေးခွနဲ့ပစ်မိတာ . . . အမလေး . . . ဘုရား
 ဌာပါနာ မေါက်မိတာ ကျနေတာပဲ . . . ခါးတောင်းကြီးကျိုက်ပြီး
 လွှတ်ကန်လိုက်တာမျိုးထဲမှ ပဲ . . . ”

“ကဲပြောနေရင်ချမ်းသာဖို့ကြာမယ် . . . တို့နိုင်ငံခြား
 ခရီးဘယ်တော့စတွက်ကြမလဲ . . . ”

ကိုဇော်၏အမေးကိုမောင်မောင်က မြေကြီးပေါ်က
 ကုန်းထပြီး သူပင်ပြားကြီးပေါ်ကဖုတ်ဖက်များကို သူလက်ကြမ်းကြီး
 နှင့်ခါပြီး လေးလေးကြီးဖြင့်ပြောချလိုက်တယ်။

“အခု . . . ”

ပြတ်ကရောပဲ။

+ + + + +

တောင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ဟောပြော

မောင်၊ ကိုဇော်နှင့် ကရင်တို့သုံးဦး ခံစားချက် ကိုယ်စီနှင့် အင်နှင့်အားနှင့် နိုင်ငံခြားခရီး စတင်လာပြီဖြစ်သည်။ ချောင်းဆုံမြို့လယ်မှနေ၍ ညာဘက်ချိုးသော ဆန်စက်လမ်းလေးကိုဖြတ်ကာ ခရိုက်သစ်ရွာမှတစ်ဆင့် လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်၍သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ တန်ခူးနေ့၏ ရက်စက်ပူလောင်ခြင်းများကို ကျောခိုင်း၍ မိမိတို့ရည်ရွယ်ရာသို့ မမှိတ်မသုန် သွားနေကြပါသည်။ နံနက်ခင်းမှ ခရီးစတွက်လာကြ ရာ ယူနေခင်းတစ်နာရီခန့်တွင် ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းများကိုဖြတ် ကျော်၍ဘီလူးကျွန်း၏အလယ် မရမ်းရွာအနီး တောင်ကျောပေါ် သို့သို့စတင်ခြေချမိကြပြီဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ခရီးစဉ်က ထိုတောင် ကျောကိုကျော်ဆင်းလျှင် ပင်လယ်ကမ်းစပ် ရွာများဖြစ်ကြသော ကွမ်းလှ၊ အဘစ်၊ ကမာမေးစသောရွာများမှ လှေတစ်စီး ယူ၍ ပင်လယ်အတွင်းလျော်ခတ်၍ သွားရန်ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားသွားမည့်သူတို့သုံးဦးကတော့ နေ့တစ်ဝက်လမ်းလျှောက်
တာနှင့်ပင် အိစလံဝေနေကြပြီ။

ကိုဇော်ကလူနှစ်ဖက်ခန့်ရှိသော အင်ပင်ကြီးအောက်
တွင်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း . . . ။

“ဝိုး . . . ခြေထောက်တောင်မသယ်နိုင်တော့ဘူး . . .
ကရင် ဒီတောင်ကိုကျော်ပြီး ဟိုဘက်ဆင်းရင် ပင်လယ်ဝရောက်တာ
သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ကွာ . . . ငါ့ဆရာတော်တို့ကျောင်းက
ကပ္ပိယတို့နဲ့ ငါအမြဲ ဆွမ်းဆန်စိမ်းခံထွက်နေကျပါကွ . . .”

မောင်မောင်ကလည်းမြက်ခင်းပေါ်လှဲအိပ်ရင်း . . . ။

“တောက် . . . ရေငတ်လိုက်တာ . . . စားစရာဘာ
မုန့်ဆိုင်မှလဲ မတွေ့ဘူး . . .”

“အိမ်တောင်မရှိတဲ့ဟာကို . . .”

“အမှန်ဆို တို့မရမ်းဘက်ကထွက်ရမှာ . . .”

“မရမ်းလို လမ်းရိုးကသွားရင် . . . ငါကဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားမို့အကြောင်းမဟုတ်ဘူး . . . မင်းတို့အိမ်တွေက
ခရုကလေးပက်ကျိကလေး ဖမ်းသလို . . . ကွဲခနဲမိသွားမှာပေါ့
. . . ကိုဇော်ရာ . . .”

“မမိအောင်ပုန်းရှောင်သွားရမှာပေါ့ကွ . . . မင်းနင်းဂျား
ကားတွေမကြည့်ဖူးဘူးလား . . . ဒီလိုပဲလူတောသူတောထဲမျက်နှာ
ဖုံးအုပ်ပြီး သွားကြတာပဲ . . .”

ကိုဇော်နှင့် ကရင် ငြင်းခုံနေသည်ကိုကြည့်ရင်း
မောင်မောင်က။

“ကဲ. . . အခုတော့ငြင်းမနေပါနဲ့တော့ . . . ကိုဇော်
ပြောသလို မရမ်းဖက်ကလှည့်သွားရင်ရတာတော့မှန်တယ် . . .

တကယ်လို့ဒီလိုလွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ တို့သွားလိုက်ရင် တို့နိုင်ငံခြား
 ရောက်ပြီးချမ်းသာနေတာတောင် ပြန်ပြောရင် ဇာတ်လမ်းက
 လှမှာမဟုတ်ဖူး . . . ။ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ကြိုးစား ရုန်းကန် သွားရမှ
 လူတွေကအထင်ကြီးမှာပေါ့ကွ . . . ။ ဒီတော့ချမ်းသာလာ ရင်ပြော
 လို့ကောင်းအောင် ဒီတောင်ကိုငုတ်ပြတ်ပြီး ဒီထက်ဆိုးတဲ့လမ်းကို
 မလွဲမသွေရှာရမယ် . . . မှတ်ထား . . . အောင်မြင်တဲ့ လူတိုင်းဟာ
 . . . ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဘဝကိုခက်ခဲအောင် နေရတယ်ကွ
 . . . ဒါတွေက မင်းတို့ရုတ်တရက်နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။
 ငါတောင်စာနာနာဖတ်၊ စာဖတ်နိုင်လွန်းလို့သိရတာ. . . ”

မောင်မောင်ကဆရာကြီးလေသံ နှင့် ပြောသဖြင့်
 ဟိုနှစ်ကောင် ဟုတ်နိုးနိုးနှင့်ငြိမ်သွားကြသည်။ ဘယ်ရမလဲ
 ဒီဇယားမျိုးတွေက မောင်မောင့်အတွက်ကအငြိမ်း၊ ဒါကိုပြော
 ချင်လို့ဖတ်ထားတာ . . . ဟင်း . . . ။

“ကဲ . . . ဒီလိုနားနေရင်နိုင်ငံခြားရောက်တာ နောက်ကျ
 နေမယ် . . . ထအမြန်သွားကြတာပေါ့ . . . ”

သုံးယောက်သားမထချင်ထချင်ထပြီး ခြေလှမ်းကို
 မလှမ်းချင်လှမ်းချင်နဲ့လှမ်းကြပြန်သည်။

“ဒီမှာလူသွားလမ်းတွေတယ် . . . ဒီလူသွားလမ်းက
 လိုက်သွားရင် အိမ်သို့မဟုတ်ဇရပ် . . . ဒါမှမဟုတ်ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းတစ်ခုခုကိုရောက်သွားနိုင်တယ် . . . တို့ ဒါဆိုရင် တို့ရဲ့
 စွန့်စားခန်းကြီးက အရသာမရှိဘူးဖြစ်သွား လိမ့်မယ် . . . ဒီတော့
 လမ်းမရှိတဲ့ ဘယ်ဘက်ခရာချုံတွေထဲကဖောက်ထွက်မယ် . . .
 ကရင်ကမင်းရဲ့ကျွဲချိုလေးခွကို မီးမြှောင်အဖြစ်အသုံးချပြီး လမ်း
 ရှင်းပြီးထွက်မယ် . . . ကိုဇော်က လေးခွကိုအသင့်ပြင်ထား . . .
 တောက ကျမ်းတော့ အန္တရယ်ကအချိန်မရွေးကျနိုင်တယ်

... အားလုံးသတိနဲ့သွားကြမယ် ... ”

ကြည့် မောင်မောင်တို့လုပ်ပုံ။ ရှိရင်းစွဲလမ်းက သွားရင် စွန့်စားခန်းပေါ်မှာစိုးလို့တဲ့လေ ... ။

တောင်ကုန်းကမြင့်သည်ထက်မြင့်လာ၏။ ချုံများကလည်း ပိတ်သည်ထက်ပိတ်လာ၏။ စားစရာကလည်းမပါ။ သောက်စရာ ရေကလည်းမရှိနှင့် တောကြမ်းကြီးကိုတိုးနေရတာဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်းခြေကုန်လက်ပန်း ကျလာကြ၏။

“ရေ ... ရေ ... ဆာတယ် ... တို့ပြန်လှည့်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ... ”

ကိုဇော်ကနွမ်းလျစွာပြောသည်။

ဒါကို မောင်မောင်က ... ။

“ဟာ ... ဒီကနေပြန်လှည့်ရင်လဲ ... နေ့တစ်ဝက်ပြန် လျှောက်မှအိမ်တွေရှိတဲ့နေရာကိုပြန်ရောက်မယ် ... အဲဒီကိုပြန် လျှောက်ဖို့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးကွ ... ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဆက်ပြီးသွားမယ် ... ။ ရှေ့မှာစမ်းချောင်းတွေ ... အိမ် တွေတွေ့မှာပေါ့”

“ငါက ဘယ်လိုမှ မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးကွ ... ခြေထောက်တွေလဲ နာလှပြီ ... ဗိုက်ကလဲဆာလှပြီ ... မနက် ကတည်းက ဘာမှမစားရသေးဘူး ... အဆိုးဆုံးကတော့ ရေငတ်တာပဲ ... နောက်ငါးမိနစ်အတွင်း ရေမရရင်ငါသေပြီ ထင်တယ်”

ကရင်ကလည်းဘာလုပ်လို့ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိ၊ မျက်နှာ ငယ်လေးနှင့် ... ။

“အားတင်းပြီးသွားကြည့်တာပေါ့ကိုဇော်ရာ ... တို့လာ ခဲ့တဲ့ခရီးကလဲ နည်းတာမဟုတ်ဘူး ... မနက်မတည်းက

ထွက်လာတာ မိုးတောင်ချုပ်တော့မယ် . . . ။ အခုဆိုရင်နိုင်ငံခြားနဲ့
တောင် တော်တော်နီးနေပြီနဲ့တူတယ်။ ရှူးရှူး . . . ဟင်း . . .
နိုင်ငံခြားနဲ့တောင်ရနေပြီ . . . ”

ကရင်ကပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လေထဲကိုယောင်ယမ်းနမ်းပြ
နေသေးသည်။

“ကဲ . . . ကိုဇော်ရော ကရင်ရော . . . ထထ . . . တို့
တို့ ဒီတောထဲမှာ မိုးချုပ်သွားရင်ပိုဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် . . .
ခုဒီတောင် ကြောကဆင်းရင် . . . ကွမ်လွှာတို့ . . . ကမာကေးတို့
ဘက်ရောက်တော့မယ် . . . နည်းနည်းအားတင်းပြီးလျှောက်ရ
အောင် . . . ”

“ရေ . . . ရေမရင်ခုနကငါးမိနစ်လေးအတွင်းသေမှာ
လာလာပါကွာ . . . နောက်နှစ်မိနစ်လောက်ထပ်တိုးပြီးသေပါ။
လာ . . . သွားကြစို့ . . . ”

သို့တို့သုံးယောက် မထချင် ထချင်နှင့် ထ၍လျှောက်
ကြပြန်သည်။ ပိန်းပိတ်နေသောခရာချုံတစ်ခုကို တိုးထွက်လာသော
အခါ မြင်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် အားလုံးမင်သက်မိသွား၏။
သူတို့၏မျက်ဝန်းများကလည်းရွှေရောင်တွေ ရွမ်းလဲ့လျှံကျ လာကုန်
သည်။

သူတို့ရှေ့မှာမြင်နေရသည်က တောင်ဆင်းတစ်လျှောက်
ပေါက်နေသော အပင်နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ခန့်ရှိနေသော ငှက်ပျော
ရိုင်းတောကြီး . . . ။ အသီးတွေမှာ မှည့်ဝင်းပြီး အခိုင်လိုက်၊ အခိုင်
လိုက်ပြတ်သလွတ်ထနေသည်။ ကလေးသုံးယောက်ပျော်သွားပြီး
ငှက်ပျောပင်များဆီသို့ပြေးကြသည်။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

တောင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ဟေး

. . . စားစရာရပြီကွ . . .”

အော်လည်း အော်ရင်

ပြေးပြီးနီးစပ်ရာမှီရာ ငှက်ပျောသီးများကို ခုန်၍ခူးကြသည်။
ရလာသောငှက်ပျောသီးများ ကိုပိုက်၍ ငှက်ပျောပင်
ခြေရင်းတွင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ မောင်မောင်က
ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို အခွံနွှာ၍ပါးစပ်ထဲထိုး ထည့်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . အစေ့တွေခြည်းပဲဟ . . .”

“အား . . . အရသာကလဲ ချဉ်ချဉ်ခါးခါးကြီးဟ . . .”

“ထို့ . . . အား . . .”

အားလုံးပျိုအန်မတတ်ဖြစ်ကုန်သည်။ ခုနကငယ်ထိပ်
တက်ချင်သလိုဖြစ်လာသောစိတ်ဓါတ်တို့ ခြေဖဝါးအောက်ပြန်
ရောက်သွားကြပြီ. . . ။

“ဒုက္ခပဲကွာ . . . ဘာမှမစားမသောက်ရဘဲ နောက်နှစ်
မိနစ်လောက်နေရင် . . . ငါသေတော့မယ်ထင်တယ် . . .”

ကိုလောင်းအားလျှော့စကားက ကျန်ကလေးနှစ်ယောက်
ကိုလည်း စိတ်ပျက်အားငယ်စေသည်။

မောင်မောင်ကမျက်မှောင်ကျုံ့၍စဉ်းစားရင်း . . .
အတန်ကြာမှ မျက်နှာကြီးဝင်းပသွား၏။

“ဟာ ဟုတ်ပြီ . . . ငါ . . . ကျွန်းကလေးမှာနှစ်ယောက်
တည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖူးတယ် . . . အဲဒီထဲမှာမင်းသားက သောက်
စရာ ရေမရှိလို့ ငှက်ပျောပင်ကိုတုတ်နဲ့ထိုးလိုက်တာ ရေတွေ
တောက်တောက်နဲ့ပန်းကျလာတယ်ကွ . . . လာရေတော့သောက်ရ
မှာပဲ . . .”

မောင်မောင်ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ငှက်ပျောပင်ထဲသို့
တစ်ထွာခန့် သစ်ကိုင်းချောင်းတစ်ခုကိုရိုက်ထည့်လိုက်ပြီး ထွက်လာ
မည့်ရေစက်ကလေးများကို မျှော်လင့်တကြီးစောင့်စားနေကြ၏။
ငှက်ပျောအူတိုင်မှရေကား . . . ရုပ်ရှင်ထဲကကဲ့သို့ပန်းလျက်မလာ။
အတန်ကြာမှတောက်ခနဲ တစ်စက်ကျလာ၏။မောင်မောင်က
တုတ်ကလေးကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ထိုအပေါက်မှ စိမ့်ထွက်နေသော
ရေစက်ကလေးအား ကုန်းစုပ်နေ၏။ ဤသည်ကို ကြည့်ပြီး
ကိုဇော်နှင့်ကရင်ကလည်း မောင်မောင်လုပ်သလိုနီးရာ ငှက်ပျော
ပင်များ အားထိုးဖောက်၍ ကုန်းစုပ်ကြ၏။ သို့သော်သူတို့ ထင်သလို
အာသာပြေအောင် ရေကမရ၊ တစ်စုံစိမ့်အာခြောက်ပြေရုံလောက်
သာရ၏။ ကရင်က သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ငှက်ပျောရွက်များကို
ဖဲ့ချ၍ ငှက်ပျောပင်ထဲမှ အူတိုင်ကိုကျွဲချိုလေးခွနှင့်တူး၏။
ထွက်လာသောငှက်ပျောအူတိုင် အစအနများကို မြိန်ရည်
ရွက်ရည်စားနေသောအခါ မောင်မောင်နှင့်ကိုဇော်တို့လည်း
လိုက်လုပ်ကြပြန်၏။ စားရသည်ထက်ကို ဆော့နေသလိုဖြစ်နေ
သဖြင့် ကလေးသုံးယောက်စိတ်ပြောင်းကာ အနည်းငယ်ပြန်၍

ပျော်ရွှင်စပြုလာသည်။

ငှက်ပျော်အူတိုင်တူးသံ၊ စားသံများတရွှမ်းရွှမ်း၊ တခွမ်းခွမ်း
နှင့် ဖြိုင်ဆိုင်နေပေ၏။

“ကဲ . . . ကိုဇော်ဒီလိုဖန်တီးလိုက်တော့လဲ . . . စားစရာ
က ဘာမှရေးကြီးခွင်ကျယ်ကိစ္စမဟုတ်တော့ဘူးမဟုတ်လား။
. . . လူကြီးဆိုတဲ့လူတွေမှာဒီလိုအသိအမြင်မျိုးကရှားပါးထဲကပဲ။
. . . ဒီအသိမျိုးတွေသာရှိကြရင် ကလေးနဲ့လူကြီး တစ်သားတည်း
အမြင်တူကြမှာပဲ . . .”

မောင်မောင်ကပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာဖြင့်လှမ်းပြောသည်။

ကိုဇော်ကလည်းငှက်ပျော်အူတိုင်ကို ခေါင်းငုံ့စားနေရာမှ
နှုတ်ခမ်းကုတ်ရင်း . . . ။

“ဟုတ်ပဲ . . . ဟုတ်ပဲ . . .”

ဟုထောက်ခံ၏။

“ခုနကတော့သေတော့မယ့်အတိုင်းပဲ . . . ညည်းနေပြီး . . .”

ကရင်ကအလစ်ဝင်ကော၏။ ကိုဇော်က နှုတ်ခမ်း
ကုတ်ရင်း။

“ခုနကဆာနေတာကိုးကွ . . . လူကသေတော့မယ့်
အတိုင်း . . . ဟင် . . .”

ကိုဇော်စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင် . . . သူယား၍ကုတ်
နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးကိုစမ်းမိရင်း မောင်မောင်နှင့်ကရင်
တို့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။ ကရင်နှင့်မောင်မောင်ကလည်း
သူတို့ နှုတ်ခမ်းများကိုစမ်းရင်းနှင့်တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ပြန်ကြည့်ကြရင်း . . . ။

“အား . . .”

ခနဲအာခေါင်ခြစ်၍အော်မိကြသည်။ သူတို့မြင်ရသော

အနုပညာ

မြင်ကွင်းမှာ ခုနကနှင့်ဘာမှမဆိုင်တော့။ မောင်မောင်နှင့်တူသော နီဂရီးတစ်ဦး . . . ။ ကိုဇော်နှင့်တူသော ပစ်ဂမီတစ်ဦးနှင့် ကရင်နှင့်တူသော အာဖရိကလူရိုင်းတစ်ဦးဟု တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မြင်သဖြင့် ပြိုင်တူ လန့်အော်မိကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့၏နှုတ်ခမ်းများမှာ ထူပြီးထော်လံနေကြပြီ . . . ။ ငှက်ပျောအူတိုင်အရိုင်းတွေစားမိပြီး ယားယံယောင်ကိုင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုတော့မှာ သူတို့လည်းလန့်ပြီး . . . ။

“ဟင် . . . နှုတ်ခမ်းတွေ . . . နှုတ်ခမ်းတွေ . . . ”

“အေး . . . မင်းရောပဲ . . . ”

“ယားတယ် . . . ယားတယ် . . . ”

“ရေ . . . ရေ . . . ရေ . . . ”

မောင်မောင်နှင့်တူသော

တောင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အော်ရင်းခြေဦးတည့်ရာပြေးကြသည်။

မောင်ဆင်ခြေလျှောက်လျှောက်ပြေးဆင်းကြရင်း
တဲတဲလုံးကိုလှမ်းမြင်ကြရသည်။

“ဟေး . . . ဟိုရှေ့မှာတဲတဲလုံး . . . အဲဒီကိုပြေး . . .
ပြေး . . . အဲဒီမှရွှေတော့ရှိမှာပဲ . . .”

မောင်မောင်နှုတ်ခမ်းထော်ထော်ကြီးကပိုကရိုနှင့် စကား
ပင် ပီအောင်မပြောနိုင်တော့ . . . ။

တဲအိမ်နားရောက်တော့ . . . ။ မောင်မောင်က
ဟိုနှစ်ယောက်ကို လက်ကာပြုပြီး ရပ်ဖို့အချက်ပေးသည်။

“နေဦးကွ . . . ဒီတဲဟာလူဆိုးတဲလား . . . လူကောင်းတဲ
လား ခွဲခြားရဦးမယ် . . . အရမ်းဝင်လို့မဖြစ်ဘူး . . .”

“အေးကွ . . . ဒီတောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ စိုက်ခင်းမရှိ
ဘာမရှိပဲ . . . တဲဆောက်ထားတာ . . . လူကောင်းတဲတော့
မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . လူဆိုးတဲပဲဖြစ်ရမယ် လေးခွပြင်ကြ
. . . ပြဿနာဖြစ်ရင်မျက်လုံးသာကပ်”

ကရင်ကတွေးတွေးဆဆနှင့်ဝင်ပြော၏။

“တောရဘုန်းကြီးကျောင်းလဲဖြစ်နိုင်တယ်ကွ . . .”

“ကဲ . . . တိတ်တိတ်ကလေးငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ . . . အရင်
ချောင်းကြည့်မယ် . . . အခြေအနေမကောင်းရင်ကပ်ပြီးပြေး
ကြမယ် . . .”

သူတို့သုံးယောက်တဲနားသို့ ချင်းနင်းဝင်ရင်း ကဲလားဖြင့်
ထောက်ထားသောပြတင်းပေါက်မှချောင်းကြည့်ကြ၏။ အလင်း
ရောင်ထဲကလာသဖြင့် အထဲကိုရုတ်တရက်မမြင်ကြ . . . ။
တဖြည်းဖြည်းမှမြင်ကွင်းကရှင်းရင်း ရှင်းရင်းလာသည်။ အထဲတွင်
သက်ရှိသတ္တဝါနှင့်တူတာဘာမှမရှိ . . . ။ အားလုံးအငြိမ်။

သောက်ရေအိုးတစ်လုံးနှင့် ဝါးကျည်တောက်တစ်ခုတွေ့ရသည်။ သောက်ရေအိုးထဲမှာတော့ ရေရှိမှာသေချာသည်။ စားစရာလည်း တစ်ခုခုရနိုင်သည်။ သူတို့သုံးယောက်သား ပုပုပုနှင့် ခြေသံလုံ အောင် အရပ်ထောက်၍ အိမ်ပေါ်တက်ရန်ထောက်ထားသော ဝါးလှေခါးဘက်သို့ပြေးကြသည်။

လှေခါးနားရောက်တော့ ဘေးဘီ ဝဲယာမှလှုပ်ရှားမှု ထူးခြားမှုရှိမရှိ ဝေကြည့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးငြိမ်နေမှ ဝါးလှေခါးပေါ်ကျောပေး ထိုင်ရင်း ဖင်တွန်းဖင်တွန်းနှင့်အပေါ်သို့ တက်ကြ၏။ အပေါ်ရောက်တော့ ခဏငြိမ်နေပြီး အရိပ် အခြေ အနေ ကြည့်နေသေး၏။လှုပ်ရှားမှုမရှိတာ သေချာမှ သောက်ရေအိုး ဆီပြေးကြသည်။ ကိုဇော်ကနဘေးတွင် တွေ့ရသော အုန်းမှုတ်ခွက် ကိုကောက်ယူပြီး . . . ရေအိုးထဲကတိုက်ကရိုက် ခပ်ယူလိုက်သော အခါ အားလုံးစိတ်ပျက်အားငယ်စေမည့် ဂျစ်ဂျစ်ဂျစ် ဆိုသော အသံဆိုးကြီးသာ ခန့်ခန့်ကြီးထွက်လာလေ၏။

“ဂျစ်ဂျစ်ဂျစ်”

“ဟား . . . သွားပြီ . . . ”

မောင်မောင်ကသူနှုတ်ခမ်းထူကြီးကိုလျှာဖြင့်သပ်ရင်းပြော၏။ ကိုဇော်ကလည်း သူနှုတ်ခမ်းထူကြီးနှစ်လွှာကို အားရပါးရကုတ်ရင်း။ စိတ်ပျက် အားလျော့စွာထိုင်နေ၏။

“ဟာ . . . ”

ကရင့်ထံမှထွက်လာသောအသံကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ဒီကျည်ထောက်ထဲမှာတော့ ထမင်းချောက်တွေ တွေ့ တယ်ကွ . . . ”

“အင်းဒါဆို . . . ဒီနေရာဟာ . . . လူသူနဲ့အရမ်းဝေးလို့

ဒုက္ခရောက်တဲ့သူတွေ မျက်စေ့လည်လမ်းမှားပြီးရောက်လာရင်
နားလို့ရအောင် ဆောက်ထားတဲ့တောစခန်းပဲနေလိမ့်မယ် . . .
ဒါဆိုရင် ဒီအနီးအနားမှာ ရေတွေရှိကိုရှိရမယ် . . .”

မောင်မောင်စကားကို ကိုဇော်တို့နှစ်ယောက်ကခေါင်း
ညိတ်ထောက်ခံကြသည်။

“အေးဒီတော့ ရေအရင်ရှာကြမယ် . . နှုတ်ခမ်းကယား
တယ် ကွ”

သူတို့အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ တဲဝန်းကျင်ကိုဝှေ့ရှာကြသော
အခါ . . ။

“ဟေ့ . . . ဒီမှာရေတွင်းတွေပြီဟေ့ . . .”

ကိုဇော်ကအော်ပြောသဖြင့် မောင်မောင်နှင့်ကရင်တို့က
အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။

“နေဦး . . . ရေပုံးတွေဘာတွေမရှိဘူးလား . . .
ရှာကြစမ်း”

“မရှိဘူးကွ . . . ဒီမှာဝါးလုံးတစ်လုံးတော့တွေ့တယ်”

“နေဦး . . . ရေရေရှိရဲ့လား . . . ”

သူတို့သုံးယောက်ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ
ရေတွင်းထဲတွင် အမှိုက်သရိုက်နှင့်တုတ်တိုတုတ်စများကျနေပြီး
ပျက်စီးနေသောရေတွင်း ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် အားလုံးစိတ်
အားငယ်ကုန်ကြပြန်သည်။

“နေဦးကွ . . . ဟိုထောင့်မှာရေနည်းနည်းလေးတော့
တွေ့နေရတယ် . . . ဒီဝါးလုံးထိပ်မှာ ခုနတ်အိမ်ထဲကအုန်းမှုတ်ခွက်
ချည်ပြီး ခပ်ကြည့်မယ် . . . ”

ကိုဇော်၏စကားကို မောင်မောင်က . . . ။

“ရေလေးကဖင်ကပ်လေးကွ . . . အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ ခပ်

လိုက်ရင် အမှိုက်တွေနဲ့ ရေနောက်ကုန်လိမ့်မယ် . . . ဒီတော့ . . . ”

မောင်မောင်က အကျီချွတ်ပြီး ဝါးလုံးထိပ်တွင်ချည်၍ ဝါးလုံးကို တဖြည်းဖြည်းခြင်းချကြ၏။ အကျီကိုရေထဲဖြည်းဖြည်း ချင်းနှစ်ရင်း ရေဝလာသောအခါ ဝါးလုံးကိုပြန်ဆွဲတင်ကြသည်။ အကျီတွင်ကပ်ပါလာသောရေကို ညစ်၍သောက်ကြ၏။ ငှက်ပျော အူတိုင်ကြောင့် ထယ်ထယ်ကြီးဖြစ်နေသော နီဂရိုးနှုတ်ခမ်းများကို သုတ်ကြ၊ မျက်နှာကိုပွတ်ကြနှင့်လုပ်နေကြ၏။

“အခုမှနည်းနည်းလေး နေသာထိုင်သာရှိသွားတော့တယ်။ . . . နေဦးဒီတွင်းထဲကရေလက်ကျန်ကိုခဏထားဦး . . . တို့ တဲပေါ်တက်ပြီး အားရှိအောင် ထမင်းခြောက်လေးနည်းနည်းလွှေး လိုက်ရအောင် . . . အာခြောက်မှဒီလက်ကျန်ရေလေးကိုထပ်ကဲ့ပြီး သောက်ကြရအောင် . . . ”

“အေးကောင်းတယ် . . . ဘယ်သူ့အရင်ရောက်ရောက်”
ကလေးသုံးယောက်အခုတော့ သူတို့အိမ်လိုပဲ . . . တဲပေါ် ခုန်ပေါက်ပြေးကြရင်း ဝါးကျည်ထောက်ထဲမှထမင်းခြောက်တွေ ကချပ်ကချပ်နှင့်လုစားလို့ . . . ။

အချိန်

ကတော့ညီအစ်ကိုမသိချိန်လို့ပြောလို့ရသည်။
ရုပ်ဆိုးလှချိန်ဟုလည်းဆိုနိုင်သည်။ နွားရိုင်း
သွင်းချိန်ဟု ပြောလည်း မှန်ပြန်သည်။ ကျေးဌာန်တို့ အိပ်တန်း
တက်ချိန်ဟု ပြောလည်း မမှားပါ။

ဒီအချိန်တွင်မောင်မောင်ဦးဆောင်သော ကျွန်တော်တို့၏
ဇာတ် လိုက်ကျော်ရဲသုံးဘော်သည် ဘီလူးကျွန်း၏တောင်ဘက်ဖျား
ကွမ်လှာနားပင်လယ်ကမ်းစပ်သောင်ပြင်တွဲ လဲကျနေသော
အုန်းပင်ဆွေးကြီးနောက်တွင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ရောက်နေကြ
သည်။

ခုတ်လှဲထားသောအုန်းပင်ဆွေးနောက်မှနေ၍ ကမ်းစပ်
သောင်ပြင်တွင်စိုက်ချည်ထားသောကတ္တုလှေတစ်စင်းကို ခိုးချောင်း
နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလှေပေါ်တွင် လှော်တတ်လည်း အဆင်

သင့်ထိုးထားသည်ဖြစ်၍ သူတို့၏ခရီးအတွက်အဆင်သင့်ပင်ဖြစ်
နေသည်။

“ဒီအတိုင်းသွားယူပြီးလျော်လို့တော့မရဘူး . . . သူပိုင်ရှင်
သိသွားရင် ပြသနာတွေကြီးသွားလိမ့်မယ် . . .”

“ဒီလှေပိုင်ရှင်ကတော့သနားစရာပဲ . . . ဘုမသိဘမသိနဲ့
လှေတစ်စီးဆုံးမှာပဲ . . .”

ကရင်၏စာနာစကားကို ကိုဇော်က . . . ။

“အို . . . တို့အခုယူသွားလဲ . . . ခဏပါပဲကွာ . . . တို့
နိုင်ငံခြားမှာအလုပ်တွေလုပ်ပြီးပြန်လာရင် ဒီရွာမှာလှေဘယ်သူ
ပျောက်ဖူးလဲစုံစမ်းပြီး သူ့လှေဖို့ရဲ့ . . . နှစ်ဆသုံးဆလျော်ပေးလိုက်
မှာ ပေါ့ကွ . . . ဟုတ်ဘူးလား”

“ငါကတော့ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရရင် . . . ငါ့
ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းကို ရှယ်ဆောက်ပေးမယ် . . .”

ကရင်ကသူ့ရည်မှန်းချက်ကိုပြောသည်။

မောင်မောင်ကလည်း. . . ။

“ငါကတော့ . . . ကားအကောင်းစားဝယ်စီးမယ် . . .
အဲဒီတော့ကျရင် ကားခေါင်းခန်းက မို့မို့ဝင်းလေးကိုတင်ပြီး
ဘီလူးကျွန်းအနံ့လျှောက်လည်မယ်”

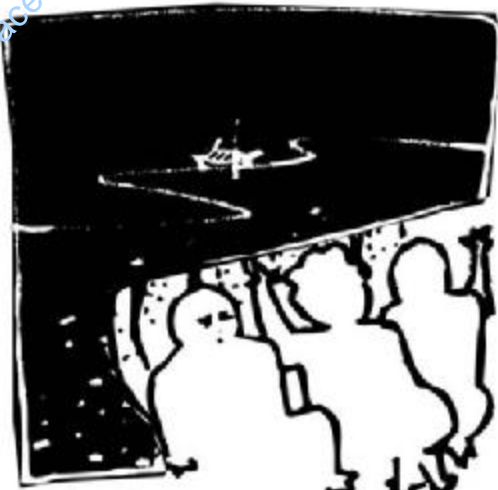
ကိုဇော်နှင့်ကရင်က . . . ။

“တို့ကိုမခေါ်ဘူးလား”

“အေးလေ ဘယ်လိုလဲ”

“ခေါ်မှာပေါ့ကွ . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်က နောက်ခန်းက
ထိုင်ကြလေ . . .”

“အိုး. . . နောက်ခန်းကငါမစီးချင်ဘူး . . . ကား
နောက်ခန်းက စီးရင်အရမ်းမူးတတ်တယ် . . .”

မိမိလေးတို့ရဲ့

“ဟုတ်ပဲ . . . နောက်ခန်းကဆိုတော့ လေလဲသိပ်မဝင်ဘူး
. . . ပြီးတော့မြင်ကွင်းလဲမရှင်းဘူး . . . ငါတို့တော့ ကားနောက်
ခန်းက မစီးနိုင်ဘူး”

မောင်မောင်ကဒေါသထွက်သွားပြီး . . . ။

“ကဲ . . . မစီးနိုင်ရင်လဲကားပေါ်ကဆင်းကွာ . . . ”

“အေး ဆင်းတယ်ကွာ . . . အဲ . . . တို့ကအခုမှကွမ်လှာ
မှာပဲ ရှိနေသေးတာ . . . မင်းကအပေါ်ကငါဘယ်လိုဆင်းရမှာလဲ”

“မင်းတို့ကလဲအရမ်းပဲ . . . စိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်ကြ
နဲ့လေ . . . တော်ကြာလူတွေတွေ့ပြီးမိသွားလို့ နိုင်ငံခြားတောင်
မရောက်ဖူးဘူး ဖြစ်သွားဦးမယ် . . . ”

“ကဲမှောင်လဲမှောင်နေပြီ . . . ကမ်းစပ်မှာလဲလူရှင်းပြီ၊
 . . . တို့ဒီ သဲသောင်ပြင်ကနေလှေဆီကို . . . မိချောင်းတက်နဲ့သွား
 ကြမယ် . . . တို့ လှေဆီကိုရောက်လို့တစ်ယောက်ယောက်ကတွေ့လို့
 အော်ရင်လဲမရပ်ပေးနဲ့ . . . လှေပေါ်တက်ပြီးလှော်သာလှော်။
 နောက်ကြောင်းကိုပြန်မကြည့်နဲ့ . . . နိုင်ငံခြားကပြန်လာမှ
 ပြန်ရှင်းပေးမယ် . . . မရှင်းတာရှိ လား . . .”

မောင်မောင်၏ပြတ်သားသောအမေးကို ကရင်နှင့်ကိုဇော်
 တို့က ပြတ်သားစွာဖြေ၏။

“ဟင့်အင်း”

“မရှိဘူးလို့ပြောလေကွာ . . .”

“အေး . . . မရှိပါဘူးကွာ . . .”

“အေး . . . ဒါဆို . . . ရှေ့တက် . . .”

ရဲဘော်သုံးယောက်မိချောင်းတက်နှင့် သဲပြင်တွင်တွား၍
 ကတ္တူလှေကလေးဆီသို့တွားသွားကြသည်။ လရောင်မှန်မှန်အောက်
 တွင် သူတို့၏လုပ်ရားမှုကို ဘယ်သူမှမရိပ်မိကြဘူးဟုသူတို့ထင်၏။
 အမှန်တော့သောင်ဖွေးဖွေးတွင် ကွေးကွေးကွေးကွေးနှင့် ပြောင်ကြီး
 ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် . . . ကလေးတွေကစားနေကြတာပဲဟု ဘယ်
 သူမှအဖက်လုပ်ပြီး ကြည့်မနေကြ။ မောင်မောင်နှင့်ကိုဇော်ကလှေ
 ပေါ်တက်နေရာယူပြီးချိန်တွင် ကရင်ကဝါးတွင်ချည်ထားသော
 လှေကြိုးကိုဖြုတ်၍ လှေကိုတွန်းကာ ကမ်းစပ်နှင့်အတန်ဝေးသော
 အခါမှ လှေပေါ် ခုန်တက်၍ ဆုံးစမဲ့ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲသို့လှော်ခတ်
 ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဤသည်ကား နိုင်ငံခြားခရီး၏အစဖြစ်သည်။

+ + + + +

တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကမ်းခြေမှ မီးခွက်ရောင်များ တဲ
အိမ်တန်းများနှင့် ဝေး၍ဝေး၍သွားလေပြီ . . . ။

“ငြိမ့်နေတာပဲနော်”

မောင်မောင်ကမျက်လုံးစင်းရင်းပြောသည်။

“အေး ငြိမ့်နေတာပဲ . . . ”

ကိုဇော်ကထောက်ခံ၏။

“မျက်လုံးတောင် စင်းလာတယ် . . . ”

ကရင်ကလည်းသူ့ခံစားချက်ကိုတင်ပြသည်။

“အေး . . . ဒီအတိုင်းဆို တို့ အားလုံးအိပ်ပျော်ကုန်ကြ
လိမ့်မယ်. . ။ ဒီတော့ . . . တို့နှစ်ယောက်ကအရင်အိပ်မယ် . . . ။
ကရင်ကလျော် . . . ပြီးရင်ကိုဇော်လျော် . . . ကရင်ကအိပ်. . .
ပြီးရင် ငါလျော်မယ် . . . ။တို့တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီလျော်ပြီး
သွားရင် . . . တစ်နေ့တစ်လံပုပန်ဘယ်မပြေးပေါ့ကွာ . . . ဟား
ဟား ဟား . . . ဝါး . . . ခေါ် . . . ခလူး . . . ”

မောင်မောင်စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့
တစ်နေ့လုံးနေပူထဲ တောတိုင်း တောင်တက်ခဲ့သောဒဏ်နှင့်
အိပ်ပျော်သွားလေပြီ . . . ။ကိုဇော်ကလည်းဘယ်လောက်မှ တောင့်
မခံနိုင် . . . မောင်မောင်နှင့်ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်အိပ်ပျော်သွား၏။
ကရင်ကရောဘာထူးမည်နည်း။ သူလည်းလေလောက်သားပေမို့
ဟိုနှစ်ယောက်အိပ်ပျော်သွားသည့်အချိန်တွင် သူမလဲ ဟောက်
တောင်နေရှာပြီ . . ။လှေကြီးကမသိလျှင်စက်လှေလားမှတ်ရသည်။
လှေပေါ်ကအသံများက ခူးခူးခလွီးခလွီးဖုတ်ဖုတ်နှင့် . . . ။ဒီရေ
စည်းကြောင်းအတိုင်း မြောချင်ရာမြောနေသည်။ လျော်တက်
ကလည်းသတိကင်းမဲ့စွာအိပ်ပျော်နေသော ကရင်ကလွှတ်ချခဲ့
လေပြီ. . ။ လျော်တက်ကလည်း မြောချင်ရာမြော၊ လှေကလည်း

မြောချင်ရာမြော . . . ။ သူတို့ရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာတော့ နိုင်ငံခြား
ရောက်ပြီး ဘာမှမလုပ်ရဘဲ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားများဖြင့်
ကလေးသူဌေးကြီးတွေဖြစ်နေကြပြီလေ . . . ။ ဝက်စုဘူးထဲတောင်
တော်တော်စုမိဆောင်းမိနေကြပြီ . . . ။

သူတို့မည်မျှအိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ ဆူညံကျယ်လောင်သောအသံများကြားမှ အိပ်နေရာမှခုန်ထမိကြသည်။ ကမ်းစပ်တွင် သူတို့တွေ့ရသောမြင်ကွင်းက ကိုယ့်မျက်စိပင်ကိုယ်မယုံနိုင်။ လျှပ်စစ်မီးများထိန်ထိန်ငြိုးငြိုး . . . ပျော်ရွှင်စရာ ခြားရဟတ်များ ဈေးဆိုင်တန်းကြီးများ . . . စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ၊ လောင်းကစားပိုင်းများနှင့် ဟီးထစည်ကားနေသော နေရာ . . . ။

“ဟာ . . . ငါတို့နိုင်ငံခြားကိုတောင်ရောက်နေပါလား . . . ”

“ကရင် မင်း . . . မင်းဘယ်လိုလျော်လိုက်တာလဲကွ”

ထိုတော့မှ ကရင်ကလျော်တက်လိုက်စမ်းရင်း မတွေ့တော့သဖြင့်။

“ငါလဲ . . . ဘယ်လို ဘယ်လိုမှတ်နေအောင်လျော်လိုက်တယ် မသိဘူး . . . လျော်တက်တောင်ရေနဲ့ပွန်းပြီးကုန်သွားပြီကွ”

“ဘယ်နိုင်ငံလဲတော့မသိဘူး . . . တော်တော်စည်တယ်ကွ . . . စင်္ကာပူလား မလေးရှားလားပဲ . . . ”

“လောင်းကစားပိုင်းနဲ့စားသောက်ဆိုင်တွေပေါ်နေပုံထောက်ရင် . . . ထိုင်းနဲ့တူတယ်နော် . . . ပြောနေကြာတယ် ကမ်းကပ်ကြရအောင်”

“သူတို့စကားကိုနားမလည်ရင် . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . ”

“မပူပါနဲ့ကွာ Yes နဲ့ No ကိုရေလဲသုံးရင် အဆင်ပြေသွားမှာပဲ။ နောက်ပြီး မင်း What is my name လောက်တော့ပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား . . . ”

“တက်ပါတယ်ကွ . . . What is my name. You are my father who are me လောက်တော့ပိုင်ပါတယ် . . . ”

“ကဲ . . . လျော်တက်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကရင်ရေထဲဆင်းပြီး လှေကိုဆွဲပေးတော့ကွာ . . . ”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ရဲသုံးဘော်ကတော့ နိုင်ငံခြားကမ်းတတ်ပွဲဆင်နွှဲကြတော့
မည်။

www.foreverspace.com.mm

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ဆ

လောက်ရှိသောကျောင်တုံးလုံးလုံးကြီးများ ပိုင်းရံထားသော ကမ်းစပ်သည်မီးရောင်စုံများကြားတွင် တစ်မျိုးလှနေပါသည်။ လူတွေမှာ အဝတ်အစားတောက်တောက်ပပများ ဝတ်ထားပြီး ငှက်မြည်သံလို စကားများပြော နေကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်လုံးဝန်းကြီးမားသော ကျောက်စွန်းကြီးတစ်ခုကို ကွယ်၍ အကဲခတ်နေကြသည်။

“ကဲ . . . ဆိုင်တွေအများကြီးတွေ့နေရပြီ . . . အိမ်တွေလဲ လျှပ်စစ်မီးတွေထိန်ထိန်ငြိုးနေတာပဲ . . . တစ်ခုခုစားရအောင် ကြံပါဦးမောင်မောင်ရ . . .”

“အေးကွ . . . ပိုက်ထဲမှာဆစ်သူပုန်တွေ အသေခံဦးဝင်ခဲ့နေပြီကွ”

“လာကွာ . . . လူတွေကြားထဲဝင်ပြီးအကဲခတ်ကြည့်မယ်

ပြီးရင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . အိမ်တစ်အိမ်အိမ်မှာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ဝင်တောင်းမယ် . . . အလုပ်ရရင်စားရပြီပေါ့ကွ။
လာကွာလူလူခြင်းပဲ . . . ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး . . . ”

မောင်မောင်ကပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျောက်ဆောင်
အစွန်းမှထွက်၍ ပျော်ရွှင်နေသောလူအုပ်ကြီးဆီသို့ထွက်သွားရာ
ကိုဇော်နှင့်ကရင်ကလည်း အပြေးလိုက်ရတော့၏။ လူအုပ်ကြီးနှင့်
ရောယောင်လိုက်ရင်း ဆိုင်များ၊ ကစားစရာပစ္စည်းများ . . .
တောက်ပသော ယောက်ျား၊ မိန်းမများကိုကြည့်ရင်း သူတို့ပါအူမြူး
ကြမိ၏။ မောင်မောင်ကလမ်းတစ်နေရာတွင်ရပ်၍။

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း . . . ဟိုအိမ်ထဲကိုလူတွေဝင်
လှချည်လားကွ . . . အလှူလား . . . ဆိုင်လားတစ်ခုပဲ . . .
တို့လဲရောယောင် ပြီးလိုက်ဝင်ရအောင် . . . အလှူဆိုလဲရုပ်တည်နဲ့
ဝင်စား ကြတာပေါ့ . . . ။တကယ်လို့အလှူမဟုတ်ပဲဆိုင်ဆိုရင်တော့
အလုပ်တောင်းပြီးဝင်လုပ်ကြမယ်။ ဟော . . . ဟော . . . ပြောရင်း
ဆိုရင်း . . . ဟိုမှာ ဘောင်းဘီရှည် လူတစ်ဖွဲ့ဝင်တော့မယ်ကွ. .
လာလာ . . . သူတို့နောက်ကကပ်လိုက်ကြမယ် . . . ”

မောင်မောင်ကပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုလူအုပ်နှင့်ကပ်၍
လိုက်သဖြင့် ကရင်နှင့်ကိုဇော်ကလည်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့်
ကန့်လန့်တိုက်ရင်းပါသွားရပြန်၏။ လက်တွေကတော့သူတို့ခါးကြား
က လက်သုံးတော် လောက်လေးခွကိုစမ်းလို့ပေါ့. . . ။အိမ်ထဲ
ရောက်တော့ ပြုံးရွှင်နေသော လူကြီးက မောင်မောင် ၏ရှေ့မှလူကြီး
ကို . . . ။

“ဟာ . . . ဆရာကြီး . . . လာလာ . . . တစ်ခါထဲထမင်း
ဝင်စားလိုက် . . . ကလေးတွေလဲပါခဲ့သေးတာကို . . . ။ကောင်း
တယ် . . . မိသားစု စုံစုံလင်လင်ပေါ့ . . . ”

“ဟင်... ဗမာလိုပြောတယ်ဟ... ”

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြောင်ကြည့်ပြီး ကြက်သေသေနေကြ၏။ နိုင်ငံခြားနှင့်ဗမာစကား
ဘာလဲ... ဘာတွေလဲ... ။

မောင်မောင်ရှေ့မှလူကြီးက... ။

“ဟုတ်ကဲ့... စားရတာပေါ့ဥက္ကဋ္ဌရယ်... ”

ဟုပြောပြီး ထမင်းစားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း... ။

“ဒါကသားတွေလေ... သူကအကြီးကိုဆန်းတဲ့... ”

ဒါက အလတ်ကိုကို... အငယ်ကောင်ကတော့ဒီနေ့ညနေကမှ
... ”

လူကြီးကပြောနေရင်း ဥက္ကဋ္ဌဆိုသူဖက်ထားသည့်
လက်ကြားမှ ရုန်းထွက်နေသောမောင်မောင်ကိုတွေ့သွားပြီး...
ကြောင်စိစိနှင့်နားမလည်နိုင်စွာကြည့်နေမိသည်။

“မောင်မောင်... မင်းက... ဘယ်လိုနဲ့ဘယ်လို”

“No ဖေဖေ... No အဲလေ... Yes Yes ဟုတ်ပါဘူး
... မောင်တို့မောင်တို့”

မောင်မောင်ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ပြောနေသည်ကို ကိုဆန်းက
ဘေးနားခုံကိုဆွဲ၍... ။

“မောင်... လာလေ... ဒီမှာလာထိုင်”

ကိုကိုကလည်း... ။

“ကိုဇော်နဲ့ကရင်တို့လဲ လာကြလေကွာ... ဒီမှာဘုရားပွဲ
အလှူ လာပြီးဝါးတီးလာလုပ်တာ... ”

ကိုဇော်ကအထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့်... ။

“ဒါ... ဒါ... နိုင်ငံခြား... ”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲကွ... ဘာနိုင်ငံခြားလဲ။

ကမာကေးဘုရားပွဲနေ့လေကွာ . . . ၊ ပြီးရင်ပွဲသွားကြည့်ကြမယ်
ပွဲကသော့ ပြင်ကျောက်ဆောင်တွေနားမှာတဲ့ကွ ငါတို့တောင်
မရောက်သေးဘူး . . လာထမင်းအရင်ဝအောင် စားကြမယ် . . . ”

ကိုဆန်းကပြောပြောဆိုဆိုထမင်းဟင်းများ စနိုက်နေပြီ။
မောင်မောင်တို့သုံးယောက်လည်း ဗိုက်ကဟန်မဆောင်နိုင်
အောင်ဆာနေပြီမို့ . . . ဝုန်းဝုန်းနဲ့ဝင်တီးကြပေပြီ . . . ။အမှန်
တော့ သူတို့လှေမျောသွားတာ ကွမ်လှာနှင့် တစ်ရွာကျော် ဖြစ်သော
ကမာကေးရွာသို့ဒီရေအတက်နှင့် ပြန်ရောက်နေခြင်းဖြစ်၏။
သူတို့စကားနားလည်ရခြင်းအကြောင်းအရင်းမှာလဲ တစ်ရွာလုံး
နီးနီး မွန်စကားကိုသာအသုံးပြုကြ၍ဖြစ်သည်။ မောင်မောင် ကတော့
ဖေဖေနှင့်မျက်နှာခြင်း မဆိုင်မိအောင်တော့ရှောင်နေရသည်ပေါ့
လေ။ စားရင်းသောက်ရင်းနှင့်မျက်လုံးများကတစ်ချက်တစ်ချက်
ဖေဖေဆီရောက်လျှင် မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့ပြီးစဉ်းစားလိုက်
ကြောင်စိစိနှင့်ထမင်းကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးမွှေလိုက်၊ မောင်မောင်ကို
ကြည့်လိုက်နှင့်စဉ်းစားရခက် နေပုံရသည်။

ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ရွာကို စခန်းကကားနဲ့မလိုက်ဘဲ
စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့အဝတ်အစားတွေနဲ့ ရောက်လာပုံကို စဉ်းစား
မရဖြစ်နေပုံရသည်။ မောင်မောင်တို့ကတော့ကြောက်လဲခဏပါပဲ။
ကလေးမဟုတ်လား အစ်ကိုတွေနဲ့တွေ့ပြီး ပွဲကြည့်ရမှာ ဆိုတော့
ခုနကစိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေအကုန်မေ့ပြီး ပွဲကြည့်ဖို့
စိတ်စောကာ ထမင်းကိုအမြန်လက်စသတ်နေလေရဲ့ . . . ။

+ + + + + +

ဖေဖေကမောင်မောင့်ကိုမျက်မှောင်ကျုံ့ပြီးကြည့်နေတယ်
ဘေးမှာလက်ပိုက်ပြီးရပ်နေတဲ့ ကိုဆန်းနဲ့ကိုကိုကလည်း တုတ်တုတ်
တောင် မလှုပ်ရဲကြဘူး...။ ဖေဖေဒီလောက်ဒေါသ ဖြစ်နေတာ
သူတို့ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူးလေ ...။

“ကဲ... ပြောစမ်း ... မနွေကတစ်နေ့လုံးပျောက်
နေပြီး... ဘယ်ကဘယ်လိုကမာကေးကိုရောက်လာတာလဲ...”

မောင်မောင်က သူ့မေးကောက်ကြီးတုန်ပြီး မဲ့နေတယ်။
မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကလည်း အလည်တဲ့ကတိတ်နဲ့ဆွဲပြီး နဖူးမှာ
ကပ်ထားသလိုမြင့်တက်နေတယ် ...။ ဘာမှမပြောရဲ ဘူး ...။

“ပြောလေ ...”

“မောင်တို့ပွဲကြည့်ခြင်လို့ ... မရမ်းတောင်ပေါ်က
ကျော်ပြီး လမ်းလျှောက်လာတယ်”

“ဟင် ... ဒီလောက် အန္တရယ် ကြီးတဲ့ လမ်းကို
လမ်းလျှောက်ပြီးသွားတယ် ...။ ဖေဖေတို့ညနေကားနဲ့သွားမယ်
ဆိုတာမသိဘူးလား ... ဟင် ... တော်တော်ဆိုးတဲ့ကလေး
... လာစမ်း ...။ မနွေက ဘောင်းဘီတွေဖြတ်တာကတစ်မှု
... ဘယ်သူမှမသိပဲ အန္တရယ်များတဲ့တောထဲ တောင်ထဲသွားတာ
တစ်မှု ...”

မောင်မောင့်ဖင်ကိုဖေဖေက ဝါးချမ်းပြားစာ ကြွေးတော့
သည်။

“ဖြန်း ... ဖြန်း ... ဖြန်း ...”

“ဟင် ... ဆိုးတဲ့ကောင်တွေ ... အရူးထောင်ရောက်
နေတဲ့လူတွေထဲမှာ ဒီကလေးမျိုး မွေးမိတဲ့မိဘတွေကလဲ မနည်း
မနောနေမှာပဲ ...”

မောင်မောင်ကဝမ်းနည်းလွန်းလို့ အသံတောင်မထွက်ဘဲ

... ပါးစပ်ကြီးဟပြီးရှိက်နေတယ် ...။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း
သွားရည်တွေကလည်းအတွဲလိုက်တန်းနေလို့ ... “ဥ ... ဥ
...”နဲ့အငိုကိုအနိုင်နိုင်မြို့ချနေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ကိုမြင်းလှည်းဆိုက်လာပြီး ...
ကယ်တင်ရှင်မြင်းလှည်းပေါ်ကဆင်းချလာတယ် ... ကျွန်တော်တို့
ဖေဖေနည်းနည်းရှိန်နေတဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့မွေးသမိခင်
မေမေပေါ့ ...။

“ဟင် ... ဒီသားအဖတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ...
ကြည့်စမ်းပါဦး ... ကလေးကိုရိုက်ထားလိုက်တာ ... ခြေသလုံး
မှာအရှိုးတွေတောင် ထနေပါလား ...”

“ဟင်... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ...”
ဆိုပြီး ငိုနေတဲ့မောင်မောင့်ကို ပြေးဆွဲတယ်။ နောက်
အဖေဘက်လှည့်ပြီး...

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ကလေးကိုရိုက်တာလဲ...”
“ဒီကောင် ငါ့ဘောင်းဘီတွေဖြတ်ပစ်လို့...”
“ဖြတ်ပစ်တယ်... ဖြတ်ပစ်တယ်ဆိုရင်လဲ အကြောင်းရှိ
လို့နေမှာပေါ့... ဖေတို့က ရိုက်ဖို့က အရင်ပဲ... ကိုယ့်သားသမီး
နည်းနည်းမေး စမ်းပါဦးလား... မောင်မောင်က ဘာဖြစ်လို့
အဖေဘောင်းဘီတွေဖြတ်ပစ်တာလဲ အမေ့ကိုပြောစမ်း...”

မောင်မောင် အငိုမတိတ်သေးဘဲ...
“ဟီး... မောင်မောင်... အူ... မောင်... ရှေ့ပင်ဝတ်ချင်
လို့”

“ရှေ့ပင်...”
သူ့စကားကို အမေက နားမလည်နိုင်သလို မျက်မှောင်
ကြုတ်ပြီး သံယောင်လိုက်တယ်။ နောက်ကိုဆန်းဘက်လှည့်ပြီး...

“ရှေ့ပင်ဆိုတာဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ. . .”

အမေအမေကို ကိုဆန်းက. . .

“ရှေ့ပင်ဆိုတာ ခူးကျော်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ဘောင်းဘီအမေ”

“ဪ. . .”

အမေတစ်ချက်စဉ်းစားနေလိုက်တယ်။ သူ့မျက်စိထဲ ရှေ့ပင်ဆို တာကိုသရုပ်ဖော်တယ်နဲ့တူတယ်။ အတော်ကြာမှ. . .

“အဲဒီရှေ့ပင် ရွာမှာရောင်းလား. . .”

သူ့စကားကို ကိုဆန်းက ခေါင်းခါပြီး. . .

“မရောင်းဘူးအမေ. . မြို့မှာမှ ရမှာ. . .”

ဒါကိုအဖေက. . .

“မေအသာနေစမ်းပါ. . . ဒီလိုကောင်မျိုး နောက်မလုပ်ရဲအောင် ဆုံးမရမှာပဲ. . .”

အဖေစကားကိုအမေက. . .

“ဟင်. . . ဘာလို့ဆုံးမရမှာလဲ. . . ကိုယ့်ကလေးလိုတာ အစကတည်းကဝယ်ပေးရင် ကလေးဒါမျိုးလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကိုတိုင်က ကလေးကိုဂရုမစိုက်ဘဲပစ်ထားတာကိုး. . .”

“ဟဲ့ကိုဆန်း. . . ရွာထဲမှာဘယ်သူရှိလဲ. . . သွားခေါ်စမ်း. . . ငါ့သားအတွက် မြို့မှာ ရှေ့ပင်သွားဝယ်ခိုင်းရအောင်. . .”

“အို. . . မနက်ဖြန်ပဲပြောင်းရတော့မယ်ဟာကို. . . ဟိုရောက်လည်း ဝယ်လို့ရတဲ့ဟာပဲ. . .”

ဟုတ်တယ်။ အမေအမေအိမ်လာတာ အဖေမြို့ကို ပြောင်းရွှေ့ခွင့် အမိန့်စာကျလို့ ပစ္စည်းသိမ်းရအောင်လာတာ။ ဒီလိုမြန်မြန်ကြီးပြောင်းရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့မသိဘူး။ ဆော့ဖို့ကလွဲပြီး ကျန်တာစိတ်မှမဝင်စားတာ။ ဒါကို အမေက မောင်မောင်ငိုနေတာကိုကြည့်ပြီး သနားလို့ထင်တယ်။

“အိုး... မနက်ဖြန်ပြောင်းရမယ်ဆိုလည်း ကလေးအတွက် ရွှေ့ပင်ရမပြောင်းမယ်... ဒါပဲ... ကိုဆန်းဘာလုပ်နေတာလဲ... သွားလေ...”

ကိုဆန်းလှစ်ခနဲပြေးသွားတယ်။ အဖေကတော့ သိတယ် မဟုတ်လား။ အမေပြောရင်အငြိမ်။ အမေကစိတ်မြန်လှမြန်ကို ဒါကြောင့် အဖေကသူ ဘောင်းဘီတိုတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက် လက်ပျက်နဲ့ ငြိမ်နေရတော့တာ။

“ကဲ... မောင်မောင်လေး... တိတ်တော့နော်... အမေ မြို့ကို မောင်ဝတ်ဖို့ရွှေ့ပင်တွေအများကြီးမှာလိုက်မယ်... နောက် ဘာလိုချင်သေးလဲ”

မောင်မောင်က အငိုမတိတ်သေးဘဲ...

“ဘွတ်ဖိနပ်အဖြူပါလိုချင်တယ်... အဟင့်...”

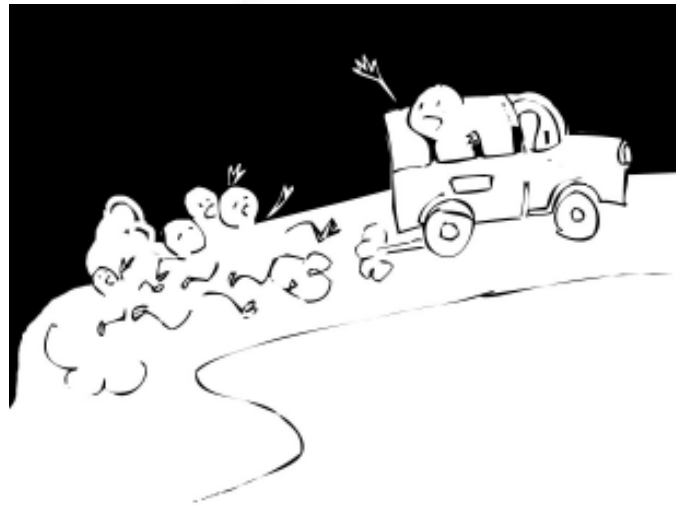
ဆိုတော့ အမေက...

“အေးအေး... ဘွတ်ဖိနပ်အဖြူပါမှာလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီ လား တိတ်တော့နော်... တိတ်တိတ်...”

အမေရဲ့စကားကြောင့် မောင်မောင်က မငိုချင်တော့ဘူး ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုမှ မငိုပြန်ရင် စိတ်ပြောင်း သွားမှာစိုးလို့။

အမှုပိုမကြီးကြီးအောင်ဟန်လုပ်ပြီး ငိုပြနေတာ။ မြို့ကို လူကြုံမသွားမချင်းတော့အနည်းဆုံး နေ့ဝက်တော့ ငိုပြရဦးမှန်း သူသိတယ်လေ။

ရောက်

နေ့ကျတော့ အိမ်ပြောင်းဖို့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ကားပေါ်တင်ပြီးနေပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ကတော့ အတူတူနေတုန်းမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ခွဲရမယ်ဆိုတာ သိတော့ အားလုံးစိတ်မကောင်းတဲ့ မျက်နှာလေးတွေနဲ့ ငေးကြည့်နေကြတယ်။ ဘယ်တော့ပြန်ဆုံမှာ မှန်းမသိတော့ ဘယ်သူက ပျော်နိုင်ပါ့မလဲ...။

အဲ... ဒါပေမယ့် အကြီးအကျယ်ပျော်နေတဲ့ သူ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မောင်မောင်လေး။ ကားအနောက်တန်းလေး ကိုမှီပြီး အပျော်လွန်နေပုံက ရုပ်ကြည့်တာနဲ့သိတယ်။ ငတိက အားလုံးကို ဝေကြည့်တယ်။ သူ့အပျော်လွန်းနေရခြင်း အကြောင်း အရင်းက သိတယ်မဟုတ်လား။ ခါတိုင်းဝတ်နေကျမြင်းခေါင်း စွပ်ကျယ်နဲ့မဟုတ်ဘဲ မနွေကအမေမှာလိုက်တဲ့ တီရှပ်အဖြူ၊ ရှေ့ပင် ဘောင်းဘီနဲ့ဘွတ်ဖိနပ်အဖြူကို စတိုင်လ်ကျကျ ဝတ်ထား ရတာကိုး။ ဒါကြောင့် ပြောင်းရတော့မှာမို့ ဝမ်းနည်းနေတဲ့

သူငယ်ချင်း အားလုံးကို သူဝေကြည့်ပြီး...

“စိတ်တော့ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲကွာ... ဒါပေမယ့် မင်းတို့ နဲ့ငါနဲ့က အလွှာချင်းခြားသွားပြီ... ကြည့်လေ... ငါ့မှာက ရှေ့ပင် နဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့ဖြစ်နေပြီ... နောင်ဆိုရင်လည်း ငါက ရှေ့ပင်တွေ ဘွတ်ဖိနပ်အဖြူကိစ္စတွေနဲ့ အားမှာမဟုတ်တော့ဘူးကွ...”

အားလုံးမျက်ရည်စမ်းစမ်းနဲ့ သူတို့အားကျခဲ့တဲ့ရှေ့ပင်နဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်အဖြူကိုဝေကြည့်ကြတယ်။

မောင်မောင်က သူ့ကိုငေးကြည့်နေမှန်းသိလို့ အားတွေရ ပြီး သူ့ရဲ့ဖိုးစားနေတဲ့ သွားကျိုးတွေကို ပေါ်အောင်ရယ်ပြီး...

“ဒါတောင်အမေကပြောသေးတယ်... အိမ်မှာ ဆိုင်ကယ်ဆိုလားဘာဆိုလားရှိသေးတယ်တဲ့ကွ... အေး... အဲဒါကြီးက ကိုယ်ကနင်းစရာမလိုပဲ သွားတယ်ဆိုလားပဲ... ထားပါတော့ တစ်နေ့တော့ ငါအဲဒါ ကြီးစီးပြီး မင်းတို့ဆီကိုပြန်လာ မှာပါကွာ... အဲဒီအချိန်ကျရင် ကြက်သိုင်း ငှက်သိုင်း... လင်းဝက်သိုင်း... သိန်းငှက်သိုင်းစသည်ဖြင့် အဆင့်မြင့်သိုင်း ပညာတွေလည်းတတ်ပြီးလောက်ပြီဖြစ်မှာပေါ့... မြို့မှာတော့ ဒီမှာထက် သင်စရာ ကြားစရာ အစစအရာရာပိုစုံတယ်ကွ...”

အားလုံးကတော့ သူ့စကားကို မကြားဘူး။ ခွဲခွာရတော့ မယ့် သူတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းကိုပဲကြည့်နေကြတယ်။

“ဪ... ဒါနဲ့... ကရင်ကို ငါလက်ဆောင်ပေးခဲ့မယ်...”

ဆိုပြီး အထုပ်တွေထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုကိုဆွဲထုတ်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ ကရင်ဆီကိုပစ်ပေးလိုက်တယ်။

“ရော့... ဒါငါဝတ်ခဲ့တဲ့ငါ့ရဲ့ထာဝရ မြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ် ကွ... ဟိုးတုန်းကတော့ ငါအမြတ်နိုးဆုံး ပစ္စည်းပေါ့ကွာ... မင်းယူ ထားလိုက်...”

စွပ်ကျယ်လေးက ပေစုတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကရင်က

တယုတယပိုက်ထားလိုက်တယ်။

“ကဲ. . အချိန်လည်းလင့်နေပြီမို့ ငါသွားလိုက်ဦးမယ်. . ကားသရာရေ ဆွဲပါဗျ. . .”

အမှန်တော့ သူပြောမှမဟုတ်ဘူး။ အဖေမောင်းခိုင်းလို့ သူ့ဘာသာသူမောင်းထွက်နေတာ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကို မောင်မောင်က တမင်တကာယူတာ။

ကားကလေးတဖြည်းဖြည်းလိမ့်သွားတယ်။ ဖုန်လုံးတွေ ကြားထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးမျက်ရည်စမ်းစမ်းနဲ့ လက်ပြ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မို့မို့ဝင်းတို့အိမ်ရှေ့ရောက်လာတယ်။ ကားသံကြား တော့ မို့မို့ဝင်းအိမ်ထဲကနေပြေးထွက်လာတယ်။ မောင်မောင်က ကားသံတန်းပေါ်တက်ပြီး. . .

“သွားပြီ မို့မို့ဝင်းရေ. . . နင်နဲ့ငါ ဆယ်တန်းအောင်မှ ပြန်ဆုံကြမယ်. . . .”

မောင်မောင်ကိုမြင်တော့ မို့မို့ဝင်းလက်ပြရင်း ကားနောက် ပြေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကားရဲ့အရှိန်ကိုမမီဘဲ ဖုန်တွေကြားထဲ တဖြည်းဖြည်းဝေးရင်းကျန်ခဲ့တယ်။

သူငယ်ချင်းတွေလည်းကျန်ခဲ့တယ်။ မို့မို့ဝင်းလည်းကျန်ခဲ့ တယ်။ ငှက်ပျော့ခိုင်လည်းကျန်ခဲ့တယ်။ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်လည်းကျန်ခဲ့ တယ်။ မြင်းမိုရ်ဘုရားကြီးလည်းကျန်ခဲ့တယ်။ ရွာကလေးကလည်း ခပ်ဝေးဝေးမှာကျန်ခဲ့တယ်။

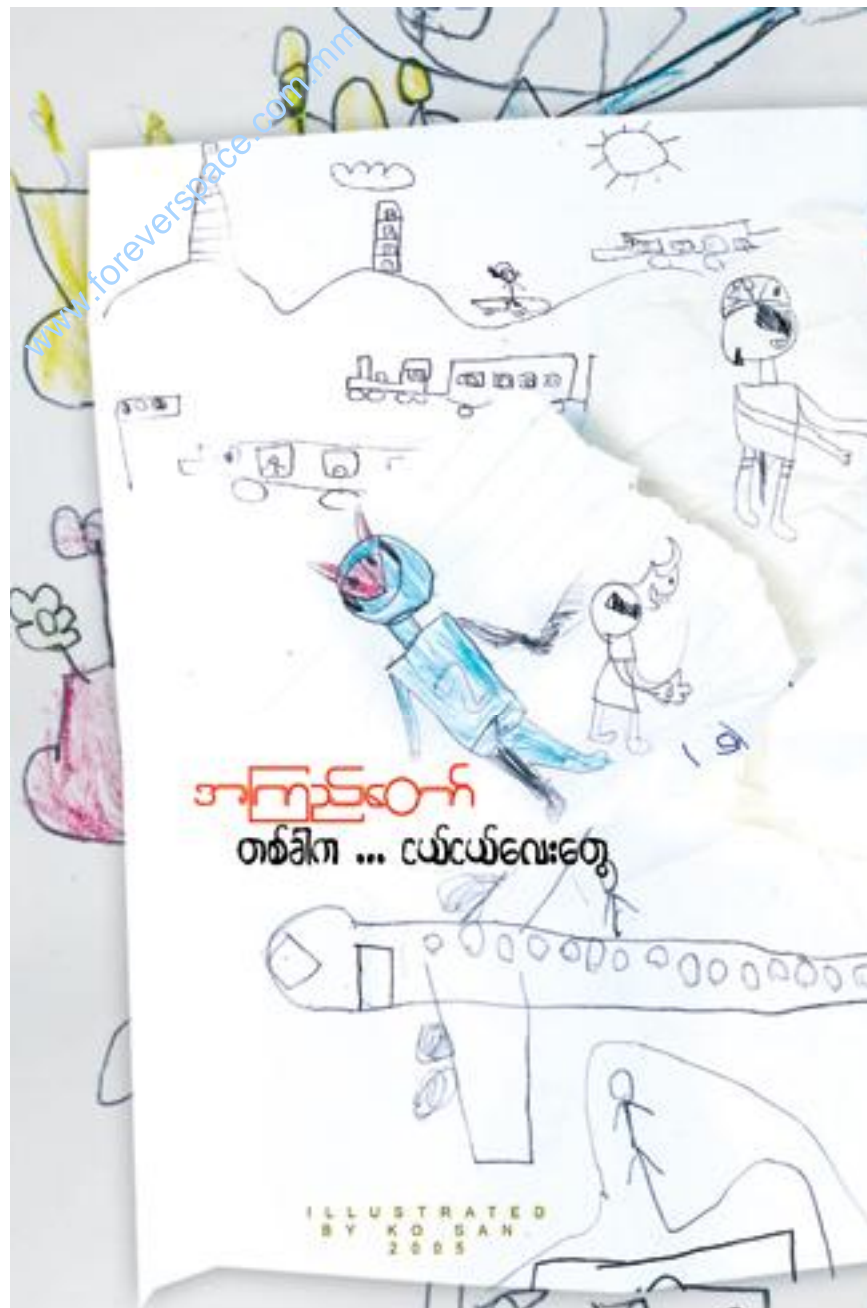
မကျန်ခဲ့တာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟောဒီ “တစ်ခါက ငယ်ငယ်လေးတွေ”ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ပေါ့။

တစ်ခါက ငယ်ငယ်လေးများသို့ . . .

လေးစားစွာကြိုးစားလျက်

အကြည်စိုက်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အကြောင်း
တစ်ခါက ... ငယ်ငယ်လေးတွေ

ILLUSTRATED
BY KO SAN
2005